PETRONELA ROTAR

ORBI

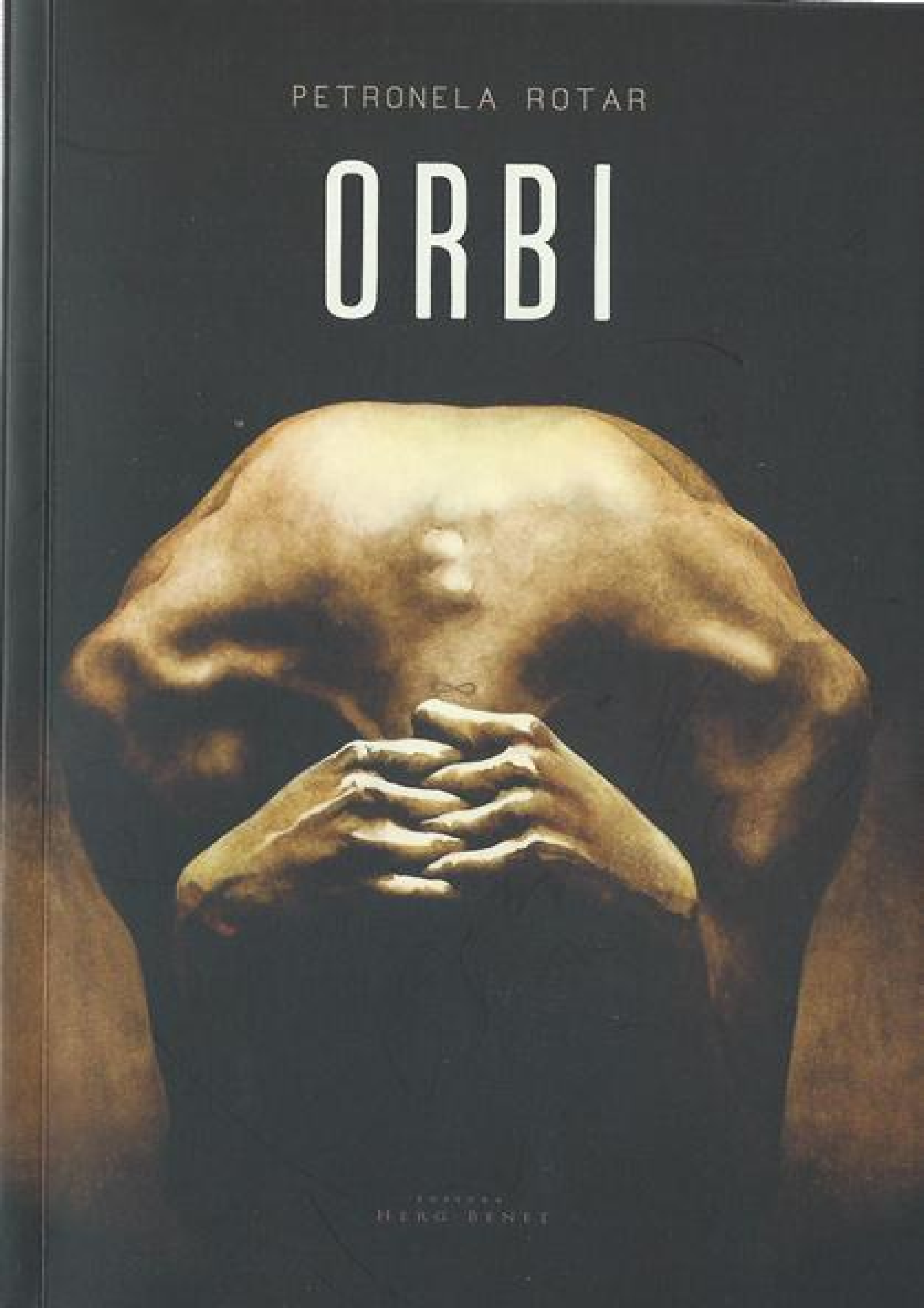

PETRONELA ROTAR

ORBI

Editura Herg Benet, 2017

Versiune ebook: v1.0, martie 2018

mamei mele

La un moment dat, trebuie
să abandonăm speranţa unui
trecut mai bun.
— Irvin D. Yalom —

În buzunar, telefonul vibra îndelung, aproape fără oprire. Sau, mă rog, cu minuscule pauze cât dura redial-ul automat. Îl îndesase acolo şi nici măcar nu se mai obosea să-l scoată pentru a-l verifica. Aproape că nu o mai irita, se obişnuise cu vibraţia lui însoţită de zgomotul înfundat din buzunarul jeanşilor, doar suna deja de mai bine de trei ore, se resemnase că îi va fi imposibil să îl folosească până nu va găsi o soluţie să-l oprească pe dement să o mai sune şi să-i scrie mesaje. Sperase iniţial că va obosi la un moment dat, însă era de neoprit. Şi nu telefonul o ardea pe ea, ci faptul că era atât de complicat să-l scoată afară din casa ei. Casa ei. Se învoise de la serviciu, se dusese la avocata celebră a unui şi mai celebru caz de dispariţie, avocată cu care făcuse atâtea ştiri în anii din urmă, îi expusese situaţia, iar femeia îi ceruse o grămadă de bani, pe care nu îi avea, fără să îi poată garanta că îl poate evacua repede sau că va reuşi să obţină ordinul de interdicţie de care ar fi avut ea nevoie atunci, pe loc. Sigur, putea înainta divorţ chiar a doua zi, îi spusese avocata, dar pentru asta avea nevoie să ajungă acasă, să ia actele, or, acasă era el, şi ea nu voia să-l mai vadă sau audă, voia doar să dispară, pur şi simplu. Se simţea foarte obosită. Atunci îi răsărise ideea să vină aici, la Secţia 5 de poliţie, îl cunoştea bine pe şeful de secţie, şi, cu toată ruşinea, să-i expună situaţia şi să-l roage să o ajute cumva. Să-i dea un om să o însoţească acasă, să-l sperie pe nebun, să-l facă să plece, să poată sta o zi-două în linişte, să găsească nişte soluţii. O scotea din minţi faptul că, deşi era casa ei, nu putea să îl facă nicicum să plece, era băut şi în vrie. De fapt, ambele erau indisolubil legate când venea vorba vorba de Călin, dacă era băut, intra în vrie, iar când era în vrie era în stare de orice, nu avea limite.

Telefonul, fireşte, vibra în continuare în buzunar când secretara i-a zis să intre, că domnul comandant o poate primi. Alexa era nedormită de

două nopţi, ştia că arată ca naiba, şi-ar fi dorit să aibă o faţă mai prezentabilă, dar îl ştia pe Bereş, pe comandant, de prea mulţi ani, îşi zise, ca să îşi mai facă griji pentru atâta lucru. Şi apoi, nu venise să îi ia un interviu sau să arate bine, ci să se facă de rahat.

Comandantul secţiei de poliţie era un tip înalt şi grizonant, unul dintre puţinii poliţişti educaţi pe care îi cunoscuse în cei peste zece ani de presă, elegant, atent, îndatoritor. Cu atât mai jenă îi era Alexei. Intră cu inima bătându-i tare şi obrajii arzând.

— Am venit să vă cer ajutorul pentru o problemă personală… E destul de inconfortabil, dar nu ştiu ce altceva să fac, începu Alexa.

— Vă ascult, domnişoară. Ştiţi bine că puteţi conta pe ajutorul meu, dacă îmi stă în putere. Ne ştim de multă vreme.

La dracu', dacă nu ai fi aşa de amabil, mi-ar fi mai simplu, se gândi femeia, în timp ce simţea că îi iau foc nu doar toată faţa, dar mai ales urechile, vârfurile urechilor şi le simţea în flăcări, îi venea să se atingă, să vadă dacă nu cumva chiar ard de-a binelea. Iar comandantul stătea picior peste picior la biroul lui impunător, zâmbind afabil. Lângă computer tronau două poze cu rame argintate, întoarse jumătate spre el, jumătate spre exterior, care încadrau o femeie plinuţă, însă foarte plăcută la chip, şi un copil bucălat, cu ochi albaştri, de vreo 4–5 ani, estimă ea, care semăna cu amândoi. Alexa deduse că sunt nevastă-sa şi copilul lor şi calculă că şeful de secţie avea vreo 40 de ani, sigur era căsătorit de multă vreme cu femeia aia, aveau o căsnicie stabilă şi fericită, făcuseră un copil, în timp ce ea trăia nebunia aia şi – iar aici stomacul i se strânse violent – probabil nu va avea niciodată copii. Nu doar cu nebunul de Călin, ci în general. Simţind cum i se adună lacrimile în colţul ochilor, strânse din gene şi se potopi:

— E vorba de soţul meu… Sunt câteva zile de când nu am mai putut merge acasă, ştiţi, suntem căsătoriţi de nici zece luni, apartamentul este al meu, era dinainte de nuntă, iar el nu vrea să plece, deşi noi nu ne mai înţelegem şi eu îmi doresc să divorţăm. Ştiţi, el este foarte gelos şi atunci când bea… devine foarte agresiv. Nu fizic, nu m-a lovit niciodată, ba dimpotrivă, în vreo două rânduri l-am lovit eu ca să mă apăr, e agresiv în alte feluri. Uitaţi, şi scoase telefonul care zbârnâia în buzunar şi-l aşeză pe birou, în faţa comandantului, am… 340 de apeluri pierdute de azi-dimineaţă de când l-am deschis, sună încontinuu, l-a pus pe redial automat, practic telefonul meu nu mai poate fi folosit, căci sună încontinuu…

O lacrimă o luă la vale spre obraz. Comandantul privi telefonul care bâzâia pe birou şi zâmbi.

— Un tip insistent, soţul dumneavoastră, domnişoară. Nu-mi spuneţi, vă iubeşte prea mult, glumi el.

Dar Alexa nu gustă gluma. Mai ales că ştia sigur că avea minimum zece mesaje necitite în mesagerie care ziceau acelaşi lucru: că el o iubeşte prea mult, că ea nu merită atâta dragoste câtă îi oferă el, că ea îl distruge tocmai pentru că el nu se poate abţine, nu se poate opri din a o iubi. Simţi în gură întreg conţinutul de fiere al stomacului.

— Da, e probabil cel mai insistent om de pe pământ… admise Alexa, în timp ce telefonul îi confirma spusele cu vibratul lui neîntrerupt. Uitaţi, acum i-a intrat în cap că îl înşel cu un vecin, de trei zile mă hărţuieşte încontinuu, vrea să recunosc că îl înşel. Dar asta e aşa… un pretext. Să zicem că aş admite că îl înşel, ceea ce e o aberaţie, tot nu s-ar opri, probabil ar fi chiar mult mai grav. Aseară a fost la om acasă, i-a spus femeii cu care trăieşte că sunt amanta iubitului ei. Eu am plecat de acasă de vineri, am stat la naşa noastră de căsătorie, e prietena mea, acolo nu are curaj să vină să mă caute, îi e frică de naşul nostru, e un tip mai în

vârstă, fost securist. Şi au încercat şi ei să stea de vorbă cu el, să-i spună că s-a terminat, că e mai bine să plece şi să mă lase în pace, dar a început să ameninţe că îmi publică e-mailuri-le private şi conversaţiile de pe Facebook. Iar eu, ştiţi, sunt o persoană cunoscută în oraş… Nici nu mă pot gândi ce scandal ar fi. El, cum să vă spun, mi-a spart toate conturile de e-mail şi nu e prima oară, nu îi pasă de consecinţe. Prima oară când a recurs la aşa ceva am fost şi am depus plângere împotriva lui la DIICOT, îl ştiam bine pe purtătorul de cuvânt, l-au speriat atunci oamenii ăia şi până la urmă am renunţat la plângere, dar acum văd că a început iar.

— Domnişoară Alexa, o clipă, o întrerupse el, când s-a întâmplat asta? Când aţi depus plângerea?

Alexa tăcu, încurcată. Pfoai, cum să îi spună că asta era înainte să se mărite cu el şi că, de fapt, se măritase cu un nebun care nu recurgea prima dată la astfel de practici? Vedea şi singură ridicolul situaţiei, era copleşită de ruşine. Vorbi cu glas subţire.

— În urmă cu un an, un an jumătate… Da, îi anticipă ea întrebarea care îi apăru pe chip, înainte să ne căsătorim. Ştiu, nu am nicio scuză.

— Domnişoară (de ce insista oare să îi spună domnişoară?), eu nu sunt aici să vă judec, credeţi-mă, am văzut cazuri de femei aproape omorâte în bătaie care s-au întors acasă, la agresori. Iubirea alege uneori căi complicate. Eu doar încerc să înţeleg cum vă pot ajuta, care e, să spun aşa, anamneza acestei poveşti de hărţuire şi ameninţare. Aşadar, în urmă cu un an jumătate, aţi depus plângere la procurori, presupun că ei l-au chemat şi speriat, iar el a dat înapoi şi dumneavoastră la fel, corect?

— Corect, admise Alexa, cu ceva mai mult aplomb.

— Haideţi să daţi telefonul pe silenţios, o îndemnă el privind spre aparatul isteric de pe masa lui de birou, pe care Alexa îl lăsase acolo anume ca

să-şi probeze *cazul.* Nu mai e nimic de demonstrat aici.

Tânăra femeie înşfacă aparatul şi-l amuţi cu o apăsare, apoi îl îndesă înapoi în buzunarul pantalonilor.

— Vă ameninţă şi cu altceva în afară de publicarea e-mailurilor şi a conversaţiilor?

— Mmm, nu. Adică, zice că nu o să scap de el, că o să văd eu cât de rău o să-mi pară… Oricum, numai hărţuirea asta cu telefonul mi se pare suficient de agresivă.

Alexa se opri o clipă, trase aer în piept şi îndrăzni.

— Domnule comandant, am citit legea, ştiu ce zice. Ştiu că până nu se ajunge la violenţă nu puteţi face nimic, dar mă gândeam că poate îmi daţi un coleg să mă însoţească acasă… în uniformă. Să stea de vorbă cu el, poate înţelege că nu poate proceda aşa. În momentul ăsta, nu văd altă soluţie… Vă rog, dacă se poate, sigur…

Şi îl privi cu speranţă. Bereş luă telefonul de pe birou, formă un interior, spuse sec un *trimite-l pe Marian până la mine* şi închise, apoi tăcu, în aşteptare. Inima Alexei o luase la galop. Îşi frânse cu un gest scurt şi inconştient mâinile şi se gândi cât de proastă şi neajutorată trebuie că pare aşa cum stă aplecată pe scaunul din faţa biroului comandantului. Îşi îndreptă spatele, în speranţa recuperării unui dram de demnitate. Se simţea învinsă. Îşi aminti brusc de cazul pe care îl filmase în urmă cu două luni fix în cartierul unde era secţia de poliţie, la nici două străzi distanţă, şi o trecu un fior rece. O femeie fusese înjunghiată de bărba-su după o întreagă saga de ameninţări şi plângeri depuse degeaba la poliţie. Îşi amintea perfect până şi cum o chema. Omul fusese plecat în Germania la lucru, pasămite, iar când a venit acasă a devenit foarte gelos, îi intrase în cap că nevastă-sa îl înşelase tot timpul în care el fusese plecat. O bătuse, iar femeia fugise cu amândoi copiii la

maică-sa, aici, în cartierul Noua. Veniseră împreună, ea cu maică-sa, să depună plângere la poliţie, primea ameninţări cu moartea, ăla o luase razna tare de tot. Poliţiştii nu au făcut nimic, cine ştie dacă apucaseră măcar să trimită dosarul la departamentul competent? Apoi, la nici două zile după ce ea fugise de acasă, omul luase o drujbă şi chemase un taxi. Beat mort şi foarte furios, pornise drujba şi îi povestise taximetristului că trebuie să ajungă acasă la soacră-sa, ca să o omoare pe curva de nevastă-sa. Speriat, taximetristul a oprit undeva şi a sunat la poliţie, dar cei de la 112 i-au zis că ei nu au ce face, să-l ducă în Şchei, la Neuro, la urgenţe, că sună ei să se ocupe cineva. Aşa că taximetristul îl lăsase la spital şi fugise cât colo. O zi după, bărbatul escaladase burlanul blocului în care se refugiase femeia, intrase peste ea în casă pe geam. Muierea a scăpat cu viaţă fugind pe scara blocului şi urlând, însă tot s-a ales cu un cuţit în omoplat. A avut noroc cu vecinii care au ieşit pe scară, s-a speriat agresorul, a fugit. Întrebaţi de ce nu au luat măsuri înainte să se ajungă la tentativă de omor şi vătămare corporală, poliţiştii dăduseră din colţ în colţ, cu legea în mână. Deodată, Alexa avu revelaţia că e complet lipsită de apărare. Deodată, povestea femeii înjunghiate pe care o relatase cu două luni în urmă i se păru foarte asemănătoare cu propria-i poveste şi i se făcu foarte frică. Cum de nu îşi dăduse atunci seama cât de aproape e şi ea? I se făcu frig şi se trezi scuturată de frisoane, era prea răcoare în biroul comandantului.

Marian intră şovăitor, cu chipiul în mână, salutând regulamentar.

— Ordonaţi, şefu'!

— Mariane, o să te duci cu doamna (hopa, acum o făcuse doamnă, remarcă ea) Alexa, doamna are nişte probleme cu un soţ care trebuie un pic speriat, se crede hacker ca Cioacă, sparge e-mailuri şi le publică, o ameninţă, doamna vrea să divorţeze

şi el nu vrea să plece din apartamentul ei. Mă rog, povestea e mai lungă şi noi vrem să fim discreţi, ideea e să îl scoatem pe nebun din casă, doamna o să schimbe apoi yala şi să sperăm că nu vor mai fi probleme. Dacă vor fi, intervenim atunci. E ceva neclar?

— Nu, şefu', totul clar, sunt afară. Când e gata doamna, putem merge, zise poliţistul politicos şi dispăru imediat pe uşă.

Cu toată uniforma lui de sectorist, cu tot cu pistolul Carpaţi de la brâu, descărcat, probabil, Alexei nu îi inspirase cine ştie ce autoritate şi începu să se îndoiască de capacitatea lui Marian de a-l alunga pe bărba-su din casă. Oricum, nu era ca şi cum ar fi avut la îndemână şi alte variante, trebuia să facă ce putea mai bine cu ce primise. Îi era recunoscătoare lui Bereş, fusese, aşa cum ştia, un domn. Se ridică, îi întinse mâna şi îi mulţumi străduindu-se să pară încrezătoare.

— Domnişoară Alexa, nu aveţi de ce vă face griji din partea mea, vreau să vă asigur de toată discreţia mea, e o situaţie delicată şi vreau să ştiţi că rămâne între noi… Îmi permit un sfat, vă rog nu-l luaţi drept altceva decât ceea ce este, un sfat bine intenţionat din partea unui bărbat care vă admiră: lăsaţi-l de tot, de data asta, oamenii de felul acesta nu se schimbă, păcat de tinereţea şi frumuseţea dumneavoastră…

Şi comandantul făcu o reverenţă, în timp ce Alexa se mai înroşea o dată – ultima dată în biroul lui pentru ziua aia – până în albul ochilor. Frumoasă femeie, îşi spuse Bereş în timp ce Alexa se retrăgea cu câtă demnitate îi mai rămăsese. Ce ghinion, domnule! Ce ghinion!

*

Maşina sectoristului, cu număr de MAI, o urma îndeaproape pe a ei, pe drumul către casă. Pulsul femeii se accelera pe măsură ce înainta. Nu îl

văzuse pe Călin de trei zile, avuseseră câteva conversaţii absolut halucinante înainte ca ea să decidă să nu mai răspundă la telefon, în care o acuzase că e amanta vecinului de la 4, în care îi explicase, beat şi plângând, că i-a distrus viaţa şi că nu o va putea ierta niciodată, apoi, pe măsură ce ea răspundea tot mai rar, urmaseră mesajele în care o amenința că nu se lasă dus, că îi publică e-mailurile şi conversaţiile, unele dintre ele întâmplate cu mult timp înainte să îl cunoască pe el. Bătea monedă mai ales pe cele de la şi către Andrei, un tip important de la Bucureşti şi foarte însurat, pe care îl iubise vreme de patru ani încheiaţi şi faţă de care Călin manifestase dintotdeauna o gelozie foarte agresivă, sub care, bănuia Alexa, se ascundea o frică uriaşă că Andrei ar fi putut apărea oricând, iar ea nu ar fi ezitat nicio clipă să i se arunce în braţe. Alexa se mai temea şi de fotografiile din telefonul lui Călin, parte făcute în momentele lor cele mai intime, fotografii care o înfăţişau goală, pasională. I se făcea rău doar când lua în calcul posibilitatea asta, emisă, de altfel, de el în mai multe rânduri în ultimele două zile. I se părea – a câta oară, dar parcă niciodată nu se învăţa minte, mereu cădea în aceeaşi capcană, se ura pe sine cu putere în secunda aia, de asemenea, din nou, a câta oară? – că locuieşte într-un coşmar din care nu mai poate scăpa. Ştia exact ce o aşteaptă acasă, îi vedea fata schimonosită şi auzea vocea iritată, agresivă şi totuşi văicăreaţă, încă nu ştia cum îi reuşea atât de bine soţului ei să mixeze într-un singur ton smiorcăiala de victimă şi agresivitatea persecutorului. Ar fi vrut să-l facă să dispară cu un singur gest, ca atunci când i-a aruncat schiurile pe geam, în pădure. Dumnezeule, câtă violenţă năştea în ea omul ăsta! Se cutremură amintindu-şi episodul din iarnă, cu schiurile. Pur şi simplu reuşea să o scoată din minţi şi nu voia să afle până unde ar fi putut-o aduce cu comportamentul lui

nesăbuit. Atunci nu voise să îi strice schiurile, doar să scape de el, ca în toate rândurile în care se agăţa scai de ea.

Nu mai ştia de la ce anume se certaseră în ziua aia. Vreo gelozie, ca de fiecare dată, probabil. I se păruse că Alexa s-a uitat la cineva pe stradă sau prin vreuna dintre crâşmele pe care le frecventau. Obişnuia să îi pândească privirea şi să opineze, cu frustrare şi silă: e mişto, iubito, l-ai fute, nu-i aşa?, ori de câte ori repera în raza ei vizuală vreun mascul, indiferent dacă Alexa chiar îl văzuse sau nu. Haide, recunoaşte că îţi place şi te-ai culca cu el! Te cunosc mai bine decât te cunoşti tu, îţi place! Iar ea se simţea aproape instant insultată şi riposta, iar de acolo, cearta era gata. Sau poate se împrietenise pe Facebook cu vreun tip care arăta bine, în opinia lui Călin. Sau poate fusese, aşa cum citise mai târziu despre dependenţe, doar impulsul lui necontrolat de a bea care avea nevoie de un pretext, oarecare. Iar Alexa nu suporta să îl vadă beat. De fapt, ajunsese să se teamă aşa de tare când îl vedea comandând o bere – Călin era, după toate definiţiile din cărţile citite mai târziu, unul dintre alcoolicii aceia nefericiţi şi în negare care beau aproape în exclusivitate bere şi se pilesc de la a doua halbă –, încât, în rarele ocazii când mai ieşeau cu alţii, cei de la masă puteau observa cum fizic i se instalează frica pe faţă. De la prima bere la remarcile răutăcioase, la insulte, cum le simţea Alexa, era doar un pas. Orice privire, orice gest, oricât de banal, puteau aţâţa scânteia scandalului. După multe discuţii în contradictoriu, în care ea îi cerea să admită că are o problemă cu alcoolul şi să renunţe la băut (aş renunţa dacă ai merita, dar nu meriţi, când o să meriţi, nu o să mai beau, eu nu am o problemă, pot renunţa oricând, dar nu vreau, pentru ce să o fac?, îi zicea, iar ea avea să înveţe mult mai târziu, prea târziu pentru ei, că aşa se manifesta orice dependenţă, că el avea nevoie de justificări, avea nevoie să dea vina pe ea ca să

poată trăi cu sine, tot aşa cum avea să înveţe că cererile ei erau păsări oarbe şi sinucigaşe, care se loveau de un zid invizibil şi dur, zidul care creştea în fiecare zi între salvat şi salvator), ajunseseră la un fel de armistiţiu. Bine, era mai mult o limită pe care o impusese ea, iar el o acceptase cu mare greutate şi infinite discuţii: atunci când bea nu îl suporta aproape, aşa că el trebuia să doarmă pe canapea.

Îşi petrecuse toată noaptea aia geroasă de iarnă (fuseseră minus 30 de grade, îşi amintea exact cât de frig îi fusese singură în pat) prin el ştie ce cârciumi, cu el ştie cine, iar la 7 dimineaţa, când venise beat mort acasă, se dusese direct în living şi se aruncase pe canapea, aşa îmbrăcat şi încălţat cum era. Alexa aşteptase cu inima cât un purice când auzise cheia învârtindu-se în broască, se temuse că va veni peste ea în dormitor, agresiv cum îl ştia când era beat, însă răsunase uşurată când auzise bufnitura canapelei şi apoi, imediat, sforăitul lui afumat. Şi, atunci, îi venise ideea să plece singură la schi. Călin avea să îşi petreacă prima jumătate a zilei dormindu-şi somnul comatos, iar ea ar fi putut avea câteva ore întregi doar pentru ea, pe pârtie, fără ochii lui iscoditori, fără glasul lui răţoit. Ar fi putut respira libertate, să se încarce pentru restul zilei care, ştia deja, avea să fie una urâtă, cum erau toate zilele care îi urmau uneia dintre beţiile grele ale lui Călin. Trebuia să se mişte doar suficient de încet încât să nu-l trezească, să iasă pe uşă şi gata. Aşa că păşise ca o felină, se îmbrăcase cu costumul de schi în dormitor, luase cu un singur deget casca şi boots-ii de snowboard de pe raftul din dresserul de pe hol, băgase placa cu mişcări de hoţ în casă, de pe balcon, mai avea doar câţiva paşi până să iasă pe uşă, când, deodată, Călin a ţâşnit din pat, cu ochii bulbucaţi şi injectaţi şi o privire rea şi dementă, urlând ca un apucat: unde te duci singură, crezi că sunt prost? Ai zis că prostul doarme şi tu te duci

să-ţi faci de cap prin telecabine şi pe la cabană? Vrei la schi, mergem la schi, iubito, imediat sunt gata, iar iubito sunase sinistru în gura lui îmbăloşată de somn şi alcool, ar fi preferat să îi spună în faţă curvo, să nu folosească eufemismul ăla oribil, niciodată nu reuşise pe deplin să înţeleagă cum putea suna un cuvânt atât de gingaş ca *iubito* atât de imund în gura lui, atât de vulgar, atât de insultător. Iar ea iubea cuvintele, mai ales pe ăla, fusese cândva preferatul ei, Andrei obişnuia să i-l spună cu atâta dragoste şi duioşie… Uneori îl confrunta şi îi urla să-i zică în faţă, să o facă curvă, însă de fiecare dată se izbea de rânjetul lui implacabil: eu nu te-am făcut niciodată curvă, ţi-am zis eu că eşti curvă? de unde o scoţi?

Alexa îngheţase în uşă, în vreme ce Călin intrase în vria lui cunoscută, vrie de proton în acceleratorul de particule, îmbrăcându-se în timp ce aducea şi schiurile la uşă, în timp ce urla la Alexa, în timp ce îndesa pachetele de ţigări în cască, reuşind să îi transmită şi ei starea lui de agitaţie, îl urmărise siderată câteva minute, timp în care îi devenise foarte clar că nu va renunţa la ideea nebunească de a o însoţi la schi, deşi abia se putea ţine pe picioare. Mai întâi l-a rugat frumos să o lase să se ducă, iar el să se odihnească şi să se trezească, vor sta pe urmă de vorbă, vrea şi ea să schieze puţin singură, să petreacă câteva ore cu sine, apoi ţipase la el, nu vezi că eşti beat, nu vezi că nu eşti în stare nici să stai drept, apoi, eu nu mă duc cu tine nicăieri aşa şi nici nu voi renunţa doar pentru că eşti iraţional şi beat, însă toate reacţiile ei, care escaladau gradual, nu făcuseră decât să-i sporească şi mai tare agitaţia, agresivitatea. Şi, aşa cum stătea situaţia în momentul ăla, ştia că nu are scăpare, că o va urmări. Iar ea voia doar să scape de el, să tacă, să nu-l mai audă, aşa că înşfăcase schiurile lui scumpe, primite de la fosta, şi le aruncase pe geam, de la etajul 7, hăt, în pădure. Îl luase prin surprindere, Călin nu se aşteptase

nicidecum la aşa ceva, nici măcar nu apucase să schiţeze vreun gest, să se apere. Ce ai făcut, eşti odioasă, schiurile mele, ce fel de om eşti?, urlase, şi se repezise pe scări desculţ, doar cu şosetele de lână pe care le folosea în clăpari, să-şi salveze iubitele schiuri. Ca să ajungă în pădure, în locul în care căzuseră pe zăpadă, trebuia să sară un gard, apoi să înoate prin nămeţi, iar Alexa avu timp să ia placa, să cheme liftul, să urce placa în maşină şi să demareze înainte ca el să fi reuşit să ajungă la schiuri. Îl văzuse alergând în parcare, în oglinda retrovizoare, făcând semne disperate cu schiurile, însă accelerase şi luase drumul Poienii fără să arunce şi a doua privire în urmă. Era duminică dimineaţă, încă foarte devreme, drumul era liber. Telefonul începuse să zbârnâie, ştia că avea să o sune non-stop, aşa că îl închisese de tot. Fusese prea agitată, însă, ca să se poată bucura de ziua aia, aşa că făcuse o singură coborâre, iar când se întorsese acasă, cu groază, nu teamă, îl găsise furibund şi o acuzase că îşi închisese telefonul pentru că fusese cu vreun amant, schiul era doar un pretext, dacă nu era aşa, ce motiv avusese să fugă de el în halul ăla, el îi voise doar binele, voise să petreacă o dimineaţă cu soţia lui, de ce îşi închisese telefonul dacă nu îl înşela, să îl mai facă acum paranoic dacă îi dă mâna, soţie adulteră şi jegoasă ce era.

Toate astea i se derulară în minte cu foarte mare repeziciune, ca o avanpremieră la ce o aştepta sus, în apartament. Ştia că va fi rău, spera doar să fie poliţistul Marian de vreun ajutor. Îşi văzu mâinile tremurând pe volan în timp ce parca maşina. Coborî în parcare şi îl observă cu privirea periferică la balcon, cu telefonul la ureche. Încă o suna. Poliţistul se dădu jos din maşină şi i se alătură. Intrară împreună în bloc. Voia doar să scape de el. Să scape de el.

*

Îl cunoscuse cu trei ani în urmă, la mare, în 2 Mai. Erau, la vremea respectivă, care mai de care mai indisponibil emoţional, fără să aibă habar, însă, pe ce lume trăiau. Alexa avea să descopere, ani mulţi după, cât de inconştientă fusese, nu doar atunci, în punctul acela al vieţii ei când cotise înspre el, ci în general, trăind la suprafaţa vieţii, făcând alegeri dictate de un subconştient plin de răni şi gunoaie, ce nu fusese niciodată curăţat sau vindecat, fără să înţeleagă niciodată până la capăt ce anume şi de ce i se întâmpla, navigând pe apele tulburi ale tuturor traumelor pe care le adunase în cei 28 de ani de existenţă.

Fireşte, au revenit de nenumărate ori, în perioada nebună a începutului de iubire, asupra deciziei că fuseseră sortiţi celuilalt, întâlnirea lor fusese predestinată şi deloc întâmplătoare, s-au gândit mult la toate piedicile care s-ar fi putut aşeza în calea unei iubiri atât de mari şi devastatoare, au mulţumit Providenţei pentru circumstanţele deloc fericite, de altfel, care i-au adunat împreună, cu singurul scop de a-i face unul. Pentru ca mai târziu să blesteme, cu tot atâta convingere, ghinionul de a se fi cunoscut şi îndrăgostit.

Alexa, care suferea după Andrei, captivă în iţele relaţiei imposibile cu un bărbat însurat, îşi luase două săptămâni concediu ca să se vindece şi să îl uite, pasămite, ştiut fiind faptul că soarele şi apa de mare sunt adevărate panacee pentru orice suflet rănit. Călin îşi bea la mal de mare amarul unei relaţii consumate, din care se născuse un copil superb, cu ochi migdalaţi, cu o femeie cu care nu mai avea în comun decât vrajba oricărui final de relaţie. Locuiau încă împreună, parte din cauza faptului că ea ducea greul financiar al relaţiei, iar el nu avea mai nimic în afara pretenţiei că este, totuşi, un artist, parte fiindcă el era partenerul din cuplu aflat în concediu de paternitate şi stătea cu

cea mică, în vreme ce maică-sa lipsea tot mai mult de acasă, ocupată cu tot felul de proiecte importante. Călin era muzician, violonist, mai exact, însă aproape că uitase cum să ţină vioara şi să citească o partitură, atât de mult trecuse de când cântase ultima oară. Lucrase mulţi ani, prea mulţi, susţinea el, în producţia muzicală, fusese mai la îndemână şi mai rentabil. Vioara fusese marea lui iubire, spunea, avea să se întoarcă cândva la cântat, înainte să se rateze de tot. Nu precizase, însă, când, e adevărat. Acum trăia fără pic de remuşcare din puţinii bani pe care îi dădea statul pentru aparent înălţătoarea, motivanta şi responsabila activitate de a sta acasă cu copilul, dar şi din banii pe care îi pompa, cu vinovăţie, aşa-zisa parteneră de viaţă. În realitate, se lăuda el râzând, bunica Smarandei – maică-sa, adică – era cea direct implicată în creşterea fetiţei, iar el, Călin, se plimba când la mare, când la munte, când până spre dimineaţă cu băieţii prin cârciumi, făcea şi el faţă cum putea unei vieţi pline de vicisitudini şi piedici, care nu se arătase niciodată prea generoasă cu un artist plin de senzitivitate cum era el.

Toate astea le-a auzit Alexa pentru prima dată pe terasă la Micul Golf, unde Călin şi câţiva amici pe care i-au descoperit a fi comuni se întinseseră într-o noapte albastră şi străluminată intermitent de stele galbene la beri şi poveşti. Alexei îi plăcuse cum vorbea Călin, avea umor şi poezie, parcă, amesteca vorbele într-un fel care o surprindea de fiecare dată, avea poante şi culoare, nu doar în ochii foarte verzi. Se plăcuseră, un arc electric se formase din primele clipe între ei, şi-au aruncat ocheade şi au râs la aceleaşi glume, confirmându-şi încontinuu, de la o discuţie care se lăbărţa intenţionat la alta, faptul că făceau parte din aceeaşi lume, aveau acelaşi background, citiseră aceleaşi cărţi, văzuseră aceleaşi filme, ascultaseră aceeaşi muzică, chiar dacă în oraşe complet

diferite. Asta o zăpăcise de tot pe Alexa şi îi validase vechea ei teorie şi credinţă conform căreia oamenii de acelaşi soi se găsesc până la urmă şi – de ce nu? – se împerechează, fiindcă aşa trebuie să fie, până la urmă, trebuie păstrate genele în aceeaşi zonă de valoare. Iar Călin îi părea în noaptea aia fix genul de bărbat căruia să-i încredinţezi ADN-ul. Avea o *anima* foarte dezvoltată, râsese Călin, poate e prea sensibil pentru contemporaneitate, iubea prea intens atunci când se apuca să iubească, suferea prea tare atunci când apuca să sufere, era un bărbat de modă veche, un dandy, ce mai! Alexa era fermecată.

Nu săpase deloc dincolo de verbul lui, de anecdotă, nimic din tot ce auzise în seara aia nu îi ridicase vreun semn de întrebare, raţiunea dormita ameţită de simţuri, cocktailul de neurotransmiţători care îi dinamitase creierul o vârâse, ca pe un dependent în sevraj, într-un *tunnel vision* care o conducea către singurul drum posibil: acela de a-şi lua doza mai consistentă, mai mare. Îndrăgostirea nu e altceva decât îngustarea câmpului conştiinţei, ce fiinţă imperfectă s-ar putea amoreza atât de nebuneşte de altă fiinţă imperfectă, dar perfect necunoscută, să-şi încredinţeze nu doar sufletul, ci şi întregi prezentul, trecutul şi viitorul, doar pentru a se chinui apoi reciproc, pentru a-şi călca reciproc pe rănile invizibile, dar atât de dureroase, dacă creierul nu ar amorţi din cauza exploziei de amine?, avea să se întrebe Alexa la ani distanţă de întâmplarea începutului lor.

Atunci, însă, nici nu îi trecuse prin cap că ar fi condamnabil ori toxic în vreun fel faptul că la masă se consumaseră mulţi litri de bere până târziu după miezul nopţii, erau cu toţii aşa-zişi artişti, aşa-zişi poeţi, erau cool, noaptea era caldă şi marea liniştită, bărcile pluteau tăcute, iar când s-au retras la corturi o lună uriaşă părea să le confirme că viaţa nu va mai fi aşa de bună cu ei niciodată, că trebuie să se folosească de orice prilej care li se

iveşte pentru a-i smulge taman atâtea zdrenţe de fericire câte putea fiecare.

Alexa se vârâse ameţită în sacul de dormit din cortul ei, cu capul vâjâind de încântare; era prima oară în ultimii patru ani când nu se mai gândise la Andrei multe ore încheiate şi nici nu se culca cu senzaţia că în piept i se cască un hău de dor şi durere.

A doua zi, pe lumină şi dezbrăcaţi, se observaseră mai bine. El nu era mult mai înalt decât ea şi, deşi, în ansamblu, statura lui părea mai degrabă famelică, la o privire mai atentă era destul de vânos, ochii verzi erau mai adânci decât i se păruseră cu o seară înainte şi părul mai ondulat, de culoarea mierii. Dacă l-ar fi privit mai cercetător, ar fi descoperit pe obrajii lui deja bronzaţi şi pe nas urmele cuperozice ale alcoolului, care aveau să se accentueze mai apoi, de la an la an. A preferat să remarce, însă, cu un fior plăcut care i s-a lăsat în spatele genunchilor, că denudat, aşa cum erau mai toţi în golful ăla, dezvăluia un sex mai mare decât s-ar fi aşteptat la înălţimea lui. Ea, pe de altă parte, era subţire şi înaltă, cu pistrui pali pe obrajii bronzaţi şi ochii foarte negri, cu sâni grei, ca două mere răscoapte, şi cele mai frumoase picioare pe care le-a văzut – şi apoi desfăcut – el vreodată. Berea le-a înlăturat stânjeneala – ea băuse bere cu lămâie, ce sacrilegiu, ce oroare! – care se instalase odată cu lumina soarelui, au înotat, au râs şi au petrecut mult mai mult timp unul cu celălalt decât le-ar fi permis situaţia lui amoroasă, să zicem.

Alexa umbla ca beată, cu nivelurile de dopamină, oxitocină, adrenalină şi noradrenalină la maximum. Creierul Alexei stoca senzaţii şi emoţii folosind aceleaşi resurse neuronale ca dependenţii de droguri. Zona frontală a creierului Alexei, responsabilă cu deciziile logice, era aproape complet inhibată de explozia de neurotransmiţători. Fără să aibă habar, în hipotalamusul ei se producea luliberină, un

hormon a cărui simplă prezenţă în diencefal declanşează o dorinţă frenetică. Nimic romantic în toată această chimie care făcea, în locul ei, jocurile şi o împingea în braţele unui bărbat oarecare, pe care nici măcar nu-l cunoştea cu câteva zeci de ore înainte.

Alexa se îndrăgostea.

*

Dar de ce tocmai el devenise ţinta dorinţelor sale, de ce tocmai în prezenţa lui se eliberau toate jerbele de hormoni care îi încingeau capul şi pântecul? De ce nu Cristi, prietenul lui? Sau oricare alt bărbat, cum îl alesese tocmai pe Călin?, o întrebase doi ani mai târziu Alexa pe terapeuta ei, la una dintre primele lor şedinţe, nu poate fi doar chimie, trebuie să fie ceva mai important şi mai subtil de atât atunci când ne simţim atraşi irezistibil către cineva. Terapeuta zâmbise şi îi răspunsese, cum avea să facă de cele mai multe ori de atunci înainte, cu o întrebare:

— Tu, tu de ce crezi că te-ai îndrăgostit de el?

Alexa ridicase, nedumerită, din sprâncene; păi, dacă ar fi ştiut, de ce ar mai fi venit la ea, nu tocmai de aia se afla în cabinetul de psiholog, ca să afle? Nu era treaba terapeutei să-i livreze răspunsurile?

— Eu nu pot şti ce anume te-a atras la el, tu eşti cea care ştie, cea înăuntrul căreia se află toate răspunsurile pe care le cauţi, răspunsese întrebării nepuse psihoterapeuta. Eu te pot ghida, te pot ajuta să le găseşti, ai răbdare, ai făcut primul pas, eşti aici, îţi voi fi alături să ajungem acolo unde vrei. Ce pot să-ţi spun acum e că întotdeauna, în relaţiile disfuncţionale, inadaptative, abuzive, aşa cum pare să fie cea din care ai ieşit, vina e a amândurora, cei doi îşi întreţin nevoile nesănătoase care i-au împins unul către celălalt. Întotdeauna, un abuzator va fi atras de o potenţială victimă, care, la rândul

ei, îşi caută călăul, pentru ca, apoi, dinamica dintre ei să se schimbe încontinuu, ei devenind, pe rând, şi una şi cealaltă, când agresor, când victimă. Cauzele sunt mult mai adânci, de obicei în copilăria mică… Le vom descoperi când vom ajunge acolo, le vom înţelege şi integra, împreună. Ce spun acum este că tu ai ales această relaţie inconştient, că ai avut beneficii de pe urma ei, oricât de rău ţi-ar suna.

Şi îi sunase rău, aproape că îi venise să renunţe la terapie. Luase în considerare serios, pentru câteva clipe, să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată acolo. Pentru asta plătea 100 de lei pe şedinţă? Ca să îi spună cea care, teoretic, ar fi trebuit să fie de partea ei, că e integral vinovată pentru tot ce i se întâmplase? Doar trecuse prin iad din cauza unui dement obsedat şi gelos, venise aici să-şi lângă rănile, să reuşească să înţeleagă cum anume ajunsese în situaţia asta, să se vindece, iar în loc de orice paliativ i se spunea că era responsabilă pentru tot, ce naiba de terapie mai era şi aia?

— E bulversant, ştiu, anticipase din nou psihologa, îmi pare rău că nu îţi pot spune ce ai vrea tu să auzi. Dar nu te poţi vindeca dacă nu priveşti adevărul în faţă, dacă rămâi în negare, dacă alegi să dai vina pe altcineva pentru ceea ce ţi se întâmplă. Uite, îţi propun ceva: să mergem în studioul de psihodramă, să ne jucăm puţin, ce zici, eşti de acord?

— Psihodramă asta e un fel de teatru? întrebase şi mai nedumerită Alexa.

— Un fel de teatru, da, zâmbise fără pic de condescendenţă femeia. O să-ţi placă. O să-ţi placă ce vom scoate acolo. Te rog doar să mai ai încredere în mine puţin.

Plecase plină de întrebări. Putea, de exemplu, să înţeleagă perfect de ce se îndrăgostise de Andrei. Pentru ea, Andrei fusese, ani de-a rândul, modelul absolut de bărbat, nici nu se mira că o părăsise, nu

merita ea asemenea partener pentru viaţă. Era bucuroasă şi recunoscătoare pentru că fusese, pentru cât fusese. Ar fi putut să nu i se întâmple deloc, se gândea, uneori. Andrei era echilibrat, posibil singurul om care-şi avea centrul de greutate în interior pe care-l cunoscuse. Nu avea niciun defect pe care să i-l reproşeze, în afara faptului că era însurat. Era bun şi blând, deştept, cult, generos. Orice femeie ar fi fost fericită să-i fie iubită. În afară de nevastă-sa. De el da, ştia de ce se îndrăgostise, nu avea nevoie să afle într-o şedinţă la psiholog.

*

Alexa se îndrăgostea şi niciun semnal de alarmă nu suna în mintea ei bulversată, deşi, ani mai târziu, cu ajutorul Bogdanei, al terapeutei, ar fi putut desface în bucăţi, unul câte unul, fiecare dintre semnalele puternice care anunţau, încă de pe atunci, dezastrul către care se ducea cu ochii închişi şi zâmbetul larg, întins pe toată faţa. De pildă, a doua zi după ce se cunoscuseră, Călin îi povestise cum dormise la propriu pe pragul uşii actualei consoarte atunci când femeia voise să se despartă de el, iar ea, Alexa, găsise gestul lui atât de romantic, gest de trubadur întârziat, de bărbat care nu se mai fabrică în zilele noastre. Iubire adevărată, ce să mai… S-a pomenit dorindu-şi să fie iubită aşa de tare, ea, care fusese amăgită şi abandonată cu atâta uşurinţă de un bărbat însurat.

Nu i-a trecut prin cap atunci că a dormi pe pragul cuiva care nu te mai doreşte în preajmă este o formă de hărţuire şi agresiune. Nu s-a întrebat dacă nu cumva el făcuse asta fiindcă era convins că femeia ascundea pe cineva în casă şi în felul ăsta bloca ieşirea, aşa cum avea să procedeze cu ea mai târziu. Nu i-a pus la îndoială nicio secundă justificările pentru faptul că o înşelase în mod constant: relaţia era gata, era în totalitate numai

vina ei, el o iubise şi ea îl rănise, lipsea de acasă, îl neglija, se certau din te miri ce, îşi neglija şi copilul pe care el, Călin, îl iubea ca pe ochii din cap. Ochi care deveneau apoşi, lăcrămoşi când venea vorba de fetiţă, de Smaranda, îi era atât de dor de ea neîncetat, dar cu toate astea era la mare de mai bine de o lună, singur, fără nicio intenţie să o ia şi pe ea. Nu a neliniştit-o nici faptul că mereu avea o bere în mână. Ori că vorbea cel puţin nepoliticos de femeia cu care trăia, îl întreţinea şi care îi făcuse un copil. Erau la mare, acolo lumea se distra, bea bere; cât despre femeie, sigur făcuse ea ceva ca să merite lucrurile pe care le spunea Călin despre ea, părea un personaj sinistru, până la urmă. Alexa auzea şi primea doar ceea ce îi convenea pe moment, blocând şi respingând cu putere orice i-ar fi putut modifica percepţia idilică asupra bărbatului de care se îndrăgostea şi asupra căruia proiecta toate dorinţele ei de acceptare şi împlinire. Dacă ar fi putut să se dea un pas în spate, ar fi putut vedea fizic golurile uriaşe din fiecare dintre ei şi speranţa că le vor umple cu ajutorul celuilalt.

Într-una din serile următoare, Alexa s-a dus înadins la culcare, în cort, mai devreme. Ştia, instinctiv, că el o va urma. Prea fuseseră grele despărţirile din nopţile anterioare, când, după ore de poveşti şi băut, el o conducea cu regret la cort, secondat de unul sau doi dintre prietenii lui, glumind despre cât de frig avea să-i fie singură sub foaia de cort, iar apoi se întorcea la masa cu sticle pline şi goale, iar ea rămânea trează zeci de minute, ascultând zgomotul valurilor izbindu-se de mal, dorindu-şi cu disperare ca el să fi îndrăznit mai mult, să fi fost acolo să o tină în braţe. Adormea târziu, în aşteptare, pândind paşii celor care se întorceau de la bar, sperând că o pereche era a lui şi se îndreaptă spre ea. În seara aia, forţase nota. Îl găsise pe Călin la bar cu nişte oameni pe care ea nu îi ştia, nu îi mai văzuse până

atunci, l-a salutat cu prefăcută candoare, i-a spus că e obosită, se retrage devreme. L-a oprit din a o conduce, a scos salteaua şi sacul de dormit şi s-a aşezat în faţa cortului, cu ochii înfipţi în stelele care străluminau intermitent cerul sudului. Ştia că va veni, îi întinsese o plasă abilă, nu avea cum să nu se prindă în ea. Jumătate de oră mai târziu, l-a simţit strecurându-se printre corturi, prin întuneric. S-a întins direct pe nisip, lângă ea, şi i-a atins încet mâna care se odihnea într-o parte.

— Dormi?

— Nu, a răspuns Alexa, abia şoptit. Mă uit la cerul ăsta şi mă simt atât de mică… Mă gândeam că, de acolo de sus, de la stele, nu valorăm mai mult, fiecare dintre noi, decât firele astea de nisip. E copleşitor, dacă stai să te gândeşti, cât de insignifianţi suntem în comparaţie cu cât de mare importanţă dăm fiecare vieţilor noastre. Şi, de fapt, dacă şi eu exist sau nu, între atâtea fiinţe asemănătoare mie, e totuna, din punctul de vedere al stelelor. Cum zicea Spinoza? *Sub specie aeternitatis.*

— Nu ştiu ce părere au stelele sau Spinoza, însă pentru mine existenţa ta a devenit foarte importantă.

Şi a sărutat-o, fără preaviz. Alexa a simţit cum ameţeşte şi se lichefiază în îmbrăţişarea lui. În noaptea aia, sub stelele nepăsătoare, Alexa şi Călin s-au strâns unul în altul şi, deşi nu s-a întâmplat nimic mai mult, nu atunci (nu-ţi fie teamă, nu-ţi fac nimic, îi spusese), a fost ca şi cum încălcaseră împreună toate regulile nescrise ale dragostei, iar vinovăţia împărtăşită, bătăile inimii, întunericul care îi învăluia, toate îi apropiaseră mai mult decât ar fi făcut-o un act sexual consumat. Înainte să se crape de ziuă, Călin s-a ridicat şi a dispărut în cortul lui.

S-au evitat toată dimineaţa, incapabili să se mai privească în ochi, aşa cum se întâmplă de multe ori în complicitatea începutului. Alexa plutea. A rămas

întinsă pe cearşaf, lângă cort, lenevind şi prefăcându-se că citeşte, căci nu putea duce nici măcar un rând până la capăt, urmărind cu coada ochiului ce făcea Călin pe bucata lui de plajă: beri şi râsete cu prietenii, unele destul de ostentative, băi rapide în mare, iarăşi râsete. Alexa se străduia să pară indiferentă, deşi îi sărea inima din piept de câte ori îi zărea silueta intrând sau ieşind din apă. Apoi, după prânz, nici nu apucase să meargă să mănânce, a simţit oarece agitaţie în zona unde îşi avea el cortul. S-a ridicat, s-a înfăşurat cu o bucată de pânză în jurul corpului şi s-a dus să se aşeze strategic la o masă pe terasa cherhanalei, de unde putea să aibă o privire de ansamblu asupra întregului Mic Golf, implicit asupra cortului lui Călin – un cort de familie, compartimentat, de două ori mai mare decât minusculul ei dispozitiv în care îşi petrecea vacanţele la mare, singură, de mai bine de cinci ani. Călin vorbea la telefon şi părea surescitat, nervos, apoi l-a privit cum se smulge şi dispare, fără să arunce măcar o privire înspre ea, pe drumeagul care urca către sat. Alexa era tot mai nedumerită. Terminase de înghiţit, cu noduri, o ciorbă pescărească, specialitatea celor de la cherhanaua de pe plajă, când l-a observat pe Călin coborând cam smucit acelaşi drum, însoţit de o femeie destul de solidă, însă tânără, şi un copil de vreo 2 ani, care se veselea foarte tare trăgând după sine o răţuşcă de plastic ce se tot poticnea în nisip. Cei doi păreau că se ceartă, iar Alexei i-a luat o secundă foarte lungă până să înţeleagă că femeia era Marta, partenera de viaţă a lui Călin, iar copilul – fetiţa lor, Smaranda. A amuţit. Cei trei au trecut pe lângă cherhana certându-se, iar Alexa, care se făcuse mică la masă, a prins câteva vorbe aruncate din care a înţeles că el îi reproşa că apăruse fără să îl anunţe că vine. Marta îi răspundea impertinent şi insidios, că dacă ar fi ştiut că-l deranjează stătea acasă, dar a crezut că îi era dor de Smaranda şi venise să i-o aducă, să o

ţină cu el câte zile ar mai fi rămas, că doar ea plătea. Ce femeie odioasă, gândise Alexa, tristă şi dezamăgită, dar şi compătimitoare. Săracul Călin, cu cine era nevoit să trăiască, mai era şi cam neîngrijită şi balcâză, iar acum venise peste ei să le strice povestea, iar pe măsură ce le observa dinamica pe plajă, Alexa se înfuria tot mai tare. Îi devenise foarte clar că lucrurile nu aveau să se mai întoarcă în punctul în care rămăseseră în acea dimineaţă. Însă mai sâcâitor decât asta era să vadă, în plinătatea lui duminicală, tabloul acela de familie care o făcea să devină tot mai neliniştită, tot mai speriată, care îi amintea violent de tot ce pătimise în anii în care aşteptase ca Andrei să se despartă de nevastă-sa şi să o aleagă pe ea, aşa cum îi promisese. Marta nu îi era soţie în sensul strict al cuvântului lui Călin, însă asta părea să nu aibă mare importanţă aşa cum îi privea ea, pieziş, printre gene, împărţind acelaşi cearşaf, jucându-se cu fetiţa, iar, mai târziu, intrând să se culce în acelaşi cort. Pentru cineva care fusese foarte important cu o seară înainte, Alexa se simţea foarte singură şi abandonată. Adormi greu, înfrigurată, adunată în sacul ei de dormit în poziţie fetală, cu lacrimi reci pe obraji. O aruncătură de băţ mai încolo, Călin dormea liniştit alături de consoartă şi copil, după o zi în care abia dacă o salutase scuturând din cap.

*

În lift, îl rugă pe sectorist să nu plece până nu va găsi o soluţie să-l scoată pe bărbată-su din casă.

— Doamnă, ştiţi mai bine decât mine că mare lucru nu am ce face, să sperăm că se sperie de uniformă şi poate vă lasă în pace… Nu-mi pot încălca atribuţiile, vă ajut cu toată plăcerea, dar sunt şi eu limitat, a ridicat din umeri Marian.

Alexa oftă lung. Intrară pe hol şi se simţi şovăitoare. Se temea. Uşa apartamentului era

descuiată, iar Călin se plimba prin living ca un leu în cuşcă.

— Incredibil! pufni când îi văzu în uşă pe Alexa şi pe sectorist, ai adus poliţia ca să scapi de mine? De ce nu ai răspuns la telefon, te sun de azi-dimineaţă! Ce fel de om eşti, Alexa? Domnule poliţist, nu ştiu ce v-a zis nevastă-mea, dar eu nu plec de aici, înţelegeţi, am vorbit şi eu cu un avocat, e dreptul meu până la divorţ.

Alexa tăcea, cu capul în pământ şi obrajii în flăcări, din nou. Îi era foarte jenă de toată scena, dar nici nu ştia ce altceva putea să facă.

— Agent-şef Marian Toboşaru, se prezentă poliţistul. Îmi permiteţi să vă văd cartea de identitate, domnule? Mă aflu aici la sesizarea doamnei, care a depus o plângere la noi la secţie împotriva dumneavoastră, iar eu am venit să verific situaţia din teren. Chiar dacă sunteţi soţul doamnei, dacă buletinul dumneavoastră nu este pe această adresă, doamna are dreptul să vă evacueze dacă aşa doreşte dânsa, legea…

— Adică mă poate da afară din casă când vrea ea doar fiindcă e casa ei, chiar dacă suntem soţ şi soţie, după ce mă înşală cu toţi vecinii, domnule poliţist?! îl întrerupse cu tonul lui pasiv-agresiv Călin pe poliţist. Incredibil, incredibil cum îţi baţi joc de mine, Alexa, şi te-am rugat, te-am rugat să nu faci asta! De ce îmi distrugi viaţa? Plâng de azi-dimineaţă, ştii cum sar lacrimile din mine, ca dintr-o jugulară, nu îmi vine să cred că îmi faci asta! Alexa! Alexa, spune-i domnului poliţist să plece, eu nu mă duc nicăieri, Doamne, cât mi-aş fi dorit să nu faci asta, să nu mă minţi, să fii onestă cu mine. Ştiu că te grăbeşti să scapi de mine, bănuiesc şi unde te grăbeşti, Alexa, Alexa!!! V-a spus, domnule poliţist, că are un amant aici, în bloc? Degeaba, am fost la ei acasă şi v-am deconspirat, o să iasă totul la iveală, o să fac dreptate!

Poliţistul îl privea cu uimire şi ceva ce ei i se părea a fi milă.

— Fiţi, vă rog, rezonabil, haideţi să mergem, doamna a depus o plângere, pe mine nu mă interesează lucrurile de care vorbiţi…

— Dar i-am sunat pe toţi prietenii ei, pe toţi foştii iubiţi, le-am scris prietenilor de pe Facebook, toţi trebuie să ştie adevărul, cum te-ai pişat pe mine, incredibil cum te pişi pe mine, Alexa, ce fel de om eşti, te-am rugat să nu îţi baţi joc de mine, de ce ai minţit, de ce mă dai afară din casă? Ca să poţi să-l chemi pe ăla, n-o să poţi, e geană gagică-sa pe el, ştie tot, le-am zis tot, haha, ţi-am stricat apele, degeaba mă dai afară, iubito, nu o să îţi iasă amantlâcul de data asta! Băi, şi te-am rugat…

Alexa şi-ar fi dorit ca podeaua apartamentului să se despice şi să o înghită între scândurile ei, definitiv, să nu mai audă niciodată aceeaşi placă suprauzată pe care Călin o punea pe repeat de atâtea luni, să nu mai fie martora scenei ăleia penibile cu poliţistul cel cumsecade spectator, să se termine odată, să nu-l mai audă niciodată, niciodată. Nu mai ridicase capul din pământ, se ruga doar încetişor ca el să cedeze, să iasă, să poată încuia uşa şi închide telefonul. Să rămână singură. A fi singură i se părea acum fantezia absolută, ea, care se temuse atât de singurătate, nu îşi mai dorea decât ca omul ăla de care îşi legase viaţa să dispară şi să rămână singură, stăpână din nou pe viaţa ei care acum îi aluneca printre degete.

Marian rămăsese imperturbabil în uşă şi îl îndemna, din când în când, cu un calm desăvârşit, să îşi strângă lucrurile, să fie rezonabil şi să părăsească apartamentul, în vreme ce Călin se agita, profera insulte şi ameninţări voalate, ca apoi să revină la tonul rugător-plângăcios, îndreptat când spre ea, când spre poliţist, fără rezultat, însă şi parcă tot mai puţin convins. Calcula, probabil, că e mai bine să cedeze, de vreme ce Alexa ajunsese iar la poliţie, nu voia să-şi petreacă noaptea în arest, nu îi era clar de ce, însă avea bănuiala iraţională cum că influenţa ei era atât de

puternică, încât ar fi putut să se trezească săltat şi încătuşat de poliţie, cine ştie câţi mai erau afară, dumnezeii mamii ei de curvă, cum îl jucase pe degete, pizda nenorocită, o să plece acum, dar nu va scăpa aşa de uşor, îşi va face dreptate! Înşfăcă un rucsac, acelaşi pe care îl purtase în toate dăţile când fuseseră plecaţi împreună pe coclauri, îşi îndesă cu obidă hainele în el, avea puţine, şi alea cumpărate tot de ea, nu avea să le lase aici, cine ştie dacă i le mai dădea după aia nenorocita, pantofi, tenişi, două cărţi şi o tabletă a cărei provenienţă Alexa nu reuşise să o elucideze încă, dat fiind că el nu muncea deloc, iar de când i se terminase îndemnizaţia de creştere a copilului, veniturile lui erau rare şi misterioase. De unde avusese bani să îşi ia o tabletă, de unde o primise sau produsese, Alexa nu avea habar şi orice discuţie pe tema asta se terminase cu un scandal cu acuzaţii oribile la adresa ei, care nu înţelegea deloc că el era un artist şi nu se potrivea oriunde, doar nu avea să se angajeze într-o şaormerie doar ca să fie ea satisfăcută că are de lucru! Doar se mutase de curând (mai exact de 11 luni) în oraşul ei de provincie, lipsit de locuri de muncă şi perspective pentru cineva ca el, lăsase totul pentru ea, totul, înţelegea ea oare dimensiunile acestui tot, avea ea capacitatea să perceapă întreaga lui dramă, cum abandonase o viaţă, copilul, prietenii din Bucureşti, potenţialele joburi la care s-ar fi putut întoarce, visele de capitală, totul, doar ca să fie cu ea, şi ea, Alexa, nu avea răbdare ca el să se acomodeze, îl stresa, punea o presiune fantastică pe el, îl toca încontinuu cu frământările ei gregare, lipsite de orice înălţime spirituală. Până la urmă, aveau ce mânca, Alexa câştiga suficient cât să nu moară de foame, aveau, de bine, de rău, o maşină cu care să se deplaseze, a Alexei, pe care o conducea ea, exclusiv, el nu îşi luase carnetul şi nici nu avea de gând, prefera să stea în dreapta cu o bere în mână (în definitiv, nevastă-sa era o

şoferiţă excelentă, de ce să se streseze cu examene şi alte porcării?), şi, cel mai important, aveau acoperiş asupra capului, proprietate personală a Alexei, nu erau nevoiţi să plătească chirie, aşa cum plătise el toată viaţa în Bucureşti, chestie care le simplifica infinit vieţile. Cât despre Smaranda, fiică-sa, e adevărat că nu îi plătise un leu pensie alimentară de când se despărţise de mă-sa şi că Marta mai cârâia din când în când pe tema asta, însă adevărul gol-goluţ era că Marta avea proiecte grele, de mii de euro, îşi permitea să trăiască în huzur, nu avea nevoie de banii lui ca să crească fetiţa, în plus erau în scandaluri mari, procese, era o nenorocită în toate privinţele, şi să fi avut nu i-ar fi dat, căci nu merita, Călin nu avea niciun motiv să se simtă vinovat pe tema asta. Oricum, discuţiile de felul acesta nu duceau absolut nicăieri, nevastă-sa începea iar cu textele ei despre faptul că bea şi că nu se angaja nicăieri, el se răstea şi îi explica cum că vrea să lase naibii odată viaţa corporatistă pe care o ura din rinichi, voia să se întoarcă la vioară, însă aşa ceva era foarte greu de făcut, bine, bine, i-o întorcea Alexa, dar nu te-am ajutat eu să dai lecţii de vioară, workshopuri în şcoli, nu erau mulţi bani, dar nici muncă multă, o oră pe zi, patru zile pe săptămână, dar nici acolo nu ajungeai, aş fi vrut şi eu să văd că faci un efort, unul mic, am obosit să fiu eu singura responsabilă, e nedrept, sunt şi eu om, am şi eu nervi şi limite, şi continuau aşa, se aprindeau, ajungeau să se jignească, ea să plângă, se culcau supăraţi şi a doua zi o luau de la început. La capătul a două-trei zile de certuri din motive pecuniare, cum găsea Călin, se enerva, îşi lua vioara obosită şi veche, vag dezacordată, căci nu îşi mai luase una nouă de mai bine de un deceniu, şi ieşea în centru, pe pietonală, să cânte turiştilor şi trecătorilor, cu o pălărie uzată în faţă, ca apoi să vină seara şi să-i arunce pe masă ceea ce câştigase, treabă pe care Alexa o găsea teribil de umilitoare şi despre care nu voia să audă nimic,

mai ales că banii pe care îi aduna erau mărunţiş, din punctul ei de vedere. Ştia, raţional, că artiştii obişnuiesc adeseori să facă asta, să mai facă un ban cântând pe stradă, nu i se părea, teoretic, nimic ruşinos în asta, ba chiar îi plăcea uneori să se aşeze şi să asculte, era mai ales o trupă cu nişte băieţi cu mandoline şi chitare care îi aduceau mereu zâmbetul pe faţă cu muzica lor, se oprea şi le dădea mereu bani; totuşi, gândul că bărbat-su cânta pe stradă aşteptând să-i pice un leu de la trecători o umplea de umilinţă şi ruşine, era o chestie pe care o găsea insuportabilă, la care nici nu se putea gândi fără să-i crească temperatura de jenă.

Dar atunci, în momentul ăla, Alexei nu îi mai păsa absolut deloc dacă el avea să mai muncească vreodată, dacă avea să îşi petreacă tot restul existenţei pe străzi, cântând la vioara lui hârbuită sau de unde avea nenorocita aia de tabletă pe care o proteja ca pe altceva, îl urmărea cu nădejde cum îşi înfundă rucsacul cu lucruri, pentru prima dată după multă vreme simţea că există o licărire de speranţă că va pleca, că o va lăsa să fie. Vedea cum trage de timp, însă îi devenise clar că e doar o stratagemă la disperare, că a cedat în capul lui, că în scurtă vreme va fi fost dus şi spaţiul ei va rămâne iarăşi doar spaţiul ei. Şi îi venea să îi sară în braţe poliţistului de bucurie, să chiuie, să ţipe, l-ar fi pupat zgomotos pe Marian pe obrajii lui cuviincioşi, i-ar fi mulţumit, ar fi dansat cu el, îşi reprima cu greutate satisfacţia şi fericirea, doar gândul că asta l-ar fi oprit pe viitorul ei fost soţ o răcea să-şi înghită manifestările exuberante şi să continue să privească fix, înspre covorul de la intrarea în care rămăsese stană de la început.

*

După plecarea lui Călin, o altă viaţă, egal de dificilă, începu pentru Alexa. Nu îşi imaginase că va fi uşor să se descotorosească de el – mutatul din

casa ei era doar un prim pas necesar, care îi elibera spaţiul fizic vital, dar nici nu anticipase cât de ingenios va fi Călin în insistenţa şi deznădejdea lui. Trebuia să divorţeze, iar pentru asta ar fi avut nevoie fie de acordul lui, iar despre aşa ceva nici nu putea fi vorba, fie de nervi tari ca să treacă prin toate etapele unui proces în care celălalt ţine cu dinţii să facă scandal şi dreptate sau, mă rog, ceea ce înţelegea el prin a-şi face dreptate. Iar nervii ei, şi aşa întinşi la maximum, erau testaţi oră de oră cu îndârjirea de care numai cineva fără nicio altă preocupare pe lume aşa cum era Călin ar fi putut da dovadă.

În mod cert, pe toată perioada relaţiei lor, bărbatu-su avusese mult prea mult timp liber la dispoziţie, iar ăsta era unul dintre lucrurile pe care i le reproşase adesea Alexa, pe lângă băut.

— Dacă ai face şi tu ceva, orice, ai avea mai puţin timp să scotoceşti în laptopul şi telefonul meu, în Facebook, în e-mailuri, să urmăreşti tot ce fac, unde mă duc, am putea avea şi noi o relaţie mai umană, obişnuia să îi zică. Ai nevoie de un job nu numai pentru că nu pot să te întreţin eu mereu, ci ca să îţi umpli vremea cu ceva mai constructiv şi util decât urmăritul şi bănuitul nevestei!

— Tu te auzi ce porcării spui, iubito? riposta imediat el, plin de arţag. Cred şi eu că ţi-ar conveni să fiu de dimineaţa până seara în vreo şaormerie, servindu-i pe toţi inculţii şi jegoşii, în timp ce tu dai like-uri la pulărăii tăi, te vezi cu cine ai chef, te împrieteneşti cu unul şi altul, îţi scrii mesaje, ar fi mişto, nu? Cred şi eu că ar fi perfeeeect… pentru tiiiine, cânta în batjocură pe melodia celor de la Vamă care era la mare modă în perioada aia. Şi, îţi jur, aş vrea să am încredere în tine să pot face asta, dar tu m-ai minţit de prea multe ori ca să mai am curajul ăsta, ar trebui să fiu dement!

Nicio metodă dintre cele care îi trecuseră prin minte Alexei nu funcţionase; ca să scape de bănuielile şi scotocelile lui, de spartul e-mailurilor

şi contului de Facebook, îi dăduse toate parolele tuturor conturilor ei, însă şi asta i se păruse suspect, era clar că avea ceva de ascuns de vreme ce făcuse una ca asta, sigur mai avea ceva conturi de e-mail secrete sau poate un profil de Facebook incognito, chiar, unde putea vorbi nestingherită cu bărbaţii, la adăpost de privirile lui indiscrete. Alexa era cunoscută în oraş, persoană publică, era o femeie frumoasă, şi Călin era convins că absolut toţi bărbaţii cu care intra în contact real sau virtual o doreau şi încercau să o cucerească. Iar în femei nu poţi avea încredere, mai ales atunci când deja le-ai prins cu minciuna. Singura soluţie era un control cât mai drastic şi minuţios. Sunt perverse şi viclene şi te pot face pe la spate când te aştepţi mai puţin. Călin era încredinţat că tot ce făcea nevastă-sa era o stratagemă ca să poată să flirteze cu unul şi altul, fără ca el să o prindă. O cunoştea mai bine decât se cunoştea pe sine, era o fire slabă, o curvişţină căreia îi plăceau aprecierile, s-ar fi dat în bărci cu oricine dacă el, Călin, nu ar fi fost atât de vigilent şi mereu pe poziţii. Călin avea o misiune teribilă: iubind-o aşa cum o iubea avea să o salveze de ea însăşi, lucru foarte greu când eşti aşa de scindată şi murdară sufleteşte cum o bănuia pe ea că ar fi. De exemplu, deseori obişnuia să mimeze că vorbeşte la telefon taman când se ducea la baie, să stea pe toaletă, însă, ca un făcut, imediat ce se aşeza termina conversaţia şi se apuca de butonat telefonul ăla, Călin o auzea de dincolo de uşă, de unde asculta cu urechea lipită, cu furie crescândă, i se părea pur şi simplu de necrezut cum îl poate lua de prost în halul ăla, cum fugea cu telefonul să se încuie în baie ca să poată răspunde cine ştie cui, că doar imediat ştergea conversaţiile, degeaba îi cerea telefonul să verifice când ieşea, nu era tâmpită să le lase acolo, de asta chiar nu o bănuise niciodată, că ar fi şi proastă, nu doar mincinoasă. Dar nici nu se aştepta să îi insulte inteligenţa şi intuiţia în halul ăla. Exclus! În

ultimul timp, nu mai suporta să fie tratat ca un fraier şi bătea insistent la uşă până când Alexa deschidea, chiar dacă ştia că o sa se enerveze şi o să urle la el ca apucata, ba chiar o dată intrase cu forţa, se izbise în uşă până cedase yala, noroc că nu erau uşile de lemn masiv. Nu reuşise nici atunci să o prindă şi să îi dovedească că nu e paranoic, până a apucat el să spargă uşa şi să intre, ea ştersese iar urmele, nenorocita. Ieşise scandal mare atunci, nevastă-sa ţipa de pe WC, el se lupta să-i smulgă telefonul din mână, nu de alta, dar să-i demonstreze că nu e nebun, să-i arate negru pe alb dovada că îşi bătea joc de el şi de viaţa lui, se încăieraseră tare şi, pe nepusă masă, s-a trezit cu un pumn în ochi de toată frumuseţea, de a văzut stele verzi. Dumnezeule, ce stăpânire de sine şi ce putere a avut atunci Călin să se abţină să nu o lovească înapoi, aşa cum merita, se mirase vreme îndelungată cum de a reuşit să nu îi tragă şi el vreuna, însă el nu era un tip violent, îndurase şi abuzul ăla, la câte îndurase din partea ei nici nu mai conta unul în plus sau în minus, ştia că nu făcuse nimic să merite una ca asta, mai bine îşi tăia mâna decât să lovească o femeie! Mai nasol a fost că i s-a învineţit ochiul şi a purtat vreo săptămână ochelari negri de soare peste tot unde s-a dus, nu i-a zis decât lui Loţi, singurul lui prieten din oraşul ăla, ce păţise, îndulcind cu o glumă faptele reale.

Când ea îşi schimba parolele, supărată că el îi răspunsese vreunuia dintre cei care îi scriau (ca orice om cu expunere publică, Alexa avea sute de oameni care o urmăreau şi îi scriau sau comentau la postări), lui Călin îi lua maximum o zi să îi spargă contul de Facebook, era atât de previzibilă, încât ajungea să îi ghicească tot mai uşor combinaţiile pe care le folosea ca să îşi securizeze conturile. Lui nu i se părea normal ca ea să aibă ceva de ascuns, până la urmă erau căsătoriţi, ce era asta, la ce îl mai adusese la Braşov dacă voia să fie singură şi să o ardă azi cu unul, mâine cu altul?

Altă dată, tot ea se supărase îngrozitor pentru că, deşi îl rugase atunci când îi dăduse cu gura ei parola de la e-mailul pe care îl folosea de mai bine de 10 ani, să nu se uite în e-mailurile ei salvate în foldere cu nume dubioase precum tralalala, iar el normal că le citise, erau toate mailuri către şi de la Andrei şi alţi câţiva foşti de-ai ei, i se făcuse pur şi simplu greaţă citind matrapazlâcurile pe care le scrisese sau primise, lui i se adâncise convingerea că e o mincinoasă notorie, patologică, care folosea aceleaşi replici ca să prostească bărbaţii, oribil se simţise, ultimul bărbat de pe pământ. Şi, după toată experienţa aia umilitoare, josnică, tot ea sărise la gâtul lui că nu trebuia să facă una ca asta şi apoi dăduse delete cu mâna ei folderelor, ca să nu mai poată avea acces Călin la ele niciodată. Cam asta era femeia cu care trăia… Şi se mai mira că, din când în când, destul de rar din punctul lui de vedere, simţea nevoia să-şi bea minţile, să evadeze din iadul ăla?

*

Când s-a trezit Alexa, era deja târziu, soarele – de două suliţe pe cer, aerul din cort – irespirabil. A deschis fermoarul şi a sorbit briza proaspătă şi ionizată a dimineţii de iulie, iar apoi a căutat grăbită cu privirea peticul de plajă care o interesa cel mai mult pe lume. În picioare, cu o geantă în spate, Marta se pregătea de plecare, lăsând-o pe copilă în grija unui Călin destul de furios pe pleaşca ce-i picase pe cap. Alexa s-a bucurat, fetiţa nu o deranja cu nimic, părea grozav de simpatică, iar în lipsa Martei era sigură că avea să reia discuţiile şi flirtul cu Călin. Mai rămâneau destule zile de vacanţă, s-a liniştit ea, era timp să se întâmple orice. Aşa că îşi alungă din minte scena şi decise să îşi vadă mai departe de dimineaţa ei, aşa cum făcea în toate vacanţele pe care le petrecuse aici în ultimele, multe, veri. Se duse la duşurile

comune din spatele cherhanalei, să se spele şi să umple peturile de plastic cu apă pe care apoi le lăsa la soare, lângă cort, pentru ca seara să se poată clăti pe tot corpul cu apă fierbinte, să spele apa de mare care îi făcea pielea aspră şi lipicioasă. Şi-a zâmbit când a trecut pe lângă oglinda dinaintea toaletelor, chipul i se înnegrise de la soare, trupul la fel, iar Alexa se dădea în vânt după cum arăta când era bronzată. Alea erau momentele când se plăcea cel mai mult, la mare, cu părul vâlvoi de la apă şi nisip şi soare, cu o bandană colorată înfăşurată în jurul capului, cu haine subţiri şi lălâi, arsă de soare. Ştia că s-a bronzat îndeajuns atunci când întorcea palmele şi ele păreau foarte albe în comparaţie cu restul pielii mâinii.

Nu iubea nimic mai mult în viaţă decât zilele petrecute la mare, direct pe plajă, cu cortul ei mic, dar suficient de încăpător pentru ea şi câteva zdrenţe, nimic nu o liniştea mai tare decât zgomotul lin al valurilor izbindu-se ritmic de ţărm, mereu se aşeza cât mai aproape de apă, cât mai departe de lume, marea îi vindeca întotdeauna, fără excepţie, inima rănită de vreo iubire mereu nepotrivită, ochii răniţi de priveliştea prea multor ziduri de beton, mintea risipită în prea multe gânduri obsesive. În golful ăla, dimineţile aveau o serenitate rară şi preţioasă, pe care nu o regăsea niciunde altundeva. Cel mai mult îi plăceau dimineţile cum era aia, când ceilalţi turişti abia se dezmorţeau, mesele de la terasa cherhanalei, aşezate direct pe nisip, erau goale, aerul părea blurat şi marea neclintită, iar ea, după ce se spăla repede, se aşeza cu o carte şi cerea o cafea pe care o sorbea cu înghiţituri mici. Şi rămânea acolo, citind şi oprindu-se, din când în când, ca să cuprindă cu privirea întreg golfuleţul, căsuţele mici de lemn în apropierea digului tot mai surpat, de la an la an, bărcile pescarilor care plecau cu noaptea în cap în larg, în fiecare dimineaţă şi care rămâneau apoi, legate, să se legene uşor pe apa

mică de lângă ţărm, corturile colorate cu oameni goi şi bronzaţi, încă nedeşteptaţi cum se cuvine, copiii despuiaţi şi gălăgioşi care se bălăceau pe faleză, corpurile indolente de femei întinse la soare, cu pălării de paie şi ochelari, bine îmbibate în creme solare, răsfoind cărţi sau aprinzându-şi ţigări slim cu gesturi leneşe, pescăruşii şi cormoranii care încă aveau marea în stăpânire, înainte ca turiştii să îi tulbure cu înotul lor şi joaca lor. Pe toate şi le imprima pe retină şi cortex, să se poată hrăni din ele apoi în lungul timp care despărţea două veniri la mare în oraşul ei friguros, de munte. Era nemijlocit fericită în momentele alea, îi era îndeajuns să stea acolo, la masa de lemn, cu cafeaua în faţă şi cartea în mână, cu Micul Golf întinzându-se în faţa ei, se umplea de o bucurie neasemuită despre care îşi dădea seama că nu o vrea sau nu o poate împărtăşi cu nimeni şi că, în toate momentele de mare linişte şi frumuseţe pe care le petrecuse în viaţa ei, fusese singură şi înregistrase totul în cutia neagră a mecanismului ei intern.

Altfel, în cea mai mare parte a zilelor şi mai ales a nopţilor ei, Alexei îi era teamă de singurătate. De singurătatea aia care muşca din ea precum leii din pradă, seara când se băga în pat între cearşafurile reci, temându-se că viaţa ei nu va arăta niciodată altfel: muncă multă, cărţi, muncă în casă, puţină socializare, mult prea puţină, căci, deşi era un om destul de popular pe reţelele online, avea foarte puţini prieteni şi aproape deloc timp pentru ieşit, îngropată în muncă cum era. Îşi dădea seama că se bagă în tot mai multe proiecte ca să-şi ţină mintea ocupată, să aibă cât mai puţină vreme să ajungă să simtă şi să o doară; casa goală, patul gol, lipsa oricăror perspective de a avea o relaţie cum aveau toţi oamenii normali, un iubit sau soţ care să o susţină, să îi care plasele atunci când mergea la cumpărături, cu care să-şi facă planuri de schi iarna şi de plajă vara, cu care să îşi împartă

gândurile şi zestrea genetică, căruia să-i facă un copil cu ochi negri ca ea, toate dureau surd, estompat, sâcâitor şi nici nu-şi imagina cum ar fi fost să le lase să explodeze, să simtă toată suferinţa aia la volum maxim, avea senzaţia că s-ar fi dezintegrat, ar fi făcut implozie şi ar fi dispărut, pur şi simplu, de pe suprafaţa pământului. Era sigură că, dacă s-ar fi lăsat să simtă la întreagă intensitate, ar fi fost unicul caz din istorie de om care s-a dezagregat de durere. Aşa că trăgea cât putea să acopere totul cu muncă, cu şi mai multă muncă, ca să alunge gândul inutilităţii cu care se ducea la culcare în fiecare seară de când o părăsise Andrei.

Încă citea la aceeaşi masă, scufundată complet în carte, când a simţit o mână pe umăr. Nu îl observase venind. S-a aplecat şi i-a sărutat umărul dezgolit pe care îl atinsese, iar ea a simţit barba lui moale mângâindu-i pielea.

— Unde e… bâigui ea.

— Smaranda? Cu nişte prieteni, se joacă.

Alexa se uită înspre plajă şi văzu mogâldeaţa alături de alţi copii, jucându-se pe mal, în nisip. Se simţi smucită de la masă şi trasă după el, spre duşuri. Era şi speriată, şi curioasă, şi incitată, aşa că nu spuse nimic. Când ajunseră la duşuri, el îşi dădu jos pantalonii largi de baie şi intră în duş, erect, trăgând-o în continuare după el. Dădu drumul la apă, trase uşa batantă de lemn care abia dacă îi acoperea până la mijloc, îi trase chiloţii, apoi eşarfa care o înfăşura şi o pătrunse fără să spună un cuvânt. Alexa închise ochii, rugându-se să nu apară nimeni taman atunci, şi se lăsă posedată, îl simţi zbătându-se în interiorul ei, inima îi bătea nebuneşte, el îi frământa aproape dureros carnea, îi muşca sfârcurile, în timp ce ea-şi muşca buzele ca să nu-i scape vreun ţipăt. Apa cădea rece şi nemiloasă peste ei din duşul ruginit. La început o sperie orice zgomot, orice mişcare în apropiere, curând însă lumea exterioară dispăru şi

Alexa dispăru şi ea în propria minte, într-un singur punct precis din propria minte, acolo unde se concentrau plăcerea şi teama, totodată. Când el termină şi avu curaj să deschidă ochii, Alexei i se păru că visase. Îşi trase repede slipul, adună eşarfa fără să se mai uite cum îi cădea peste trupul ud şi fugi repede la masă, convinsă că toată lumea din jur ştia ce făcuse.

Călin rămase să se spele, tacticos, apoi, uscat şi îmbrăcat, luă o bere şi se aşeză în faţa ei.

— Te-am întrerupt, râse, de parcă nimic nu se întâmplase. Ce citeai aşa absorbită?

— E o carte fascinantă, zise ea gâtuită, deşi era convinsă că avusese vreme să-şi recapete suflarea şi inima îndărăt, şi întoarse coperta: Pamuk, Muzeul inocenţei.

— O ştiu, jubilă el, genul meu de roman de dragoste. Numai pe mine mă mai ştiu în stare să construiesc un astfel de muzeu din iubire, ştiu că pare lăudăroşenie, dar, crede-mă, fix aşa e.

Alexa râse, încântată şi încă foarte stârnită, iar râsul îi sună fals şi gâjâit. Şi-l şi imagină tezaurizând fiecare lucru al ei sau pe care l-ar fi atins sau purtat ea, aşteptând-o cu răbdare cu anii, iubind-o neo-meneşte. Desigur, se gândi ea, o astfel de iubire e singura salvatoare, un om care să te iubească cu totul, până la capăt, să te accepte şi să te înţeleagă. Era el omul ăla pentru ea? Habar nu avea şi, oricum, o zăpăcise atât de tare ceea ce tocmai se întâmplase, încât nu avea cum să gândească limpede. Nu doar atunci, ci multă vreme înainte.

*

În primele zile de după evacuarea cu ajutorul poliţiei, s-a lăsat o linişte suspectă. Telefoanele isterice au încetat misterios şi subit, niciun mesaj, nici pe telefon, nici în mesageria vreunei aplicaţii, iar Alexa aproape a crezut că a scăpat atât de ieftin

şi chiar că îl va convinge să-i dea divorţul la notar sau la starea civilă. Îşi imagina că plecase deja din oraş, că se întorsese în Bucureşti şi, acolo, la distanţă de ea, în discuţiile cu prietenii lui care o detestau, luase decizia să se îndepărteze definitiv de ea, în fond nu asta îi spuneau toţi de luni bune? Savura din plin pauza de respiraţie, făcu curat în casă şi se descotorosi de urmele lui, puse tot ce mai găsi că îi aparţinea în nişte saci pe balcon, pe care avea să îi dea când va primi, la rându-i, acordul pentru divorţ. Plânse îndesat, eliberator, plânse pe săturate. Vreme de aproape trei zile, viaţa Alexei se întoarse la liniştea de dinainte de a-l fi cunoscut pe Călin, acea linişte pe care o detestase, îşi amintea prea bine, dar de care i se făcuse grozav de dor în anul din urmă şi pe care acum o trăia deplin, cu fiecare fibră a fiinţei sale. Dormi, citi, se uită la un serial, mai plânse puţin, îşi puse gândurile în ordine.

Însă nu apucă să se bucure prea tare de tihnă. În a treia zi, când ieşi de la serviciu, lângă maşină o aştepta Călin, cu ochii injectaţi, privirea tulbure şi părul vâlvoi, iar pentru Alexa, să-l vadă aşa, acolo, fu ca o lovitură neanticipată în plexul solar, care o lăsă în apnee câteva secunde. Nu ştiu ce să facă, să fugă, să rămână pe loc, să înainteze… Călin rânjea satisfăcut, îi citise şocul şi dezgustul pe faţă, o cunoştea prea bine.

— Nu prea te bucuri să mă vezi, iubito, îi scuipă printre dinţi. (Şi, din nou, *iubito* sună sinistru în gura lui.) Sunt soţul tău încă, remember? Doar nu credeai că ai scăpat de mine aşa uşor. Trebuie să vorbim… Mi se pare mie sau te-ai îngrăşat, mi se pare că ţi-a crescut curul, haha!

— Călin, ai băut, nu văd ce discuţie am putea purta pe fondul ăsta, sunt de acord să vorbim, însă altă dată, când eşti treaz, acum te rog să îmi dai voie…

Însă el se prinsese cu mâna de mânerul portierei din dreapta, iar Alexa ştia ce urmează: când ea va

învârti cheia în broască şi uşile se vor deschide, el o să se urce în dreapta şi nu o să-l mai poată da jos nici cu un sobor de preoţi. Simţi că ameţeşte. Renunţă să deschidă maşina şi făcu drum întors către serviciu. Avea să stea acolo până pleca cineva, un coleg mai de nădejde, să o ia şi pe ea, avea să abandoneze maşina în parcare, îl ştia prea bine pe Călin ca să mai spere că avea să renunţe de bunăvoie să ajungă la ea prin orice metode.

Câteva ore mai târziu – era deja acasă –, primi un mesaj:

Ce sexy eşti, iubito, în capotul ăla de mătase, aştepţi pe cineva? Vine vecinul?

Se sperie, de unde ştia Călin cu ce e îmbrăcată, era un capot pe care nu-l mai purtase de multă vreme, nu putea fi ghiceală, de unde o spiona? Următorul mesaj veni rapid şi îi aduse şi răspunsul:

Nu te speria, nu am sărit în balcon, sunt acasă la un prieten, vizavi de casa ta, are un binoclu foarte performant, îţi zăresc şi sfârcurile prin capot de aici. Zi-i lu ăla să nu vină în seara asta, dacă nu vrea să afle tot oraşul mâine. O să vă prind până la urmă şi o să dau totul pe faţă, o să afle toată lumea ce fel de om eşti, iubita mea soţie, cum mi-ai pus coarne şi cum m-ai distrus. Hai, te las, nu te mai deranjez, poate ai treabă sau poate acum nu mai ai, haha.

Alexa trase toate draperiile, stinse lumina, însă nimic nu mai reuşea să o facă să se simtă în siguranţă. Schimbase yala încă din ziua în care plecase, însă cumva nimic din tot ce întreprinsese nu o liniştea. Telefonul mai bâzâi de câteva ori, înainte ca ea să îl închidă de tot. Nu citi mesajele, le şterse. Adormi târziu, înfricoşată, cu inima bătând rapid, ca a unui pui. Două zile la rând, nu putu să-şi folosească maşina, Călin făcea planton lângă ea, de câte ori pleca la o ştire, îl vedea fumând, sugând din câte o bere şi învârtindu-se nervos în jurul ei. O singură dată găsi maşina

singură, însă când făcu un pas spre ea, plină de speranţă, Călin apăru ca din asfalt, aşa că se întoarse, îngrozită, în redacţie, întrebându-se ce e de făcut.

Curând, începu să primească telefoane de la cunoscuţi şi prieteni comuni, care o sunau să îi spună că bărbatu-său le scrisese sau telefonase tuturor să le spună că ei nu mai sunt împreună şi că avusese mereu dreptate în ceea ce o priveşte, ea e o curvă care se combinase cu un vecin de bloc, iar el, Călin, se simţea mizerabil, viaţa lui era distrusă, ba le ceruse şi sume mărişoare de bani împrumut, pasămite ar fi avut nevoie pentru avocat şi unde să stea până se finaliza toată drama prin care Alexa îl târa fără ca el să fi avut nicio altă vină decât aceea de a fi iubit inuman de mult o fiinţă atât de vulgară, de coruptă moral, de demnă de dispreţ. Apoi au venit mesajele cu printscreen-uri de la necunoscuţi aflaţi în lista ei de Facebook, majoritatea bărbaţi, cărora Călin le scrisese că pot acţiona acum, el, soţul ei, se retrăsese şi le lăsase cale liberă, doar ştia ce urmăreau cu toţii, Alexa era o femeie liberă de-acum, el îşi luase mâinile de pe ea, o femeie singură şi mai mult decât dornică de fornicaţii cu oricine. La început, plânse amar, însă, după cel de-al zecelea mesaj, reuşi să privească cu oarece umor întreaga situaţie. Era evident că justiţiarul ei soţ ţinea morţiş să-şi facă dreptate în stilul caracteristic, avea să arunce în ea cu vidanje întregi de rahat peste tot unde avea acces, dar repetitivitatea situaţiilor o ajută să dezvolte rezistenţă, aşa că problema asta trecu în subsidiar. Mult mai important i se părea să găsească o soluţie legală să divorţeze cât mai repede.

Contrar tuturor aşteptărilor ei, bărba-su rămase în oraş; se aciua la un amic acasă, cu tot arsenalul de văicăreli şi acuze. Vara înainta cu paşi rapizi, iar Alexa începu să se obişnuiască cu prezenţa lui iscoditoare. Găsise o bodegă, genul ieftin, cu mese

acoperite cu muşama şi cu beţivii cartierului cu vodca în faţă de la primele ore ale dimineţii, chiar în apropierea redacţiei ei, şi îşi mutase cartierul general acolo. Era un loc numai bun să poată urmări tot ce făcea, de câte ori pleca la ştiri, când venea sau când mergea acasă. Nu o dată se ascunsese şi sărise în dreapta, în maşina ei, fără măcar ca ea să înţeleagă ce o lovise. De fiecare dată, Alexa fusese nevoită să cheme un coleg sau, în una dintre dăţi, poliţia, ca să scape de el. Ieşi cu o prietenă în oraş şi, deşi schimbă nu doar barul, ci şi zona unde mergea de obicei, se trezi cu Călin, beat criţă şi agresiv, la masă. Nu plecă până nu îi explică pe viu prietenei ei ce fel de femeie era cu adevărat Alexa, iar când se ridică, în sfârşit, de la masă, rămase în bar ca să le poată supraveghea. Fu convins multă vreme că idila cu vecinul va ieşi, cândva, la iveală şi atunci ar fi fost răzbunat, căci ar fi primit dovezile de care avea nevoie pentru a-şi justifica comportamentul şi ceea ce Alexa numea paranoia lui.

Trecuseră două luni încheiate de hărţuieli şi urmăriri, de mesaje şi telefoane în miez de zi şi de noapte, când, brusc, Călin se arătă rezonabil şi dornic să încheie povestea. O vizită la Bucureşti îl adusese în preajma unei foste, idila se legase din nou, aşa că se întoarse la Braşov triumfător, să o anunţe pe Alexa că e fericit alături de noua şi totodată vechea lui iubită şi gata să îi acorde divorţul, pe ea o dăduse uitării, oricum era un jeg de om care nu merita toată suferinţa care îl mistuise şi îi alterase conştiinţa, sănătatea, viaţa însăşi. Alexa ştia că furtuna nu se terminase, doar îşi luase un răgaz ca să poată izbucni cu mai mare forţă, mai târziu, citise undeva că aşa se întâmplă şi-n natură, însă decise să profite de momentul acela de aur, asumându-şi chiar şi riscul că el s-ar fi putut răzgândi rapid, iar ea pierde taxa de divorţ. Merita, însă. Aşa că depuseră actele de divorţ într-o dimineaţă de sfârşit de iulie, la trei veri după ce

se cunoscuseră şi combinaseră şi în prima de când se căsătoriseră. La ieşire, el ţinu morţiş să bea o cafea, adică bere, împreună, for old times sake, spusese, iar Alexa nu avusese curaj să refuze. Urma o lună în care el s-ar fi putut răzgândi şi ştia că va profita la maximum de asta. La cafea, îi povesti despre iubita lui, cât este de frumoasă şi bună şi, mai ales, onestă, spre deosebire de ea, care îl minţise dintotdeauna, îl dezamăgise uriaş, îi înşelase aşteptările nu doar în ceea ce priveşte femeile, ci întreaga rasă umană.

*

Călin avusese mereu dreptate în cel puţin o privinţă: Alexa îl minţea şi îi ascundea (vorba lui tăică-su) *sistematic* lucruri, de la cele mai importante, cum ar fi că luase un proiect nou şi urma să câştige ceva în plus, până la chestii insignifiante. Cele mai multe lucruri îl deranjau îngrozitor, iar ea nu ştia niciodată care va fi următoarea chestie care îl va pune pe jar. Putea fi dorinţa ei de a ieşi la cafea doar cu o prietenă, fără ca el să le însoţească, prilej de discuţii interminabile, ce aveau ele de discutat secret de nu putea să fie şi el, soţul ei legitim, de faţă, era evident că îi ascunde ceva sau, mai rău, nici măcar nu intenţionează să se vadă cu o fată, era doar paravan pentru vreun amantlâc. Putea fi ceva atât de simplu cum era nevoia pe care o simţea să fie câteva momente singură, să se plimbe. Avea de ales: să renunţe sau să îl mintă. Uneori alegea să renunţe, renunţa mai mereu la câte ceva ce ar fi făcut-o pentru câteva momente să se simtă liberă şi fericită. Alteori, îl minţea.

O făcea ca să se protejeze, credea ea, dar mai degrabă o făcea pentru că era mai simplu aşa. Călin cerea explicaţii şi putea să meargă până în pânzele albe pentru o banală carte de vizită care îi cădea, din neglijenţă, din poşetă. Atunci când

mergea pe teren, adică în fiecare zi, Alexa primea des cărţi de vizită; o ajuta lucrul ăsta mai cu seamă să nu le uite sau scrie greşit numele oamenilor cărora le lua interviuri. Dar o carte de vizită pe care era trecut numele unui bărbat, iar dedesubt, o funcţie ce părea importantă, putea avea efectul unui trăsnet în cuplul lor. Călin voia să ştie tot: cine era, cum arăta, dacă o plăcuse pe Alexa (sigur o plăcuse, toţi o plăceau), dacă o invitase la cafea, dacă îi făcuse ochi dulci, dacă avea să se mai vadă cu el vreodată, dacă era bogat şi tot tacâmul. Pe Alexa interogatoriile de felul ăsta o exasperau, îşi pierdea foarte repede răbdarea şi înţelegerea, îl repezea, ajungea să ţipe la el; uneori, pentru aşa puţin lucru ca o carte de vizită căzută din poşetă, se certau şi rămâneau supăraţi trei zile întregi. Aşa că, pentru a evita genul ăsta de discuţii, Alexa minţea. Uneori, doar prin omisiune, alteori, de-a dreptul. Simţea că nu avea de ales; asta era justificarea ei. Poate că minţise mereu, ca să-şi facă viaţa mai uşoară, iar acum îşi dădea seama de asta, pentru că minţea mult, minţea în fiecare zi. Avea o memorie proastă, iar asta o încurca mult atunci când minţea, căci Călin era foarte vigilent şi căuta fisuri în logica unei zile, aştepta cea mai mică inadvertenţă ca să poată sări, ca să poată muşca din ea. Oricum ar fi dat-o Alexa, era insuportabil. Dacă nu minţea, ieşea scandal. Dacă minţea şi el se prindea, ieşea scandal şi mai mare. Iar scandalurile duceau la alcool, iar alcoolul la circ şi mai mare. Era tot timpul încolţită, hăituită, ezitantă, privea încontinuu peste umăr. Nu ştia, atunci, că cercul în care intrase era clasic, aşa funcţiona relaţia abuzator-victimă de mii de ani, probabil, i se părea că e singura femeie din lume care trăieşte aşa ceva, se ruşina faţă de ceilalţi şi faţă de ea însăşi, până la aglutinarea cu propria condiţie. Atunci când Călin o prindea cu minciuna, oricât de mică ar fi fost, întreg raţionamentul lui pe care îl ea credea maladiv era validat de acţiunea

ticăloasă. Neîncrederea lui, un organism viu, care oricum umplea încăperile apartamentului până la tavan, creştea precum o cocă enormă, se multiplica la nesfârşit şi sfârşea prin a pune la îndoială totul, până şi însăşi identitatea ei. Alexa era o nemernică pe care el nu o mai recunoştea, nu ştia cine e, cu ce fel de monstru se însurase, ce fel de scopuri abjecte o mânau în luptele ei mărunte de fiecare zi cu el, era călăul lui, iată, o deconspirase, demonstrase încă o dată că avusese tot timpul dreptate, ce mai avea de zis acum, că fusese prinsă fără putinţă de tăgadă, acum când îi documentase trădarea cu dovezi irefutabile? În clipele alea, Alexa se ghemuia în sine şi îşi spunea că bărbatu-său avea dreptate, era o mincinoasă dovedită, un monstru care nu ştia să spună adevărul, care se ascundea, care disimula, poate că el reuşea să o vadă mai bine din afară şi nu mai era de făcut nimic, era doar un suflet mânjit pe drumul bolovănos al pierzaniei. Victoriile astea – căci erau, de fiecare dată, adevărate triumfuri pentru el, îi dovedeau din nou că nu e paranoic, că toate îndoielile şi controlul lui erau perfect justificate, ba chiar merita şi trebuia să le intensifice – se cereau sărbătorite cu beri până la ziuă, iar alcoolul îi potenţa agitaţia, astfel că Alexa plătea zile în şir pentru fiecare minciună deconspirată. Apoi, în vreo dimineaţă în care se trezea limpede în cap, o înghesuia şi se culca cu ea, iar pentru câteva ore devenea din nou iubita lui cea frumoasă, pe care o iubea nespus, pentru care şi-ar fi dat viaţa. Iar Alexa se hrănea cu momentele alea. I se dădea fără dorinţă, fără să anticipeze – aşa cum se întâmplase la început – plăcerea şi pasiunea, însă cu speranţa că, măcar pentru câteva ore, se va simţi iubită, conţinută, că va putea crede din nou că reconcilierea era posibilă, că el s-ar fi putut schimba, de dragul ei, de dragul lor. Că ar fi putut să lase băutul, că şi-ar fi găsit de lucru, că ar fi avut o relaţie normală, plină de iubire şi înţelegere.

El o poseda cu furie, aproape, apoi o mângâia şi o alinta, iar ea pentru momentele alea de alin şi alint, de mângâiere, ar fi suportat orice. În clipele alea îşi dădea voie să fantazeze că de data asta vor rămâne aşa, că el îşi va da seama că o chinuie şi că o va lăsa în pace să fie, că o va iubi aşa cum e, că se vor termina certurile, că vor adormi seara îmbrăţişaţi, ca la început, nu spate în spate, trăgând de plapumă să o rupă, ca acum. Putuse atunci, la începuturile lor, de ce nu ar fi putut din nou? Trebuia doar să vrea, trebuia doar ca ea, Alexa, să-l determine cumva, să-l facă să vrea.

*

Restul vacanţei lor în 2 Mai decursese exact aşa cum aşteptase şi îşi dorise Alexa. Smaranda petrecea mult timp cu prietenii lui care veniseră cu familiile la mare, aveau copii mici la rându-le, aşa că tac-su le-o planta ca să aibă grijă şi de ea, doar acolo unde se joacă doi se mai joacă şi al treilea, nu? Aşa că el era liber să-şi facă de cap cu Alexa. Plecau pe jos în Vamă, pe plajă, şi se tăvăleau în micile golfuri care formau drumul, fără teama că aveau să fie descoperiţi, stăteau ore în şir la poveşti, pe terase umbrite, cu pauze de băi dese în mare, unde se împreunau cu disperare, trăiau un timp de aur al dragostei, pe care nimic nu li-l tulbura. Nici măcar copilul, pe care Călin îl vedea rar, căci era mereu sub supravegherea altcuiva. Nici măcar nopţile nu se despărţeau, aşa cum ar fi fost normal într-o atare situaţie, să meargă fiecare în cortul lui, doar în primele ore ale serii, până adormea copilul. Imediat cum se asigura că fetiţa e adormită, se strecura în cortul ei şi o iubea până spre dimineaţă, când se ducea frânt la culcare, lângă Smaranda, incapabil să fie treaz şi prezent când copila deschidea ochii, dimineaţa, şi plângea de foame sau sete. Invariabil, vreo mămică din gaşca lui de la Bucureşti lua copilul şi-i pregătea

lapte, în timp ce el se odihnea după noaptea istovitoare.

Alexei toate astea i se păreau prea puţin ciudate. Punea comportamentul lui neglijent cu copilul pe seama îndrăgostelii care le luase minţile amândurora, iar asta era ceva evident şi pentru stabilopozii din dig. Ar fi putut jura, mai ales că el întărea asta în fiecare conversaţie ce o avea ca subiect pe Smaranda, că este o situaţie complet izolată, să nu fi fost Alexa, şi-ar fi petrecut absolut tot timpul cu fetiţa lui pe care o iubea, nu-i aşa?, ca pe ochii verzi din cap. Aveau prea puţin timp la dispoziţie ca să-l piardă cu altceva, copilul urma să fie acolo şi după ce iubita ar fi plecat înapoi, acasă. Şi-apoi, era bine îngrijit, supravegheat cu toată responsabilitatea de prietenele lui mame, nu aveau de ce să îşi facă procese de conştiinţă. Atunci când suna Marta, adică o dată la două zile sau chiar mai rar, să vadă ce face fiică-sa, Călin inventa imediat o scuză pentru a explica de ce nu i-o poate da pe cea mică la telefon, era pe WC sau la magazin să îi cumpere tot ei iaurturi. Avea grijă să o sune apoi când era cu copila, astfel că femeia nu bănuia nimic din cele ce se întâmplau pe îngusta plajă de nudişti de la 2 Mai. Şi, deşi toată gaşca lui ştia ce se petrece, toţi o detestau îndestulător pe Marta (se ocupase Călin de asta) ca să se bucure de fericirea lui şi să încurajeze idila care se desfăşura sub ochii lor. Ba unii îl şi invidiau pe norocos, căci Alexa era o femeie frumoasă şi charismatică, iar el, iată, pusese mâna pe ea atât de uşor.

În duminica în care ea a plecat înapoi la Braşov şi s-au despărţit, până şi natura devenise complice durerii lor. O furtună teribilă îi făcuse pe toţi să se adăpostească în cherhana, cu teamă să nu le smulgă corturile din nisip, norii se rupeau într-o ploaie deasă ce şfichiuia suprafaţa oţelită a apei, în timp ce cerul înnegrit se brăzda la fiecare 30 de secunde de fulgere spectaculoase, urmate de bubuituri de tunet care făceau câinii pripăşiţi pe

sub mesele terasei să fugă schelălăind, cu coada între picioare. Călin şi Alexa urcau drumeagul spre sat în ploaie, cu hainele şi părul şiroind, tresărind la fiecare trăsnet, strângându-se spasmodic de mâini. Ea plângea şi se gândea la melodia celor de la A-ha, pe care o asculta când era doar o puberă, Crying in the rain, se simţea exact ca în versurile alea, putea da drumul lacrimilor liniştită, căci se amestecau cu ploaia şi nu ai fi putut spune care e lacrimă şi care picătură de ploaie, iar ea nu ar fi vrut ca el să vadă cât de sfâşiată era. Habar nu avea către ce se îndrepta, dacă aveau să se mai vadă vreodată sau va rămâne atât, o iubire de-o vară, ca într-o altă melodie, una stupidă pe care o auzise la radio, el avea o familie, un copil, ea avea viaţa ei din oraşul de munte, serviciul ei, casa ei, erau ca două paralele infinite în capul ei, pe care cineva le forţase să se intersecteze, dar doar într-un singur punct, iar de acolo înainte cine ştie cum puteau evolua. Şi, oricum, geometria nu fusese niciodată punctul ei forte, ba chiar era să rămână corigentă în liceu.

Călin a insistat să se suie în microbuz şi să o conducă până la Mangalia, deşi ea şi-ar fi dorit ca el să se întoarcă la fetiţă şi să o lase să-şi poarte durerea aşa cum ştia cel mai bine, singură, dar nu a avut cu cine discuta. Era doar prima dintre luptele de acest fel pe care avea să le piardă în faţa lui, dar nu ştia asta atunci. Şi să fi ştiut, nu ar fi băgat de seamă. În microbuz, a strâns-o tare în braţe şi, deşi ea ar fi vrut să-l împingă, a suportat îmbrăţişarea. Ştia că avea să clacheze curând şi tare şi-ar fi dorit ca el să nu o vadă aşa. În gară, în faţa trenului în care trebuia să se urce, îi plânse în braţe amarnic, îl sărută la fel, apoi se smulse şi se urcă în vagon. Îşi căută bâjbâind printre lacrimi compartimentul şi se lăsă moale şi şiroindă, pe bancheta de pluş vişiniu. Când Călin a intrat vijelios peste ea, era complet nepregătită. I-a luat capul în mâini, i-a pupat ochii

şi faţa umedă, apoi a fugit înapoi, pe peron. Imediat cum a coborât el, trenul s-a pus în mişcare.

*

Nu îi era deloc clar cum de ajunseseră în faţa ofiţerului de la starea civilă, departamentul divorţuri, într-o manieră aşa de civilizată. Ba chiar făcură şi o glumă – divorţ civilizat la starea civilă. Luna care se scursese de la depunerea cererii şi actelor (drum complet de-a îndărătelea faţă de cum se întâmplase cu un an în urmă, atunci când toate demersurile alea birocratice aveau menirea să îi aducă împreună, pe când acum făceau tot drumul invers ca să se despartă) fusese o lună suspect de liniştită. Alexa se aşteptase în fiecare moment ca el să se răzgândească, însă Călin plecase la Bucureşti să se bucure de noua veche dragoste, iar asta nu o mai întrista deloc, aşa cum se întâmplase tot cu un an în urmă, când îi trimisese mesajul ăla disperat: vrei să te căsătoreşti cu mine? Dimpotrivă, se simţea eliberată, şi-ar fi dorit ca el să se fi îndrăgostit lemn, să-şi mute atenţia către cealaltă femeie, dar nici nu spera prea mult, îl ştia prea bine, îl mai văzuse făcând asta şi apoi revenind, cu şi mai multă putere, către ea.

Mai târziu, când o întrebase Bogdana, în una dintre sesiunile de terapie dedicate relaţiei lor, cine a făcut pasul, cine a cerut pe cine în căsătorie, şi-a dat seama că acel sms fusese mai degrabă un strigăt de neputinţă decât o cerere serioasă. Ca multe dintre femeile crescute în familii din care iubirea lipsise cu desăvârşire şi violenţa abundase, Alexa nu-şi dorea să se căsătorească. Îşi făcea chiar un titlu de glorie din asta, că nu visează nuntă, rochii albe de mireasă şi un prinţ, ca toate fetele, deşi, în secret, tânjea grozav după o *familie,* asta chiar dacă habar nu avea ce înseamnă asta. În niciun caz nu însemna să fie, cum fusese maică-sa, la dispoziţia un bărbat arţăgos, zi şi noapte, să-i

toarne nişte plozi şi să se prefacă apoi, în faţa lumii, că lucrurile ar merge bine şi că totul e în regulă. Tânjea după exact contrariul, despre care bănuia că ar putea exista şi că este trăit de câţiva oameni privilegiaţi. Voia copii, asta ştia, căci se trezea numărând, tot mai des în ultima vreme, anii pe care îi are la dispoziţie pentru a face un copil cât încă se considera tânără. Şi nu mai erau prea mulţi, socotea. Şi mai voia să simtă iubire, căldură şi susţinere, însă astea erau mai degrabă fantezii, habar nu avea cu adevărat cum se face asta sau cum se simte pe piele proprie. Tot în una dintre sesiunile de psihodramă avea să descopere că, necunoscându-le, nici nu ar fi ştiut să le recunoască. Că, necunoscându-le, nici nu ştia să şi le dorească. Că mintea ei avea, precum blocul în care crescuse, o pivniţă întunecoasă plină de secrete pe care ea însăşi nici măcar nu le bănuia, un fel de monştri care preluau controlul atunci când ea credea că e în control şi care îi decideau viaţa în moduri atât de subtile încât uneori ajungea, aşa cum se întâmplase cu Călin, să se întrebe unde naiba greşise atât de tare încât, dorindu-şi să aibă o familie, sfârşise măritându-se cu un alcoolic care nu muncea, pe care îl întreţinea şi care o controla în fiecare pas pe care îl făcea? Şi că, de fapt, recrea la nesfârşit aceleaşi situaţii cu care era familiară, din fragedă pruncie, păcălindu-se că face exact pe dos. Noi nu căutăm fericirea, îi spusese Bogdana atunci, ci familiaritatea. Ceea ce ştim, ceea ce învăţăm de mici. Unora, mai norocoşi, familiare le sunt iubirea, tandreţea, liniştea. Celorlalţi, majorităţii, familiar le este abuzul, violenţa, dependenţele de tot felul. Şi mai descoperise multe, nenumărate alte firide ascunse, întunecate, ale subsolului minţii ei, cum ar fi că nici măcar nu-şi dorea o familie, fiindcă cine îşi doreşte realmente o familie nu face alegerile pe care le făcea ea: bărbaţi însuraţi, bărbaţi alcoolici şi fără job, bărbaţi indisponibili emoţional, cum

aflase că se numea chestia asta în limbaj terapeutic. Că ea însăşi era unul dintre cei mai indisponibili emoţional oameni, că îi era atât de frică să se implice, să se lase într-o relaţie cu totul, să fie vulnerabilă, să fie intimă cu cineva cu adevărat, încât crease între ea şi ceilalţi un zid impenetrabil, gros şi transparent ca o gelatină, care o lăsa la vedere ascunzând-o, de fapt, complet, iar mecanismul ăsta era atât de pervers, încât îi scăpa chiar şi sieşi.

Îl ceruse de bărbat fiindcă doar aşa mai putea să-l facă să se întoarcă. Cel puţin, asta crezuse atunci, în spaima şi durerea ei de femeie părăsită şi înşelată. Şi funcţionase. El o lăsase pe tipa cu care se combinase a doua zi după ce ei se certaseră şi cu care rămăsese la mare, în acelaşi golf în care o cunoscuse şi iubise pe ea, şi venise. Iar ea nu mai putuse da înapoi, îl luase de bărbat.

Îl ceruse de bărbat într-o tentativă de manipulare inconştientă şi primise exact ceea ce meritase.

*

Întoarsă la Braşov după vacanţă, a început să-şi trăiască viaţa între două apeluri telefonice ale lui Călin, aşa cum ani de-a rândul îşi trăise viaţa între două apeluri telefonice şi, mult mai rar, veniri ale lui Andrei. Era obişnuită cu aşteptarea, făcea parte intim din traiul ei de zi cu zi de prea mult timp ca să o mai deranjeze. Găsea chiar o voluptate neobişnuită în asta. Atunci când aştepţi, nu trăieşti, te pui în hold, îi explicase Bogdana, ani mai târziu, când a avut urechile pregătite să audă. Auzise în copilărie, la bunică-sa, mereu expresia asta: cine are urechi să audă, însă abia acum îi înţelegea pe deplin semnificaţia. Ea nu avusese, pur şi simplu, urechi să audă. Sau să se audă. Ori ochi să vadă şi să se vadă. Când mintea ta e ocupată cu a proiecta, când ruminează asupra unor aşteptări, îi explicase terapeuta, nu are timp să se aplece asupra a ceea ce

te doare cu adevărat. În astfel de cazuri, proiecţia, aşteptarea, funcţionează ca cel mai bun anestezic şi halucinogen deopotrivă. E morfina simţurilor tale, te face să nu te mai doară ceea ce te doare surd, dintotdeauna, şi îţi induce o stare de euforie perpetuă, aminele din creierul tău sunt într-un dans continuu datorită suspansului şi recompenselor care vin uneori. Şi apoi, era aşa de simplu să fii într-o relaţie cu cineva care nu era niciodată acolo; nu ajungeai să-l cunoşti vreodată prea bine, să-i inventariezi gesturile insuportabile, să-i tolerezi asprimile şi ascuţişurile, puteai să îi găseşti mereu scuze, să-l îmbraci cu hainele colorate şi moi ale proiecţiilor tale, pe care nu aveai timp niciodată destul ca să vezi că i le-ai croit mult prea largi pentru puţinătatea lui.

A băgat de seamă destul de repede că nu îi acorda prea multă încredere, că e suspicios şi intruziv. Prima lor ceartă a survenit odată cu întoarcerea lui la Bucureşti, după ce Marta refuzase să îi mai finanţeze şi a cincea săptămână la mare. O sunase şi vorbiseră destul de scurt la telefon; Alexa era pe la Poarta Şchei, mergea pe jos către centrul vechi. Călin îşi începea aproape toate apelurile cu întrebarea: unde eşti?, însă până atunci ei nu i se păruse enervant lucrul ăsta. Nici măcar nu-l băgase de seamă. Apoi, el fusese nevoit să închidă, iar ea îşi continuase preumblarea. Cinsprezece minute mai târziu, o sunase din nou.

— Unde eşti? întrebase iar.

— Pe Republicii, cobor spre Modarom, răspunsese Alexa, neglijent, fără să anticipeze ce vârtej iscă în mintea lui.

— Acum 15 minute erai la Poarta Şchei. Oi fi eu bucureştean, dar ştiu că nu îţi ia mai mult de 3–4 minute să ajungi de acolo pe strada Republicii. Unde ai fost, de fapt?

Iar vocea lui avea ceva nespus de agresiv în timp ce azvârlea în telefon cu vorbele astea. Alexa rămăsese perplexă, nu se aşteptase deloc la una ca

asta, nu mai fusese niciodată în situaţia să-şi justifice timpul parcurs între un punct A şi un punct B sau să-i fie număraţi paşii.

— Stai un pic, Călin, ce faci? Îmi numeri paşii? Ce vrei să spui, cum adică unde am fost? M-am oprit în Piaţa Sfatului şi am stat la coadă să-mi iau o îngheţată la cornet, că mi s-a făcut poftă şi cald. Poftim, ţi-am justificat minutele care nu îţi ies la socoteală. Cum îndrăzneşti să mă întrebi aşa ceva? Cum îndrăzneşti să-mi numeri paşii, să-mi monitorizezi distanţele şi să-mi pui astfel de întrebări?! Cum îţi permiţi? ţipase.

Şi îi închisese telefonul în nas, furioasă la culme. În jur, câţiva oameni încetiniseră pasul şi o priveau cu mirare. El continuase să o sune, ea nu a mai răspuns. Apoi, când el îşi ceruse scuze, îl iertase şi uitase pe moment întreaga tărăşenie şi felul în case se simţise în după-amiaza aia. Avea să îi revină, însă, în minte violent la fiecare scandal şi avea să-şi reproşeze mereu că trecuse atât de uşor peste episodul ăla, că nu a stăruit asupra lui suficient, că nu l-a analizat în întreagă gravitatea lui, deşi încapsula germenii a tot ce avea să trăiască în toată perioada următoare alături de el.

În perioada aia, de început, cu excepţia momentelor cum fusese cel cu cearta, vorbeau enorm unul cu celălalt. Pe telefoane şi mesaje, pe mess (Yahoo Messenger, adică), uneori şi pe Facebook. Stăteau cu orele în discuţii interminabile, iar dorul creştea de ambele părţi şi devenea monstruos, de nestăpânit.

Curând, au început să facă planuri pentru un weekend împreună, undeva în munţi şi-ar fi dorit, de astă dată. Nu aveau nicio idee ce urma să se întâmple cu ei, ştiau doar că trebuie să se întâlnească iar, să facă dragoste iar, să fie unul cu celălalt, să verifice, poate, că ceea ce li se întâmplase la mare era real. Iar apoi, Dumnezeu cu mila. Aveau să scornească ei ceva, deocamdată

asta era prea departe, ei aveau un *acum* care trebuie rezolvat cât mai repede.

Vara era pe sfârşite. Au ales Şirnea ca destinaţie, o căbănuţă mică pe un deal, o cameră mică, cu pat şi televizor. El a venit cu trenul, ea l-a aşteptat în gară, tremurând din toate încheieturile. A condus fără să se poată uita spre el, tot drumul. Unul lângă altul, îşi pierduseră familiaritatea de la telefon. Sus, peste Şirnea, se lăsase o ceaţă grea, densă, lăptoasă. Au ajuns seara, bâjbâind drumul prin ceaţă şi întuneric, iar asta le-a deturnat o vreme atenţia de la tensiunea care împâclea şi aerul din habitaclul maşinii. S-au cazat rapid, moşul care ţinea cabana nu era deloc vorbă-lungă, le-a luat banii (făcuţi pe din două, nemţeşte), le-a arătat camera de la etaj care arăta exact ca în fotografia de pe internet, apoi i-a lăsat singuri. La capătul holului, au descoperit o mică terasă urcată pe acoperişul clădirii, loc de fumat şi povestit pentru întreg weekendul lor clandestin. Au scăpat de senzaţia că sunt doi străini abia după ce s-au iubit a doua oară în seara aia, strâmb, înghesuit în patul destul de mic, plini de emoţie. Când el a pătruns-o a treia oară, Alexei i-a scăpat un *te iubesc* care l-a îngheţat. Nu a spus nimic, doar s-a oprit şi a îmbrăţişat-o tare, atât de tare, încât ea a simţit cum îi pârâie osatura coloanei. Ea s-a speriat puţin şi a decis să nu-i mai scape astfel de lucruri; pur şi simplu unele chestii e mai bine să rămână nespuse, s-a gândit. S-a simţit umilită întru câtva de reacţia lui. Are o familie, e normal, şi-a spus. Eu nu am nimic de pierdut.

*

Ieşiseră să se plimbe pe dealurile arse de soare, cu ierburi uscate, aşa cum numai în august le poţi găsi. Îi plăcea să se întindă între ele şi să le asculte foşnetul secetos, ţârâitul lichid al greierilor care presimţeau toamna. L-a tras aproape şi s-a aşezat

direct în iarbă. El i-a mângâiat picioarele, apoi i-a dezvelit sânii de sub tricoul lălâu pe care-l trăsese pe ea înainte să plece. S-a aplecat să-i sărute. Sunetul telefonului i-a făcut să tresară pe amândoi, ca un strigăt. Călin s-a desprins din îmbrăţişare, s-a îndepărtat rapid şi a răspuns grăbit. Alexa a înţeles imediat de ce ţâşnise aşa: îl sunase Marta.

A rămas întinsă, privind printre genele strânse cum soarele apunea dincolo de dealul de vizavi. A doua zi aveau să plece, el avea tren după-amiază, se întorcea acasă, la fetiţa şi concubina lui. Aşa îi plăcea Alexei să-i spună: concubina. I se părea că vorba asta îi oferă legitimitate ei, sentimentelor ei adulterine. Marta nu îi era soţie lui Călin, nu avea de ce să se simtă vinovată, era doar concubina lui.

Talanga unei vaci răsună în apropiere, iar Alexa se sperie şi se ridică în capul oaselor. Îl căută din priviri pe Călin, se temea de animalele mari. Dar el se îndepărtase mult, vorbea la telefon şi gesticula, părea să aibă loc o discuţie foarte aprinsă. Nu voia să meargă după el, de vreme ce el se dusese cât mai încolo, era evident că nu îşi dorea ca ea să audă, dar nu ar fi vrut nici să rămână acolo, singură. Îi făcu un semn, dar el nu o văzu. Se apropie încet, îl auzi cum ţipă, se opri la o distanţă suficient de mare şi aşteptă.

Când veni spre ea, era livid de furie. Închisese telefonul şi părea măcinat de ceva mult mai adânc şi mai important decât o simplă ceartă legată de bani sau cine are grijă de Smaranda. Figura lui trăda surprindere, părea de-a dreptul şocat, dar şi groază şi neputinţă. Repeta întruna: incredibil! incredibil! Alexa nu ştiu cum să reacţioneze. Ar fi vrut să îl întrebe dacă s-a întâmplat ceva, însă nu voia să intre deloc în detaliile relaţiei lui cu Marta. Era ceva ce-şi propusese de la bun început, încă de la mare, să nu întrebe şi să nu ştie nimic despre relaţia de acasă. Făcuse greşeala asta cu Andrei şi îşi otrăvise zilele, îşi poluase mintea cu zeci de gânduri irepresibile despre cum era ea, ce făcea,

despre cum erau împreună, dacă se mai culca cu ea, la început, apoi cum, când aflase că da. Şi totul duruse, duruse îngrozitor. Nu mai voia asta, prefera să nu ştie nimic. Acum, însă, o măcina curiozitatea să afle ce anume era.

— Marta m-a anunţat că e însărcinată. În 4 luni… Nu se mai poate face nimic, a zis el pe nerăsuflate, apoi a tăcut şi s-a lăsat să cadă în iarbă.

Alexa înmărmurise cu gura căscată, la propriu. Nu putu scoate nici măcar un sunet. Nici măcar nu fu în stare să procese până la capăt informaţia, în cap îi răsunau cuvinte precum *însărcinată, 4 luni, nu se poate face nimic,* dar ele nu se legau cumva ca să capete sens. Sinapsele refuzau să se producă, dendritele se respingeau ca nişte magneţi, îl privi năucită, apoi se scurse şi ea la pământ.

— Iubito, nu ştiu ce să zic nici eu, îmi pare atât de rău.

Iar vocea lui suna a plâns. Aşa că ea îşi dădu voie să plângă.

Aşadar, Marta, concubina lui, cu care mai avea un copil mic, era din nou însărcinată. Vor avea un copil nou, iar ea, Alexa, nu încăpea nicăieri în ecuaţia asta. Pur şi simplu nu era loc şi pentru o nouă iubită. Un puternic sentiment de déjà vu, déjà connu o cuprinse. Parcă mai trăise asta cândva, exact la fel, şi odată cu senzaţia asta simţi o spaimă mare.

O luă în braţe, în timp ce ea plângea fără zgomot, doar lacrimi mari, ca nişte bobi de rouă, i se prelingeau pe faţă şi se uneau sub bărbie, picurau pe tricou şi îl udau pe piept.

— Nu înţeleg nimic, jur, ne-am culcat o singură dată anul ăsta împreună, îmi şi amintesc când, prin aprilie-mai, avuseserăm o petrecere acasă, ea fumase nişte iarbă şi a venit peste mine, în pat. Cum naiba a rămas gravidă de la o singură dată? Şi de ce dracu' nu mi-a spus până acum, nenorocita? Iubito, jur…

Alexa continua să tacă şi să plângă liniştit.

*

— Gata, iubito, ai scăpat de mine legal, sper că eşti fericită, a râs el batjocoritor când au ieşit de la Starea Civilă. Nu ai pierdut nici banii, ţi-a fost frică că nu o să vin şi îi pierzi, nu-i aşa?

Divorţul civil durase la fel de puţin precum cununia. Câteva minute şi câteva sute de lei ca să te nenoroceşti, câteva minute şi alte câteva sute de lei ca să scapi, nici nu apuci să îţi dai seama ce te loveşte, aşa de rapid se succede totul, remarcase Alexa. Două întrebări, o semnătură, pac-pac, totul era gata. Era o femeie liberă. Ieşiseră în aerul auriu şi fierbinte al sfârşitului de vară, era din nou august, al treilea. Călin insistase să bea ceva la o terasă din apropierea parcului, *să sărbătorească divorţul.* Era prea bucuroasă că scăpase ca să îl refuze şi să işte alte discuţii. Se aşezară, el scoase telefonul şi i-l băgă sub nas. Pe display-ul lui se lăbărţa cu neruşinare: vrei să te căsătoreşti cu mine? şi data: 20 august 2012.

— La fix, zise el şi dădu o bere pe gât cu sete. Felicitări, zici că le-ai potrivit cu mâna.

Era 20 august. Căldura se tolănea peste oraş ca o pisică leneşă şi uriaşă.

Ea uitase complet, nu era genul care să ţină mintă datele de naştere importante măcar, cum ar fi cea al maică-sii, darămite data când îi trimisese mesajul ăla, cu cererea disperată în căsătorie. Oricum, fusese o perioadă foarte confuză pentru ea, abia dacă-şi mai amintea succesiunea evenimentelor.

Fuseseră la mare, plecaseră împreună. Asta era după cearta lor mare, când el ameninţase că îi publică e-mailurile, iar ea îl denunţase la amicii ei de la DIICOT. Se împăcaseră iar, ca de fiecare dată. Îi explicase, a mia oară în anul ăla plin de evenimente şi peripeţii, că numai ea fusese de vină

pentru ieşirile lui necontrolate, mereu îl ascundea, nu îşi putea asuma relaţia cu el, el făcuse totul, era un bărbat liber, la dispoziţia ei, iar ea tot nu-şi asuma relaţia cu el, cum să nu devină paranoic? Şi ea îl crezuse. Iar. Avea dreptate, îl ţinea ascuns, nu doar pe Facebook, acolo unde lui i-ar fi plăcut să se afişeze, să le fie clar tuturor, ba chiar încercase, pusese într-o relaţie cu ea, Alexei îi apăruse o notificare: Călin Piticu a spus că este într-o relaţie cu tine, acceptă, ignoră sau respinge, iar ea dăduse respinge, treabă care se terminase la DIICOT, cu plângeri şi retrageri de plângeri, aşa de personal o luase el. Ea nu voia să-şi afişeze relaţia pe Facebook, în plus, numele lui de familie o oripila, în timp ajunsese să creadă chiar că numele – etimologia şi semnificaţia lui – ajunge să-şi pună amprenta asupra personalităţii oamenilor, la el cel puţin aşa fusese, chiar îl vedea ca pe un om mic, un pitic. (Aşa că atunci când ajunseseră să completeze hârtiile la starea civilă a bifat căsuţa în care păstra numele de fată, ce idee genială, se felicită ea, totul fusese acum mult mai simplu, la divorţ.) Îl ascundea şi în viaţa reală. Părinţii ei nu ştiau de el, colegii, la fel. Avea doar o prietenă care îl cunoştea. Îi promisese că lucrurile aveau să se schimbe şi plecaseră la mare, să îşi vindece relaţia şi rănile. Poate chiar să ia nişte decizii.

La mare, el băuse îndesat, în fiecare zi. Încă de cum ajunseseră, înainte să apuce să-şi întindă cortul, el a bănuit că ei îi place un tip înalt, musculos, cu părul lung şi bine bronzat, deşi ea nu-l văzuse. Vreme de trei zile, se autoconvisese că până şi felul în care îşi punea prosopul şi se aşeza la plajă, momentul în care intra în apă, felul în care se plimba pe faleză – toate erau destinate ca celălalt, tipul mişto, să o remarce şi să pornească astfel un flirt pe la spatele lui. O teroriza cu supoziţiile şi acuzaţiile, care deveneau tot mai agresive cu fiecare bere în plus. Exasperată, după o ceartă în care aruncă în el cu ce avea în mână, îşi

culese lucrurile din cort şi se mută la un hotelaş din sat, de deasupra golfului, aproape de plajă. Fu convinsă că el avea să o caute, însă nu se întâmplă asta. Ba dimpotrivă, vreme de două zile, o ignoră cu desăvârşire pe plajă şi la cherhana, ca şi cum nu ar fi cunoscut-o. La una ca asta Alexa nu se aşteptase şi îşi dădu seama că suferea îngrozitor, începu să-şi facă planuri de întors acasă, plătise doar două nopţi la hotel, voise să îi dea o lecţie, iar acum nu mai ştia ce să facă. Se decise în dimineaţa celei de-a treia zile. Când coborî pe plajă, îl găsi pe Călin lingându-se cu o femeie pe care o mai văzuse pe plajă şi în zilele dinainte, o brunetă cam durlie care trăgea mereu după ea un copil şi o bere. Imaginea i se înfipse în creier şi o doborî. Îşi imagină restul vacanţei, privindu-le dansul împerecherii sub ochii ei, şi i se făcu rău fizic. Vomită între stabilopozi. Se trase pentru restul dimineţii către dig, cu spatele la cherhana şi la cortul unde dormise cu el în primele nopţi, şi luă hotărârea să plece chiar în după-masa aia.

Condusese teleghidată până la Braşov, printre lacrimi, se aruncase în pat şi rămase acolo tot restul vacanţei, încă o săptămână jumate, adică, plângând şi spionând pe Facebook ce făcea Călin, care îi dăduse, oricum, unfriend. Din când în când, punea poze de la mare din care ea deducea că e în continuare cu bruneta, erau fie mese pline cu sticle de alcool, fie poze cu cei doi copii (fusese la Bucureşti să o aducă şi pe Smaranda, i-o trimisese Marta, de unde apăruse copila?) jucându-se împreună pe nisip. Ba chiar şi un selfie cu ei doi, în care ea remarcă un coş uriaş pe bărbia rivalei şi chiar câteva riduri, deşi purta ochelari de soare, culmea, acelaşi model cu ai ei. Şi niciun semn de la Călin. Se întoarse la muncă când i se sfârşi concediul, palidă şi slabă ca o umbră, fără să se poată concentra la nimic, plângând din orice, gata să îi scrie sau să îl sune în fiecare moment,

stăpânindu-şi cu greu pornirea. De două ori îl şi sună, dar el nu răspunse.

Apoi, în după-amiaza aia, era în drum spre casă, a simţit că nu mai poate respira fără el. A tras pe dreapta, a izbucnit într-un plâns sfâşietor. Simţea că i se rupe inima în piept de durere. A scos telefonul şi a tastat: te iubesc, te rog, vino. Apoi a şters, literă cu literă. A scris din nou: te iubesc. Mor fără tine. A şters iar tot, plângând. Nu era de ajuns. Era prea puţin ca să-l aducă înapoi. Aşa că scrise: te căsătoreşti cu mine? Şi dădu send înainte să se poată răzgândi. Şi apoi îngheţă, în aşteptare. Târziu, peste mai bine de jumătate de oră în care ea îşi imaginase treizeci de feluri de apocalipse, veni şi răspunsul, într-un singur cuvânt: da. Iar asta însemna în momentul ăla doar că avea să o lase pe aia şi o să vină înapoi, la ea.

Alexa uitase de ce se certaseră şi ajunseseră în situaţia aia. Uitase plângerile la procuratură şi chinul ultimului an. Uitase berile lui. Uitase tot. Şi nici nu anticipa ce înseamnă să te căsătoreşti cu cineva. Da-ul acela era triumful ei, era ce venea înainte de propoziţia „şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi”. Ce putea să mai fie după asta? Acum îşi asumase. Relaţia şi pe el. Avea să scrie pe Facebook, la relashionship status: căsătorită cu Călin Piticu. Motivele pentru care se certau dispăruseră, din punctul ei de vedere. Îşi asumase relaţia. Avea să fie totul la vedere, aveau să fie fericiţi. Alexa nu ştia nimic despre convieţuirea cu un bărbat, cu un om, măcar. Fusese toată viaţa singură, iar weekendurile de amor cu Andrei sau alţii ca el nu se numărau la convieţuire. Aşa că se îndrepta, bucuroasă şi inconştientă, către o viaţă pe care o anticipa plină de dragoste şi înţelegere, din moment ce îndepărtase cu mâna ei motivele neînţelegerilor.

*

Nu vorbiseră aproape nimic, toată seara. Alexa nu ştia ce ar fi putut spune. A continuat să plângă, la fel de liniştit, chiar şi când el a posedat-o cu spaimă şi furie. A adormit plângând, iar el a mângâiat-o ore multe, în şir. A doua zi dimineaţă, au împachetat şi au plecat spre Braşov. A vrut să-l ducă direct la gară, însă el nu a lăsat-o. Îi culesese un mănunchi de flori de câmp pe care le agăţase de rucsacul lui Mammut, i le-a dat şi a rugat-o să meargă să bea o bere împreună, înainte să plece. La masă, au decis împreună că nu se vor mai vedea, că el va face ceea ce trebuia să facă, va fi tată şi pentru cel de-al doilea copil, doar nu era să părăsească o femeie gravidă. Sau să o înşele… Alexa nu voia să fie amantă iar, de data asta amantă la concubină, nici măcar la soţie. O durea atât de tare gândul că totul se termina acolo, la masa aia infectă a unei berării de lângă gară, încât se ridică de mai multe ori să plece, dar el o reţinu, cu lacrimi în ochi. În cele din urmă, ea se duse, el rămase cu rucsacul şi cu florile.

A doua zi îi scrise, însă. Pe messenger. Îi spuse cât de dor îi e de ea şi că ar vrea să fie în ea, din nou. Că visează doar la ochii şi la sânii ei. Că se simţea acasă când era înăuntrul ei. Şi că ar da orice să schimbe situaţia aia ingrată. Ea nu îi răspunse. Pe seară, o sună. De data asta, răspunse. Ce simţea era mai puternic decât ea. Era beat şi plângăcios, îi spunea că nu poate fără ea. Trecură aşa câteva zile. Apoi, o anunţă că pleacă din ţară, la nunta unui prieten stabilit la Praga. Că are nevoie să stea să se gândească şi nu mai suportă Bucureştiul încins şi murdar şi atmosfera încinsă şi murdară din casă. Şi plecă. Pe banii Martei, fireşte. Din Praga îi scrise zilnic, vorbiră ore în şir pe messenger, o sună de câteva ori. În una dintre dăţile în care o apelase video, se masturbă la duş în timp ce ea îl privea. Când se întoarse, făcu escală la Braşov pentru o noapte, în care se iubiră ca doi condamnaţi la moarte. Ajuns la Bucureşti, găsi o Marta furibundă

şi mai gravidă decât o lăsase. Uitase complet că ştia parola de la mail, iar Yahoo găsise de cuviinţă tocmai în perioada aia să introducă opţiuni noi, cum ar fi aceea să arhiveze discuţiile de pe messenger. Acum, când intrai, pe bara laterală din dreapta, cu un sigur click aveai opţiunea să accesezi întreaga arhivă, ordonată frumos, pe zile, a discuţiilor tale de pe messenger. Marta intrase şi citise, ştia tot.

Călin nu se obosi să mintă, adevărul era prea flagrant, oricum, ca să mai poată fi ascuns sau cosmetizat. Iar lui îi servea. Îi mărturisi Martei că era îndrăgostit de Alexa şi că, înainte să afle că era însărcinată, luase decizia să se despartă şi să se ducă la ea. Apoi o sună pe Alexa şi îi spuse că Marta aflase tot, să fie pusă în gardă. Alexei îi fu rău zile la rândul. Somatiza foarte uşor.

Urmară câteva luni cel puţin bizare pentru ea. După şocul iniţial, Marta reacţionă ca orice femelă care simte că-şi pierde masculul: încercă, alternativ, prin toate metodele cunoscute şi testate de regnul feminin de-a lungul istoriei private, să-l ţină lângă ea. Se culcă cu Călin şi apoi îi scrise o epistolă fals-binevoitoare Alexei, în care nu uită să menţioneze cum se simţise câteva ore înainte, când făcea dragoste cu el. Apoi îi mai scrise una, în care o rugă să-l lase în pace pe bărbatul ei, căci familia lui avea nevoie de el, în timp ce ea, Alexa, îşi satisfăcea doar un capriciu, era o femeie frumoasă şi cunoscută, oricând putea să aibă orice bărbat ar fi vrut, de ce să ia un tată de lângă copiii lui? Zile în şir, Alexa plânse şi se simţi cea mai îngrozitoare şi monstruoasă fiinţă de pe lume, îi promise Martei că ea nu va mai avea de-a face nimic cu Călin şi încercă din răsputeri să-şi calce pe suflet şi să se ţină de cuvânt. Nu mai răspunse pe niciun canal de comunicare. Fu sunată de mai noii prieteni, făcuţi la mare când îl cunoscuse pe Călin, care o rugară şi ei acelaşi lucru, chiar dacă ei o preferau pe ea şi o detestau pe Marta, era vorba, totuşi, de viaţa unui

copil la mijloc. Alexa era copleşită şi ar fi vrut să se ascundă într-o gaură de şarpe şi să nu mai iasă acolo decât când noul copil ar fi fost deja major şi toată tărăşenia uitată şi îngropată. Începură să-i scrie necunoscuţi să o întrebe dacă e adevărat că încearcă să strice casa violonistului, că auziseră nişte discuţii prin târg. Lumea era mică, câteva mese, vorba lui Dinică. Apoi, într-o zi, se trezi cu Călin la uşă, beat mort, plângând că el nu poate să fie acolo, că nu poate cu Marta, că o iubeşte pe ea şi nu va putea, nu are cum să se prefacă că nu e aşa. Alexa nu a cedat, l-a trimis înapoi, acasă. O săptămână mai târziu, s-a trezit din nou cu el, de data asta la redacţie. Toată situaţia devenea de nestăpânit, insuportabilă. Călin o anunţă că, chiar dacă ea nu vrea să mai fie cu el, el se desparte de Marta oricum. Alexa îl alungă înapoi la familie, din nou, cu inima ruptă în sute de bucăţele. Din posturile Martei pe Facebook, înţelese că treaba e serioasă. Citate precum: „Mi-e milă când mă gândesc la actuala fostului, va trebui să se mulţumească cu resturile aruncate de mine”, melodii de jale şi despărţire şi chiar câteva selfie-uri în care părea să plece undeva aranjată, rujată, deşi ea era mai degrabă genul slinos, care uita să se spele pe cap cu săptămânile, îi confirmară Alexei că lucrurile nu stăteau deloc bine acolo, iar Călin vorbise serios. Nu ştia ce să facă, aşa că decise să nu facă nimic. E drept, de câte ori venea la uşă, mai întâi îi ceda, făceau dragoste ca disperaţii şi abia apoi îl alunga. Trăiră astfel cele mai agonizante şi totuşi pline de luxură ore de dragoste din viaţa lor. Alexa era sfâşiată între dorinţa de a fi cu el şi cea de a face lucrurile corect faţă de toată lumea. Se simţea murdară, cel mai adesea. Nu avea putere să se rupă definitiv, dar nici curaj să facă ce simte. Pendulă astfel luni bune, întrebându-se mereu ce avea să se întâmple cu ea şi cât va mai dura situaţia aia incertă, care-i dinamita mintea şi sufletul în fiecare clipă.

Sărbătorile de iarnă fură cumplite, Călin se înfiinţa din nou, beat şi în lacrimi la uşă, spunându-i că în curând se va rezolva totul şi vor fi împreună. Ea se culcă cu el plângând şi îl mai alungă, încă o dată, tot în lacrimi. După fiecare venire şi plecare de felul ăsta, îi lua zile întregi să se pună pe picioare. La muncă funcţiona pe pilot automat, plângea din te miri ce şi era nevoită să se ascundă de colegi, petrecea ore în şir cu capul înfundat în pernă, hohotind şi întrebându-se când şi cum se vor sfârşi toate astea.

În ianuarie, Marta născu încă o fetiţă care semăna leit cu ea şi cu Smaranda. Îl dădu pe Călin afară din casă, care se mută la un prieten, provizoriu. O chemă pe mama lui Călin să stea cu copiii, iar ea plecă, la câteva săptămâni de la naştere, la o mănăstire, fiindcă, îi explică ea femeii, reîntâlnise un prieten de-al lor comun, care se vindecase de o boală crâncenă cu ajutorul credinţei, iar acela o va ajuta să se lase de fumat şi de toate viciile, ca să fie o mamă mai bună pentru copiii ei. Se întoarse după câteva zile, vindecată, vezi-doamne, de viciul fumatului. În luna următoare, se căsători brusc cu prietenul cu care fusese la mănăstire şi luă, la fel de brusc, calea cea dreaptă a credinţei. Toată lumea fu şocată, nimeni nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva. Toţi cei care o învinovăţiseră pe Alexa că strica o familie cu doi copii rămaseră perplecşi şi cu vorbele în gât. Încercară să înţeleagă cum trecuse Marta de la bere şi iarbă, plânset şi jale din amor pentru Călin în numai câteva luni la batic şi fuste lungi, dreaptă credinţă şi căsătorie cu altul, însă nu reuşiră. Toată lumea fu de părere că o luase razna şi o lăsară în plata Domnului şi a domnului pe care îi alesese.

Toate transformările astea, de altfel foarte rapide *sub specie aeternitatis,* o lăsară pe Alexa, în sfârşit, liberă să fie cu Călin. Uneori i se părea că trăieşte într-un film cu un scenariu foarte prost scris, unde întorsăturile de situaţie neaşteptate erau

puse cu mâna, doar pentru a rezolva situaţii aparent de nerezolvat. Măritişul subit al Martei cu un fost amic de pahar al lui Călin era tot atât de neverosimil pe cât aveau să fie şi următoarele veşti din zona aia şi o făceau pe Alexa să se gândească fie că Marta era unul dintre cei mai diabolici oameni pe care îi cunoscuse, fie unul dintre cei mai dezechilibraţi, gard cu patologia. Ar fi vrut să răsufle uşurată, cu astfel de twisturi se încheiau cărţile şi filmele de dragoste de consum, cei doi rămâneau împreună, însă presimţea că finalul nu era acolo, că nu era momentul cortinei şi al creditelor de final, nu atunci, nu încă.

Călin reveni, aşa cum era de aşteptat, în forţă în viaţa ei. Oprobriul public încetase, nimeni nu-i mai arăta cu degetul, ba oamenii din jur îl căinau acum şi-l încurajau să-şi vadă de viaţă, să-şi trăiască dragostea, să fie fericit. Drumurile la Braşov se înteţiră, însă toată situaţia halucinantă prin care trecea îi aduceau Alexei în pat un alt Călin decât pe cel pe care-l aşteptase şi dorise.

Se trezise cu un Călin tot mai furios pe metodele ortodoxe pe care noul tată drept-credincios le aplica fetiţelor lui încă foarte mici. În mai puţin de o lună, din casa în care locuise cu Marta dispăru orice urmă de joacă şi distracţie şi camerele se umplură cu icoane, biblii, cruci şi tămâie. Când mergea să le vadă pe Smaranda şi pe micuţa Magdalena, le găsea murdare şi neîngrijite, iar la Smaranda observă reacţii ciudate faţă de el. Din hrana copilei dispăruse carnea, care fusese înlocuită de hrişcă, mei şi alte alimente al căror gust sau nume nici măcar nu-l ştia. Făcu scandal în mai multe rânduri, ceru imperativ să i se reintroducă alimentaţia normală Smarandei, să nu i se mai ducă fetele zilnic la biserică, ba chiar o dată aproape se luă la bătaie cu „popa”, cum îi zicea acum fostului lui amic de pahar, devenit între timp ultracreştin ortodox practicant. Încercă să discute cu Marta, însă în van, nu reuşiră decât să se certe

aprig şi să se jignească reciproc. O numea acum Sfânta Filofteia. În mai puţin de două luni, relaţiile între ei se deteriorară atât de tare, încât Marta chemă poliţia când el se duse să-şi vadă copiii. Apoi, fulgerător, se trezi citat într-un proces de paternitate şi, înainte să-şi dea seama ce i s-a întâmplat, testul ADN dovedi că nu era şi nu fusese niciodată tatăl celui de-al doilea copil, iar Magdalena fu, în cele din urmă, adoptată de creştin, despre care nu se află niciodată dacă era şi tatăl natural, cu acte în regulă. În privinţa Smarandei, tot atunci i se setară nişte ore de vizită şi câteva drepturi elementare, cum ar fi că are voie să o ia în weekend sau în vacanţele şcolare. Şi o pensie alimentară pe care el n-a plătit-o niciodată, nu numai pentru că nu muncea şi nu avea bani, ci şi dintr-o ciudă şi o ură care se înteţeau cu fiecare zi.

Problemele pe care el le avea cu copiii, procesul de paternitate, relaţia tot mai deteriorată cu Marta şi bărba-su erau pretexte excelente pentru furii, gelozii şi băute tot mai dese şi mai lungi. Vorbea încontinuu despre *cretinii* ortodocşi, cum le spunea celor doi, despre cum îl păcălise Marta cu sarcina, despre cum îşi va face dreptate şi îi va zdrobi pe nemernici ca pe nişte năpârci, bea, se înfuria şi mai rău şi apoi o lua de la capăt.

Din relaţia lor mai rămase doar sexul (şi acela de multe ori la beţie), desele certuri cauzate de nesiguranţele amândurora şi dorul care se instala imediat după ce el pleca înapoi la Bucureşti şi ştergea tot ce fusese urât în zilele petrecute împreună.

Peste toate astea, Alexei nu-i ardea, mai bine zis nu avea curaj să îl ia de mână şi să-l ducă acasă, să îl prezinte maică-sii. Aşa trecură iarna, primăvara şi vara, cu multe probleme, cu furie, câte un weekend pasional, plângeri la procuratură, escapada lui Călin de la mare şi, apoi, cererea în căsătorie.

*

După ce a zis da, a mai rămas trei zile încheiate la mare cu tipa cu care era, ca să îşi termine sejurul şi să se întoarcă cu maşina ei la Bucureşti. O sună şi îi scrise Alexei zilnic, o asigură că îi spusese fetii adevărul şi că orice relaţie dintre ei se încheiase în momentul în care îi trimisese sms-ul în care accepta să îi fie soţ. Alexa fu cam neliniştită, însă nu prea avu de ales decât să îl creadă. În plus, efuziunile de amor şi dor care veneau din partea lui erau menite să o relaxeze. Planul era să o ducă pe Smaranda acasă maică-sii şi să se urce imediat în tren, să vină la Braşov. Aşa cum îşi imaginase ea, imediat după plecarea ei apăruse şi Marta la mare cu bărba-su şi cei doi copii (gravidă din nou!, se oripilase Călin), iar după weekendul petrecut în 2 Mai se întorsese cu sugarul al cărui tată fusese pentru scurtă vreme acasă şi i-o lăsase pe Smaranda în grijă câtă vreme avea să mai stea. Smaranda se împrietenise cu băiatul Cristinei (aşa o chema pe iubita de vacanţă), aşa că mimaseră împreună o familie vreme de aproape trei săptămâni, împreună cu alţi prieteni cu copii, ziua la plajă, seara la bere, Cristinei îi plăcea la fel de tare să fumeze şi să bea, noaptea amor, însă vraja se rupsese în ziua în care Alexa îi trimisese mesajul ăla. Alexa intuise corect; Călin îi mărturisi că orice altceva mai puţin nu l-ar mai fi întors, era decis să o dea uitării şi să îşi continue relaţia cu Cristina. În fond, era o tipă mişto, cu preocupări similare, era avocată şi plină de bani, era mamă, ceea ce Alexa nu putea bifa, avea un copil de aceeaşi vârstă cu Smaranda, de ce să nu fi mers?, se întreba Călin. Fireşte, o iubea pe ea, dar i-ar fi trecut la un moment dat, ce putea face decât să-şi vadă de viaţă în atare situaţie? Doar ea îl părăsise, nu avea decât să-şi asume şi consecinţele. Fusese surprins de curajul ei nebun,

ba o bănuia că blufează, însă era dispus să-i acorde şansa asta.

Alexa urma să-l aştepte la tren, însă se gândi că ar fi fost prea puţin romantic să se ducă acasă, acolo unde se consumaseră deja suficiente coituri, dar şi certuri, aşa că decise să-i facă o surpriză şi rezervă o cameră pentru trei zile la Şirnea, acolo unde se duseseră prima dată. Totul pe banii ei, căci Călin nu părea să mai aibă vreun sfanţ după şederea prelungită la mare.

Ca şi prima oară când plecaseră la Şirnea, tremura iar în maşină aşteptându-l. Urcă bronzat, puţin buhăit de la multele nopţi înecate în beri, dar foarte îndrăgostit. Nu ai fi zis că descindea direct dintr-o vacanţă cu altă femeie pe care o posedase de nenumărate ori, bănuia Alexa, ştiindu-l aşa cum îl ştia. În cap îi reveniră toate torturile la care se supusese în toate zilele alea, imaginându-şi-i împreunaţi, pe Călin, satirul, înfruptându-se din trupul străin cu aceeaşi voluptate, la fel de nesăţios ca dintr-al ei, toate imaginile care o bântuiseră şi otrăviseră până la sufocare în fiecare clipă. Acum, Călin era lângă ea ca şi cum nimic din toate astea nu ar fi fost reale, ci doar nişte fantezii din capul ei stricat. O sărută sărat şi îndelung, apoi ea îi spuse că nu mergeau acasă, ci la Şirnea, iar el îi luă mâna şi i-o apăsă peste erecţia lui.

Ajunseră pe seară la cabană, aceeaşi cabană unde fuseseră cazaţi şi prima oară, şi Călin nu o lăsă nici să-şi scoată lucrurile din rucsac, o dezbrăcă şi o luă grăbit, nerăbdător să îi arate cât de mult o dorise şi îi lipsise. În mintea Alexei, fiecare gest pe care îl făcea, fiecare mângâiere, limba lui pe trupul ei, fiecare strângere şi frământare se derulau ca într-un film în care nu era ea protagonista, ci cealaltă femeie, pe care abia o ştia, dar pe care o intuia enervant de precis. Făcu dragoste cu ea de nenumărate ori în zilele alea, pe dealuri, în iarbă, în baie, la duş, în cameră, şi, cu fiecare act consumat, Alexei i se mai ştergea puţin

din imaginea celeilalte femei din minte. Plânse de câteva ori, sfâşietor, în braţele lui, iar el o linişti cu mângâieri şi vorbe care ei îi păreau mincinoase, dar pe care avea nevoie disperată să le creadă, cum că de fiecare dată când se culcase cu cealaltă tot la ea se gândise, că nu încetase să o aibă în minte nicio clipă, că suferise şi îi fusese dor năprasnic de ea, poftim dovada, avea în telefon poze cu zecile de beri băute ca să se anestezieze şi să uite.

Când cele trei zile de sex şi lacrimi se terminară, Călin plecă la Bucureşti să împacheteze, pentru că avea să se mute la Braşov, aşa cum discutaseră. În weekend, Alexa se sui în maşină şi plecă să-l aducă, cu tot cu puţina lui agoniseală, în casa ei, definitiv, îşi zicea. Umplură portbagajul de lucruri şi se întoarseră acasă să le găsească loc. Îi eliberă bucuroasă câteva sertare şi o parte din dresser, îl ajută să-şi pună hainele, schiurile, bicicleta, găsiră un loc sigur pentru vechea lui vioară. Îi desemnă o noptieră şi partea lui de pat.

Luni, se duseră la medicul ei de familie ca să-l înscrie şi pe el şi plătiră o taxă modică pentru eliberarea unei adeverinţe pe care scria că sunt apţi pentru căsătorie. Fără niciun control, fără analize. Dacă ar fi fost nevoie de una de la psiholog care să spună acelaşi lucru, că sunt apţi pentru căsătorie, ar fi obţinut-o, probabil, la fel de uşor, cu ajutorul unei sume de bani, se gândi Alexa. Dar ei nu erau apţi pentru căsătorie, nimeni nu-i pregătise pentru asta. Iar asta avea să se vadă de a doua zi de după ce depuseseră actele, treabă foarte simplă de altfel, bifară câteva căsuţe, plătiră o nouă taxă ca peste zece zile să se prezinte să semneze contractul civil care avea să-i unească de atunci înainte. Urma ca ei să fie soţ şi soţie, de acum era oficial, nu mai puteau da înapoi.

Alexa nu îşi mai amintea aproape niciodată de la ce anume porneau certurile care escaladau cu repeziciune; aşa se întâmplase în a doua zi după depunerea actelor. Fu primul scandal în care Alexa

se simţi prizonieră în propria casă. Nu mai putea să îi spună să plece, odată ce îl primise, nu ştia cum să-l oprească, nu avea unde să se ascundă. Zile întregi nu-şi vorbiră sau, atunci când o făcură, se insultară groaznic, deşi la Primărie, la starea civilă, lăsaseră semnate de mâna lor nişte hârtii din care rezulta că vor să-şi unească vieţile definitiv, prin gestul cel mai asumat şi validat de societate.

Se potoliră, în cele din urmă, cu ajutorul unei partide de sex iniţiate de el, ca de fiecare dată, apoi se pregătiră de ceea ce numeau nuntă. Alexa o rugă pe o fostă colegă mai în vârstă, cu care se avea foarte bine, să le fie naşă împreună cu soţul ei, căci nu prea aveau în jurul lor exemple de cupluri căsătorite pe care să le roage, toată lumea trăia relaţii libere, de concubinaj, aranjară cu un preot la o biserică mică, din Şchei, Alexa cumpără haine pentru amândoi, o rochie simplă pentru ea şi un şal din in subţire, pantofi coloraţi, raiaţi şi o cămaşă asortată pentru el. Cu o zi înainte, luă trandafiri mici din piaţă şi încropi două buchete, unul galben pentru ea şi unul roşu pentru naşă.

Anunţară câţiva prieteni şi familiile, iar mulţi fură luaţi prin surprindere. Cel mai greu fu pentru Alexa să o anunţe pe mamă-sa, amână la nesfârşit, până când nunta era prea aproape ca să mai tărăgăneze. Îi era nu ştiu cum să îi spună că, din neant – căci niciodată nu îi vorbise de Călin (iar maică-sa nu era genul care să îi pună întrebări relevante, cum ar fi dacă are pe cineva, dacă e fericită sau altele asemenea) – se mărită. Se decise să aplice metoda leucoplastului, aşa că o sună şi îi spuse, fără nicio pregătire prealabilă: mamă, peste câteva zile mă mărit, dacă vrei să vii, m-aş bucura mult, iar maică-sa, luată ca din oală, răspunsese cu: eu ce să mai zic acum, mamă? Şi veni, ba îl luă şi pe taică-su, cu care Alexa nu vorbea aproape niciodată.

Ceremonia civilă fu atât de scurtă, încât nici nu avu timp să îşi dea seama ce i se întâmplase, iar

cea religioasă prea lungă şi plicticoasă. Băură un pahar de şampanie în curtea naşilor şi mâncară câteva aperitive şi un tort făcut de mama Alexei. Când veni seara, Alexa îşi dădu seama că era femeie măritată, era soţia lui Călin, Călin care rămăsese afară să bea şi să sărbătorească cu prietenii lui, uitând complet de mireasă, care se puse pe un plâns de i-ar fi sărit cămeşa de pe ea dacă ar fi purtat una.

Câteva ore mai târziu, când îşi aminti de ea şi o căută, beat deja, Alexa îi reproşa că o lăsase singură în ziua nunţii lor şi se certară cu foc, apoi adormiră fără să se îmbrăţişeze, fără să facă dragoste, ca doi străini. Nu aşa îşi imaginase Alexa că va fi seara lor nupţială. Aşteptările ei erau cu totul în alt registru: era convinsă că toate problemele lor se vor fi rezolvat deodată, măritişul era soluţia ei miraculoasă pentru a îndrepta tot ce fusese greşit între ei.

Pentru Alexa, gestul de a-l lua de bărbat în pofida a tot ce fusese între ei putred ştergea tot ce fusese urât şi toxic până atunci. Erau în faţa unui început nou-nouţ, totul se rezolvase, situaţia cu copiii, conştiinţa lor, relaţia era asumată online şi offline. Puteau începe să fie fericiţi. Acum da, puteau începe să curgă creditele de final, totul se terminase cu bine.

*

Fireşte, proiecţiile complet nerealiste ale Alexei nu se împliniră. Se aşteptase ca tot ce o deranja înainte să dispară ca un vis urât, din care te trezeşti şi îţi reiei viaţa de unde o lăsaseşi înainte de a adormi. Se aşteptase ca scurtul lor timp de aur, iubirea pasională şi înţelegerea din priviri din primele lor zile, săptămâni poate, să revină miraculos în viaţa lor, acum că se aflau în plin happy-end al poveştii lor. Se aşteptase să le fie bine, doar nu mai aveau motive de ceartă, de beţii,

de gelozii, de nimic: erau împreună, la vedere, căsătoriţi, ea nu-l mai ascundea, cealaltă femeie îşi dăduse arama pe faţă, copilul nu fusese niciodată al lui, fuseseră doar victimele unei manipulări grosolane, se iubeau şi făceau sex dumnezeieşte. Aveau absolut toate premisele pentru a duce o viaţă liniştită, fără prea mari zdruncinături. Călin urma să-şi găsească de lucru, ba chiar ea îl încuraja să se reapuce de vioară, să-şi găsească ceva creativ de făcut, care să-l stimuleze, nu-l grăbea deloc.

Fu foarte surprinsă când nimic nu se schimbă în urma căsătoriei. Nu reuşea nicicum să înţeleagă de ce geloziile continuau, ba se înrăutăţiseră tare. Beţiile erau la fel de dese şi erau precedate şi urmate de scandaluri monstruoase, care o făceau să se ruşineze atunci când se întâlnea cu vreun vecin şi să lase capul în jos, sperând că nu va fi recunoscută.

Devenise violentă, fiindcă se simţea agresată încontinuu. Atunci când Călin o urmărea prin casă pentru a-i scuipa în ochi adevărurile lui care pe ea o insultau, se apăra cu mâinile, iar în vreo două rânduri îl lovise de-a dreptul. Se simţea tot timpul vinovată, stricată, urmărită, minţea şi se ascundea, era prinsă şi pedepsită, apoi o lua de la capăt. Cel mai adesea, se simţea prinsă într-o capcană din care habar nu avea cum să iasă. În câte o seară din multele în care adormea plângând, îşi zicea că va pune capăt a doua zi, însă dimineaţa îi mai dădea o nouă şansă. Îi cerea zilnic să se lase de băut, să îşi găsească un job, convinsă că, dacă va reuşi să facă asta, va deveni iar bărbatul de care se îndrăgostise ea. Nu vorbea cu nimeni despre situaţia prin care trecea, profund ruşinată şi convinsă că nimeni nu ar înţelege-o, ar blama-o şi s-ar îndepărta. Mai mult, credea că e singura femeie din lume care duce o astfel de viaţă şi că în toate căsniciile şi relaţiile era bine şi armonie, numai în a ei nu, iar pentru asta vina îi aparţinea în mare măsură. Trebuie că ea făcea ceva greşit, ea era buba, era

ceva profund deteriorat în ea care o făcea de neiubit, care îl determina pe bărbatul ei să se poarte aşa cu ea. Îşi propunea să fie mai bună, mai înţelegătoare, mai iubitoare, însă nu reuşea; de câte ori bea Călin, uita ce îşi propusese şi intra în jocurile lui de-a şoarecele şi pisica şi sfârşea grav vătămată în inimă şi în minte.

Într-o zi, când el era plecat la Bucureşti să o vadă pe Smaranda, găsi un filmuleţ pe care îl filmaseră colegii de la casa de producţie cu el în urmă cu ceva ani şi îl vizionă detaşat, ca şi cum tipul ăla de pe ecran nu ar fi fost soţul ei. Îi plăcu de el, i se păru un tip foarte cool, i se păru că înţelege în profunzime că doar ea e de vină pentru că el se transformase în monstrul pe care ea îl detesta. Că numai ea şi nevoia ei de control, spaima ei de berile pe care le bea, spaimele ei toate puse împreună îl făcuseră pe el altcineva. Îl sună plângând şi îi spuse că se va schimba ea, că acum înţelege că el avusese tot timpul dreptate şi că vina era numai a ei. Când el se întoarse acasă, reuşiră să se iubească două zile încheiate, ca la început, aşa că Alexei i se întări convingerea că doar ea era de blamat pentru iadul pe care îl trăiseră. A treia zi, se certară de la un like pe care ea îl dăduse unui coleg pe Facebook, iar scandalul iscat de aici continuă zile în şir. Călin îi reproşa că nu poate fi om, că doar se prefăcuse că înţelege, că adevărata ei faţă ieşea până la urmă mereu la iveală, iar el oricât s-ar chinui nu poate să compenseze jegul moral în care se bălăcea nevastă-sa. Iar el lăsase copil şi prieteni la Bucureşti pentru ea. Şi ochii i se umezeau când rostea numele Smarandei.

— O iubesc, mi-e foarte dor de ea, era mereu replica ce însoţea orice discuţie în care apărea numele fetiţei.

Întotdeauna cu ochii umezi, umezeală ce era, de cele mai multe ori, potenţată de alcool.

— Mergi şi adu-o să stea la noi, şi aşa ai timp, stă câteva zile, o mai scoţi din mediul ăla toxic,

mai vede şi ea altceva în afară de biserici şi biblii, îi spunea mereu Alexa, care abia aştepta să o ţină în braţe, să o culce, să o spele şi să-i usuce părul, să o îmbrace sau să-i gătească.

Învăţase să-i facă iaurt în casă, din lapte luat din piaţă de la ţărani, piureuri de fructe, orez cu lapte şi alte mâncăruri de copii mici, preocupată să îi dea ce era mai bun şi mai sănătos. Ca să compenseze ce nu primea acasă, căuta carne de pui şi curcan de curte, ca să îi dea Smarandei mâncare curată, fără chimicale.

În rarele ocazii în care Călin o aducea pe cea mică acasă, Alexa experimenta ce înseamnă să fii mamă. O iubea pe Smaranda ca şi cum ar fi fost copilul ei şi încerca să o facă fericită aşa cum se pricepea, iar în schimb primea dragostea fetiţei, care era mereu nerăbdătoare să o vadă. Se ataşaseră una de alta, se simţeau una pe cealaltă, în pofida timpul scurt pe care îl petrecuseră împreună. Bucuria lor nu ţinea mult, însă, căci a doua zi, maximum a treia după ce o aducea, Călin îşi pierdea răbdarea şi o suna pe maică-sa, la Bucureşti, să-i spună că o are pe Smaranda şi nu are cum să o mai ţină, se suia în tren şi depozita copilul la bunică, unde, zicea el, era bine îngrijit şi nici nu deranja pe nimeni.

— Dar aici pe cine deranja? întreba perplexă nevastă-sa.

Iar răspunsul era de fiecare dată acelaşi:

— Păi nu voiam să te deranjeze pe tine, noi ne certăm mereu, nu vreau să ajungi să-mi reproşezi că o ţii pe Smaranda! Ştii foarte bine cum eşti, chiar nu am chef să îmi ţii tu mie copilul!

— Dar mie îmi place când e aici, o iubesc! izbucnea în plâns Alexa.

Altă dată, când el se făcea foc şi pară împotriva Sfintei Filofteia şi metodelor ei de parenting creştin-ortodox, Alexa îi spunea că poate ar fi fost mai bine să ia ei copilul, să îl crească ei, acolo unde mâncau ei, ar fi mâncat şi fetiţa, cu siguranţă

i-ar fi fost mai bine decât în biserici toată ziua, însă el se opunea cu vehemenţă, dând vina pe ea, că nu ar fi fost în stare, s-ar fi plictisit, oricum nu era mamă, de unde ştia ea cum să crească un copil, ca să nu mai vorbim că ea muncea toată ziua, era o idee foarte proastă, la urma urmei.

— Da, dar tu ai putea să te ocupi, şi aşa nu faci nimic toată ziua! Atunci nu te mai plânge de cum e crescută, bani nu îi dai, când vine la noi o duci repede la mă-ta, să o creştem noi nu vrei, să nu te mai aud că îţi e dor de ea sau că te plângi că nu o creşte Marta bine, izbucnea, disperată, deşi ştia prea bine că asta avea să declanşeze un val de acuzaţii şi justificări. Însă să-şi ţină gura nu era deloc punctul ei forte. Îşi dădea seama perfect că ar fi scutit multe certuri dacă ar fi ştiut să tacă măcar într-un sfert, o zecime, hai, dintre cazurile în care deschidea gura şi lăsa să curgă afară tot ce gândea pe moment. Dar nu putea şi pace, mai bine murea pe loc decât să tacă. Fusese întotdeauna una dintre metehnele ei. Şi principalul motiv pentru care încasa bătaie soră cu moartea când era mică. Nu putea să-şi ţină gura deloc.

*

A doua zi după divorţ, plecă singură la mare cu cortul. Nu avu curaj să se ducă în 2 Mai-ul ştiut, unde ar fi putut să-l întâlnească pe Călin sau o grămadă de cunoscuţi comuni. Vru să fie singură, să-şi spele mintea de ultimul an, aşa că, deşi nu mai fusese niciodată aici – auzise doar poveşti –, se opri la Vadu. Se îndrăgosti imediat de plaja largă şi pustie, de ierburile unduitoare, mângâiate de vânt, de posibilitatea de a se plimba kilometri întregi pe faleză, netulburată de nimeni. Constată cu nedisimulată plăcere că semnalul la telefon era aproape inexistent. Ducea cu ea o tristeţe despre care simţea că nu are legătură cu divorţul, neapărat, ci cu întreaga ei viaţă.

Îi plăcură cherhanaua de stuf şi micul observator; era puţină lume, sfârşit de august şi zi normală de muncă, aşa că-şi ancoră cortul în apropierea cherhanalei de pe plajă, ca să se simtă mai în siguranţă în locul acela nou şi pustiu. Făcu plajă, înotă, citi, dormi puţin şi prost. Trecuse prin iad atunci când Andrei luase hotărârea să se întoarcă la nevastă-sa, luni întregi se luptase cu insomnii şi depresii, iar după ce greul cel mare trecuse, rămăsese cufundată într-un dor şi o tristeţe care nu mai dispăruseră decât atunci când îl întâlnise pe Călin. Lucrurile erau acum diferite, ea îl părăsise pe Călin, nu simţea dor sau regret legat de el, ba dimpotrivă, se simţea eliberată, însă alte gânduri îi dădeau târcoale, ca tăunii insistenţi de pe plaja de la Vadu. În liniştea plajei pustii, Alexa se trezi că nu mai ştie pentru ce anume trăia. Fără un Călin care să-i ţină mintea ocupată cu insistenţele lui, se adâncea tot mai mult în sine, ca într-o bulboană, şi nu înţelegea ce ar fi trebui să facă ca să iasă de acolo. Când se gândea la ce i se aşternea înainte, i se făcea teribil de frică. Avea munca ei şi atât. Nicio perspectivă să devină mamă şi, mai ales, să fie fericită. Se temea îngrozitor de ideea de relaţie. Îi plăcea solitudinea şi găsi repede că este singura condiţie care îi era accesibilă. Iată, se afla singură pe o plajă pustie, vântuită, îi plăcea să fie acolo, înconjurată de atâta frumuseţe sălbatică şi se gândi că, aşa cum sunt femei ale căror vieţi se învârt în jurul unui bărbat şi al unor copii, iar ăsta e destinul lor, al ei este să fie singură, să nu-i fie dat să şteargă niciodată vreun fund de copil, să nu-l simtă crescând în pântece, să nu-i dea lapte din sânul ei.

În zilele alea, Alexa decise că nu mai crede în iubire. Privea cu tristeţe şi milă puţinele cupluri pe care le întâlnea pe plajă; vedea numai singurătăţi ţinându-şi de urât reciproc. Într-o zi fără soare, se urcă în observator să citească. Cerul se pregătea de furtună, iar marea neagră şi înspumată se izbea cu

furie de ţărm. La capătul podeţului de lemn albastru care ducea de la cherhana la plajă, doi tineri se sărutau pătimaş, se strângeau, se frământau, fără să o fi văzut pe Alexa care-i privea de sus, din observator. Simţi o milă nesfârşită pentru cei doi şi i se păru că înţelege, fără urmă de tăgadă, nu doar destinul lor, ci al unei rase întregi de oameni care trăiau în autoiluzionare. Îi privea sărutându-se şi presimţea în sărutul lor inconştient sfârşitul. Fără să fie nevoie să îi întrebe, ştia că cei doi se află la începutul poveştii lor. Că nu era vorba de iubire, ci de atracţie fizică, că atunci se doreau şi apoi se vor cunoaşte şi nu se vor mai plăcea la fel de mult. Că îşi vor găsi defecte pentru care să se deteste, se vor despărţi şi vor pleca în căutarea altcuiva care să le dea senzaţia că îi acceptă aşa cum sunt şi îi întregesc sau vor rămâne împreună, doi străini, tot mai departe unul de altul, tot mai nefericiţi, tot mai însinguraţi. Sau se vor răni groaznic, părăsindu-se şi împăcându-se, până vor face totul praf, bucăţele. În clipa aia, cocoţată în observatorul din Vadu, în aerul vântos ce aducea furtună, Alexei i se părea că niciodată niciun om nu a fost fericit în afara celor îndrăgostiţi şi orbi temporar. Întreagă lumea i se părea o vale a plângerii fără capăt. O singurătate a singurătăţilor.

În observatorul de la Vadu, care avea să ardă de tot peste câţiva ani, pe o vreme asemănătoare, privind cum doi tineri se îmbrăţişează şi îşi râd, Alexa simţea că se sufocă. Coborî, strânse cortul, împachetă şi plecă fără să se uite înapoi.

*

— Dar tatăl meu nu era alcoolic, doar foarte agresiv! Bea rar, numai la ocazii, iar agresivitatea lui nu mai avea unde să crească atunci, fiindcă era oricum la maximum… Când am plecat de acasă, am jurat că am să ucid în somn bărbatul care va îndrăzni să ridice mâna asupra mea. Dar asta nu s-

a întâmplat, niciodată nu am fost atinsă cu un deget…

Bogdana asculta şi dădea din cap. Alexa se aştepta să o audă zicând, ca de foarte multe ori, *bine*-le acela specific al ei, cu *i*-ul lui lung, uşor cântat, care suna ca un bravo. Dar nu-l zise.

— Alexa, în afara cazurilor în care nu sunt atât de crunte încât au şi urmări fizice grave, bătăile sunt tot o agresiune asupra psihicului mai mult. Există studii care arată că între un copil abuzat psihologic, verbal şi unul abuzat fizic nu există diferenţe. Amândoi sunt la fel de afectaţi. Fiindcă bătaia fizică, durerea, trece, o uităm. Ce nu uităm este întreg arsenalul cu care vine: umilinţă, abuz, punerea în poziţie inferioară, desconsiderarea şi toate celelalte valabile şi în lipsa loviturii fizice. Ştiu că tu crezi că, dacă nu ai fost lovită, ai fost la adăpost de abuz, însă uită-te puţin prin comparaţie, chiar e aşa? Nu vezi asemănări? Că diferenţele sunt clare: bătută fizic nu ai fost. Abuzată psihologic, însă, din plin. Iar asta îţi e familiar, te descurci cu abuzul foarte bine, ai toate skill-urile, căci le-ai dezvoltat de mică. Iar noi căutăm inconştient să recreăm situaţiile de viaţă cunoscute, familiare. Nu ai căutat o relaţie în care să fii bătută, dar ai ajuns într-una care semăna enorm cu ce ai învăţat în copilărie. Este grozav că ai ieşit din ea şi ai căutat ajutor, însă munca abia acum începe. Tot ce ni se imprimă emoţional de mici, toate lucrurile cu care trebuie să ne confruntăm, plus ce preluăm de la părinţi fără să ştim, sunt ca nişte programe care rulează în subsidiar şi ne controlează deciziile şi viaţa, până la urmă. Ca să le putem schimba, trebuie să devenim conştienţi de ele. Asta e o parte grea. Apoi vine şi cea mai grea, în care încercăm să le schimbăm cu tipare mai sănătoase. Vorbeşte-mi despre mama ta, cum era în raport cu tatăl tău? Era fericită, cum o vedeai tu când erai mică?

Când vorbi, glasul îi gâlgâi de lacrimi.

— Nu am foarte multe amintiri, mi-e foarte greu să mă duc acolo, în copilăria mică. Am citit undeva că uităm pentru că creierul vrea să ne protejeze de durere, mă gândesc că asta e… dar nu, nu cred că era fericită. O vedeam plângând, adesea, îmi spunea că se sacrifică pentru mine, să am un tată, să nu cresc a nimănui, însă eu exact asta îmi doream, să fiu a nimănui, să moară tata, să dispară. Uneori, seara, când mă obligau să-mi spun rugăciunile, asta îl rugam pe Dumnezeu: să-l facă pe tata să dispară.

Bogdana o opri, cu mâna.

— Alexa, ce mi-ai spus că îţi doreai în timpul căsniciei cu Călin?

Alexa făcu ochii mari.

— Să dispară! Îmi doream să dispară! Incredibil… Nu mi-am dat seama, nu am făcut legătura niciodată…

Lacrimile izbucniră, dar ea vorbi mai departe, cu glasul înecat de plâns.

— Nu înţelegeam de ce stă cu el, cum putea să se mulţumească cu viaţa aia, nu făcea decât să muncească, să ne servească pe noi, chiar era un sacrificiu totul. Nici nu îmi amintesc să o fi văzut vreodată radiind de bucurie sau fericire. Poate când am intrat eu la liceu… sau la facultate.

Alexa căuta febril în memorie, dar nu găsi nimic mai mult acolo. Ridică din umeri, neputincioasă.

— Fetele care trăiesc alături de o mamă captivă în relaţie, nefericită, de cele mai multe ori se identifică cu ea. Te-ai gândit vreodată că nu ai vrut să fii fericită pentru că asta însemna că o trădezi pe mama ta?

— Nu. Dimpotrivă, am vrut să fac totul exact invers decât ea, i-am purtat pică toată viaţa, nu cred că am iertat-o vreodată pentru că nu l-a îndepărtat pe tata din viaţa noastră. Uite, un lucru pe care nu l-am înţeles niciodată la Călin era faptul că el parcă nu era conştient de cât rău îi făcuseră ai

lui, îi apăra mereu şi se supăra când eu ziceam chestii de felul ăsta. Adică, era aşa de evident…

— Ce anume era evident?

— Păi, de exemplu, taică-su a fost un alcoolic din ăla clasic, de manual. De trebuia cules din crâşme, care îşi bea tot salariul în ziua în care îl lua, care filtra spirtul Mona prin tifon şi aşa mai departe. El, mă-sa şi cei doi fraţi îl aduceau acasă prin rotaţie, mort de beat, îi ştergeau voma… Toţi trei sunt varză, sunt doi băieţi şi o fată, băieţii sunt alcoolici, fata e depresivă, e mereu internată în vreun sanatoriu, însă nu cumva să zici ceva de ta-su, că sunt gata să te ia la bătaie. Ta-su e sfânt, înţelegi? Şi maică-sa, dar mai ales taică-su, dom' Piticu, cum i se mai zice şi acum în familie, adică mă-sa aşa zice când vorbeşte despre el, a murit de ciroză acum mulţi ani, eu l-am văzut doar în poze. Ei bine, toată chestia asta mie mi se pare complet schizoidă, cum să venerezi un părinte care ţi-a făcut atâta rău, din cauza căruia eşti, la rândul tău, un ratat, un alcoolic, cum să nu poţi să admiţi măcar că acolo au fost probleme mari, cum să îţi mistifici propriul trecut? Că te mistifici pe tine, nu? Explică-mi.

Bogdana zâmbea din nou aşa cum zâmbea ea atunci când Alexa se revolta şi îi cerea explicaţii: înţelegător şi cumva înţelept, de parcă ar fi conţinut toate răspunsurile lumii, de parcă ar fi cunoscut-o perfect pe Alexa şi nu numai că se aştepta ca ea să fi eliberat toată tirada aia, dar avea şi răspunsul dinainte pregătit.

— E simplu, cei mai mulţi oameni aleg asta fiindcă, pentru ei, părinţii sunt fundamentul. Să admită că e ceva în neregulă acolo ar însemna să admită că e ceva în neregulă cu ei, cu întreagă viaţa lor, or, asta e insuportabil, nu pot duce. Ca să poată merge mai departe, trebuie să nege faţă de ei realitatea asta şi să-şi zeifice părinţii. Dacă neg că părintele meu mi-a făcut rău, că nu a fost tocmai un om ok, că a băut, că m-a bătut, că a bătut-o pe

mama şi aşa mai departe, atunci mă protejez pe mine şi de efectele posibile ale unor astfel de comportamente, neg şi consecinţele, adică faptul că eu nu sunt bine. Cei mai mulţi oameni nu pot admite că nu sunt bine. Şi atunci se mint. Toţi oamenii se mint, Alexa. Ne minţim în fiecare zi de nenumărate ori ca să ne justificăm şi cele mai mici alegeri. Un fumător, de exemplu, se minte de câte ori aprinde o ţigară că nu e mare lucru, că nu are ce păţi, că se va lăsa mai încolo, că acum e inofensiv dacă trage un fum, totul ca să nu fie nevoit să-şi asume consecinţele faptului că fumează şi că îşi face rău cu bună, pardon, nebună ştiinţă chiar în acel moment. Ne minţim în cele mai banale situaţii de viaţă, suntem prizonierii minţii noastre care ne livrează tone de bullshit ca să putem trăi cu noi şi cu alegerile noastre. Gândeşte-te cum ar fi viaţa dacă am fi conştienţi de tot ce facem, spunem, alegem. Imaginează-ţi cât de imposibil de gestionat ar fi o zi dacă nu ne-am minţi aproape continuu. De când faci ochi dimineaţa până seara la culcare, nu oboseşti să te minţi. Jumătate din gesturile noastre inconştiente, alea de rutină, fac rău cuiva, într-un fel, până şi faptul că spălăm vase cu detergent ne-bio, că irosim apa, că folosim maşina ca să ajungem la serviciu, ca să nu mai zic de micile sau marile răutăţi ale unei zile, de intoleranţă, de faptul că mereu reuşim să rănim pe cineva, pe copii, pe părinţi, pe colegi, partenerul de viaţă, manipulăm, tot ce facem are consecinţe pe care nu ni le asumăm, despre care nu vrem să ştim, pe care le negăm. Şi fiecare justificare e o minciună pe care ne-o spunem ca să putem trăi cu noi, căci altfel traiul în mintea noastră ar fi insuportabil. Iar pentru cei mai mulţi oameni, astea devin adevărurile după care îşi ghidează întreagă viaţa.

*

Perioada de linişte de după divorţ cu tot cu întoarcerea de la mare fu neaşteptat de scurtă. La început de septembrie, ţara întreagă fu cuprinsă de nelinişte şi, pentru prima dată de când îşi amintea Alexa, societatea civilă începu să fiarbă împotriva proiectului minier de la Roşia Montană. Proteste puternice izbucniră, mai întâi la Bucureşti, apoi se întinseră cu repeziciune în întreaga ţară. Deşi meseria o obliga să fie imparţială pe timpul zilei, seara Alexa lua un pet umplut cu pietre şi ieşea să protesteze alături de mii de braşoveni, să forţeze lanţurile de jandarmi, să urle şi să mărşăluiască pentru o cauză care i se părea la fel de dreaptă precum proaspătul ei divorţ. Mergea singură, dar acolo înceta să se mai simtă singură, i se părea că devine un organ al unui mare corp autonom, care, la rându-i, era organ al unui şi mai mare corp autonom, format din bucăţele împrăştiate pe tot teritoriul ţării. Se simţea utilă, lăsa furia care îi fierbea în vine să iasă afară în fiecare seară. Ba chiar se îmbarcă, alături de alţi protestatari, şi plecă să viziteze Roşia Montană şi luă parte la protestul şi proclamaţia de la Câmpeni cu senzaţia că este o părticică a unei istorii pe care copiii viitorului o vor învăţa la şcoală tot aşa cum ea învăţase despre alte proclamaţii cruciale pentru destinul ţării ei. Estimp, Călin se întoarse la Braşov şi începu să o caute din nou. Reîncepură telefoanele, plantoanele la serviciu şi, mai nou, hărţuiala în timpul protestelor. Nu era seară în care să nu o găsească în mulţime, beat, cu ochii lui injectaţi şi cu un rânjet de satisfacţie pe mutra alcoolizată pe care Alexa o detesta acum atât de tare. Se aşeza în rând lângă ea, uneori o prindea de braţ, iar când ea se scutura, începea să ţipe, deturnând atenţia protestatarilor de la scopul pentru care se aflau acolo. La finalul protestului, ţinea morţiş să o conducă la maşină, iar în câteva rânduri Alexa reuşi să scape de el rugând câte un cunoscut să o însoţească, ştiind că fostul ei soţ îi

va urmări şi le va arunca aceleaşi replici la care devenise deja imună, despre cum nu era nevoie ca ea să recurgă la asemenea mizerii, doar el nu îi făcea nimic, voia doar să o vadă că se urcă în maşină, ce mizerie din partea ei că îl alunga aşa, el venise în Braşov special ca să protesteze alături de ea, îi dedicase practic toate pancartele şi sloganurile şi serile, iar ea se ferea de el de parcă ar fi fost ciumat.

În fiecare seară, când ajungea acasă, Alexa îşi închidea telefonul şi plângea zeci de minute în şir. În câte o noapte, întotdeauna după 11, Călin venea la uşa blocului şi suna la interfon până târziu după miezul nopţii. Dădea sunetul pe minim, se închidea în dormitor, dar chiar şi aşa se simţea teribil de neliniştită multă vreme după ce sunetul amuţea. În fiecare noapte, adormea gândindu-se că poate nu ar trebui să mai meargă la proteste, ca să nu-l mai întâlnească, însă gândul că i-ar fi luat şi singura bucurie pe care o mai avea, singurul scop bun căruia se dedicase, o înfuria paroxistic. O singură dată, Călin reuşi chiar să intre în bloc şi se propti în soneria de la uşă cu insistenţa de care numai pe el îl ştia capabil. De câteva ori, soneria tăcu, iar Alexa speră că se plictisise şi plecase, însă ţârâitul reveni în forţă, deranjând liniştea întregului bloc. La un moment dat, un vecin ieşi şi Alexa auzi un dialog suprarealist, în care Călin spunea că are ceva foarte important să-i spună şi ea nu-i deschidea, deşi era evident că e acasă, doar maşina se află în parcare, apoi vecinul ţipă ceva, însă ea nu înţelese, şi uşa se trânti cu zgomot. Călin mai sună câteva minute, apoi, speriat probabil de ideea că vecinul ar fi putut chema poliţia, renunţă.

În scurt timp, şi protestatarii renunţară să mai iasă în stradă: în noiembrie, Senatul a respins proiectul de lege privind Roşia Montană.

Călin se întoarse şi el la Bucureşti, iar hărţuiala încetă. Dar nu pentru mult timp.

În Braşov era din ce în ce mai frig.

*

Când a păşit pentru prima dată în studioul de psihodramă, i s-a părut că e un loc de joacă pentru copii: o cameră spaţioasă, cu un covor rotund, alb şi moale în mijloc, iar pe margini multe jucării şi obiecte stranii, al căror rost nu-l înţelesese. Poate, atunci când nu se face terapie, se ţine vreun cerc pentru copii, se gândise.

Bogdana era desculţă şi o invită şi pe ea să se descalţe, iar asta i se păru şi mai straniu.

— În studioul de psihodramă stăm desculţi. O să-ţi explic imediat. Ăsta e un spaţiu căruia îi dăm orice folosinţă vrem noi. Odată intraţi aici, orice obiect poate deveni orice, iar noi înşine, de asemenea, cam ca în teatru, ca să fac o paralelă mai uşor de digerat, putem deveni oricine sau orice. Putem deveni o picătură de ploaie, de exemplu.

Pe faţa Alexei se instalase o grimasă pe care Bogdana o decodifică imediat.

— O să-ţi fac o mărturisire: eu însămi, când am făcut prima oară psihodramă, mi-am zis că ce prostie e asta, eu nu am cum să devin picături de ploaie şi alte prostii, mă simţeam ridicol, arătam exact ca tine acum. Dă-ţi o şansă, o să vezi cât de bine vei lucra. Vom continua şi terapia unu la unu, însă unele lucruri vei vedea că se prelucrează mult mai bine psihodramatic. Îndură-mă puţin. Aşadar, covorul e spaţiul unde se întâmplă totul şi unde păşim desculţi. Pe margine avem recuzita, o să înţelegi făcând exerciţii la ce ne va ajuta. Aşa cum ziceam, putem da orice întrebuinţare oricărui obiect, dacă tu vei lua un elefant şi îmi vei spune că aia e o girafa, eu girafă o voi vedea.

Alexa oftă. Era limpede că povestea cu elefanţii care sunt de fapt girafe şi devenitul picătură de ploaie nu era deloc genul ei de abordare. O mie de gânduri (raţionalizări, cum le numea Bogdana) îi

treceau prin cap. Din nou se întrebă ce caută ea acolo şi de ce are nevoie de toate prostiile alea. Pariu că s-ar fi descurcat şi singură, mai fusese şi altă dată rău şi se descurcase. Dar era deja acolo, nu mai avea ce face, aşa că luă hotărârea să încerce, că doar nu o va ucide o şedinţă de psihodramă din aia şi apoi va vedea ea ce va face. Crezuse că terapia e atunci când stai de vorbă cu un psiholog şi ăla îţi zice ce să faci ca să ieşi din situaţia în care eşti, nu auzise nicăieri de girafe, elefanţi, covoare albe care sunt scene şi picături de ploaie.

— O să începem cu ceva uşor. O să te rog să intri în spaţiul scenei şi să-mi spui ce trece prin tine acum…

Alexa făcu un pas pe covorul pufos, apoi încă unul.

— Nu ştiu, nu mă simt deloc în confort, nu mi-e clar ce se întâmplă.

— E ok să simţi asta, e ceva nou, tolerează. Aşa ne antrenăm celebra toleranţă la frustrare. Uite, îţi propun un exerciţiu care o să te ajute să te relaxezi. Te rog să te întinzi pe covor, într-o poziţie în care să te simţi bine.

Alexa se aşează stângaci, cu faţa în sus şi mâinile pe lângă corp. Se foi puţin, apoi se linişti.

— Stai comod, da? Bun. Acum închide ochii şi relaxează-ţi corpul. Laşi gândurile de orice fel şi te concentrezi la corpul tău, la mâini, la picioare, la cap, la trunchi, toate sunt relaxate.

Alexa închise ochii şi îşi aminti de exerciţiile de relaxare de la finalul şedinţelor de yoga, care o minunau grozav de fiecare dată.

Auzi vocea Bogdanei, care o ghida.

— Imaginează-ţi că eşti pe un drum, mergi. Eşti foarte atentă la ce se întâmplă în jurul tău, cum arată drumul, din ce e făcut, ce ai în stânga, în dreapta şi în faţă.

Alexa se trezi deodată că merge pe o cărare înierbată şi, pe măsură ce Bogdana vorbea,

descoperi că se află într-un câmp verde, cu ierburi lungi şi unduioase, presărate cu flori. Drumul coboară şi duce către un loc despre care Alexa ştie, fără să-l vadă, că e o plajă mică.

— Fii atentă dacă auzi ceva… continua vocea blândă a Bogdanei.

Alexa auzi păsări, ciripit de păsări şi vântul. Şi, vag, zgomotul înfundat al valurilor, în depărtare.

— Acum, priveşte-te pe tine. Cum eşti îmbrăcată, dacă ai ceva în mâini sau nu, dacă e greu sau uşor, uită-te să vezi fiecare detaliu.

Când se privi, Alexa văzu că era îmbrăcată într-o rochie albă, foarte uşoară, care se zbătea în vânt, însă când coborî şi mai jos privirea, văzu că târăşte după ea un geamantan greu, din piele vişinie. De îndată ce deveni conştientă de bagajul pe care îl purta, drumul începu să se schimbe. Cu cât păşea, simţea bolovani sub picioare şi cerul începuse să se pregătească de furtună. Iar geamantanul devenea tot mai greu, ea se grăbea tot mai tare, abia putea să-l mai tragă după ea.

— Mergi înainte şi fii conştientă de ce simţi, de greutatea a ce porţi în mâini, de cum se simte afară, e cald, e frig, de cât de departe e destinaţia, dacă te aşteaptă ceva sau cineva la capătul drumului…

Era frig, vântul se înteţea, iar Alexa nu avea unde să se adăpostească. În faţă erau doar marea şi o plajă pustie, în jur – câmpul. Nu o aştepta nimeni. I se făcu frică. Auzi din nou vocea caldă a Bogdanei, ce părea că citeşte poveşti unui copil.

— Dacă ai toate informaţiile despre drumul tău, despre bagajul tău, mai uită-te o dată în jur, iar când ai făcut-o, schimbă poziţia şi deschide ochii.

Alexa nu se mai uită la nimic, doar deschise nerăbdătoare şi nedumerită ochii. Se ridică în fund şi se aşeză turceşte pe covorul moale, iar psihologa o urmă.

— Ei, cum a fost? Ce simţi?

— Sunt uimită, mi-a venit acum în cap scena aia din Fight Club cu pinguinul care alunecă, în timpul unei sesiuni la un grup de susţinere, când îndrumătorul spunea: slide! Mereu am crezut că aia e din filme… Adică, eu chiar am văzut ce ziceai tu.

— Ce anume ai văzut?

— Păi, drumul. Şi bagajul. Şi, pe măsură ce spuneai, apăreau lucruri noi, se schimba… Cam înspăimântător, sincer.

— Povesteşte-mi, hai să ventilăm puţin şi emoţiile.

— Păi la început era un drum de câmp, foarte frumos, cu flori şi păsările şi eu într-o rochie albă subţire, aveam o senzaţie foarte mişto… apoi când ai zis să mă uit să văd dacă am un bagaj, aveam un geamantan, era mare şi greu şi eu îl târam după mine… şi apoi şi vremea s-a schimbat şi m-am trezit în plină furtună, singură, fără un loc în care să mă adăpostesc. Mi-a fost foarte frică. Bagajul ăla… era ce cred eu?

— Nu ştiu, ce crezi tu că era?

— Nu ştiu, bagajul meu emoţional, era închis şi foarte greu, frici, emoţii reprimate, dureri, dorinţe refulate, nu ştiu, asta îmi vine în minte.

— Hai să facem o reprezentare simbolică şi să aflăm, aşa e în psihodramă. Vrei?

— Da, normal, adică vreau să ştiu de unde erau toate imaginile alea…

— Din tine, fireşte. Hai să vedem. Uite, eu ies din scenă şi te las pe tine, acolo e recuzita şi poţi alege absolut orice simţi că reprezintă scena pe care ai avut-o în minte. Vreau să găseşti un simbol pentru bagaj şi un simbol pentru tine, cea din imaginea de mai devreme, din câmp. Şi le aşezi aici în spaţiul scenic, creezi un tablou care să reprezinte, la modul simbolic, tabloul acela.

Alexa se duse, destul de descumpănită, către ceea ce terapeuta denumise recuzita, adică un maldăr inform de jucării şi obiecte, care mai de

care mai ciudate. Alese o cutie de bijuterii care întruchipa un cufăr de lemn ca să reprezinte bagajul şi apoi, răscolind printre toate lucrurile alea, găsi o păpuşă care avea ochi mari, speriaţi, şi o luă şi pe ea. Aşează păpuşa pe covor, iar lângă ea, aproape urcându-i-se pe picioare, cufăraşul ce întruchipa geamantanul vişiniu din imaginea care îi apăruse în cap în timpul meditaţiei induse. Sau cel puţin aşa credea că se numeşte ce făcuseră mai devreme.

— Uită-te bine la tablou, dă-te mai în spate, e aşa cum îţi doreşti?

Alexa făcu un pas în spate. Văzu o păpuşă şi o cutie de bijuterii, nimic mai mult. Dar nu ştiu ce să zică, aşa că dădu din cap că da.

— Bun, acum vom substitui fiecare obiect, vom face inversare de rol. O să iau geamantanul şi o să te rog să te aşezi tu în locul lui şi, la bătaia mea din palme, să devii geamantanul din imaginea ta de mai devreme.

Alexa o privi foarte nedumerită. Nu înţelesese ce aştepta de ea la Bogdana sau ce rost avea prostia pe care i-o propusese.

— Cum adică să devin eu geamantan?

— Foarte bine. Devii un geamantan vorbitor, în spaţiul psihodramatic poţi deveni oricând orice. Imaginează-ţi că eşti actriţă şi trebuie să joci rolul unui geamantan. Nu orice geamantan, ci al geamantanului care a apărut în imaginea Alexei.

Alexa se duse şi se aşeză lângă păpuşă, fără prea mare tragere de inimă. I se părea ridicol totul, iar când Bogdana vorbi, sentimentul de ridicol şi de *#cecauteuaici* explodă.

— Bună, geamantanule. Mi-a spus Alexa că eşti geamantanul care a apărut în tabloul ei şi aş vrea să te cunosc.

Alexa tăcu, stânjenită.

— Vorbeşte-mi puţin despre tine… cum eşti? Eşti mare, mic, greu, uşor, eşti deschis sau, dimpotrivă, ai o cheie?

— Păi, sunt vişiniu. Din piele. Şi foarte greu. Şi închis, am un lăcăţel în partea de sus, spuse cu mare greutate Alexa.

— Eşti încuiat… hm. Ai idee cine te-a încuiat?

— Cred că Alexa. Da, Alexa m-a încuiat.

— Ai idee de ce? Cine nu trebuie să te deschidă?

La întrebarea asta Alexa nu se aşteptase. De fapt, la niciuna dintre întrebări nu se aşteptase, însă începuse să înţeleagă vag rostul lor. Se decise să acorde mai multă atenţie, poate nu era atât de stupid jocul ăla cum păruse la început.

Bogdana reveni:

— Ai idee de cine se teme Alexa că va afla ce conţii de te-a încuiat?

— Nu. Adică, nu are de cine. De ea, cred. Adică, m-a încuiat ca să încuie înăuntru tot ce conţin. Ba da, ştiu, de lume, nu vrea să ştie nimeni ce e în el, nici ea măcar.

— Aha, deci de lume. Dar de ce crezi că nu vrea Alexa să ştie nici măcar ea ce conţii?

— Fiindcă îi e ruşine, se trezi vorbind Alexa, de parcă nu ar fi fost ea.

Nu îşi amintea să fi gândit asta, de unde veniseră cuvintele astea?

— Îi este ruşine, repetă Bogdana. Poţi să îmi spui de ce?

— Fiindcă sunt secretele ei, lucrurile pe care numai ea le ştie, lucruri pe care le-a făcut sau zis. Sau trăit. Şi îi e ruşine fiindcă sunt lucruri rele, dureroase, ruşinoase, pe care vrea să le uite, care ar vrea să dispară.

— Păi, şi, dacă le-a încuiat, au dispărut?

— Nu au dispărut, sunt aici, încuiate. Şi grele…

Alexa nu ştia de ce spunea lucrurile alea, însă o înecă plânsul şi simţi că trebuie să continue, orice ar fi fost.

— Cine le cară, aşa grele cum sunt?

— Tot ea.

— Aha, deci, deşi le-a încuiat, tot trebuie să le care. Geamantanule, nu ştii cumva de ce nu te-a lăsat undeva? De ce te cară cu ea peste tot?

— Nu are unde să mă lase, să le lase… Trebuie să le păzească, sunt foarte importante pentru ea…

— Geamantanule, uite, Alexa nu e aici, îţi fac o propunere. Eu am făcut rost de cheia ta, vrei să ne uităm puţin în ce conţine? Mai aerisim, poate le aşezăm mai bine, să nu mai fie atât de grele…

— Nu ştiu dacă e bine…

— Hai, te rog, să încercăm…

Şi Bogdana se prefăcu că descuie ceva. Alexa simţi că se sufocă.

— Spune-mi, ce e?

— Nu ştiu, nu mă simt bine. Nu trebuia să faci asta, Alexa nu ar fi vrut să faci asta…

— De ce? Poţi să identifici de ce?

— Fiindcă doare. Asta ai descuiat, o grămadă de durere, e insuportabil, nu trebuia să faci asta!!!

Alexa izbucni în plâns. Perfect, acum era un geamantan plângăcios!

— Vorbeşte-mi un pic de durerea asta. Ce fel de durere e?

— De foarte multe feluri. E durerea Alexei de când era mică, de când era mai mare, e durerea că era scandal în casă şi că o băteau, că nu o iubea nimeni, că era singură, e durerea din iubire din adolescenţă, e singurătatea de când e mai mare, nu vreau să mă mai uit, te rog.

— OK, uite cum facem, nu ne mai uităm, însă vreau să lăsăm deschis, ca să ne putem întoarce acolo când Alexa va fi pregătită, de acord?

— De acord, numai să se termine.

Bogdana bătu din palme.

— Inversiune de rol, pune la loc geamantanul, ai redevenit Alexa.

— Nu înţeleg ce s-a întâmplat… De ce am zis toate lucrurile alea… Ce mi-ai făcut?

Bogdana zâmbi.

— Eu? Nimic. Am accesat puţin subconştientul, dar foarte puţin. Ai auzit ce a zis geamantanul, da? Că în el ai ascuns tu durerea şi ruşinea. Ce simţi despre asta?

— Nu ştiu, sunt foarte bulversată. Simt că tot ce s-a întâmplat e foarte real, cumva, deşi nu înţeleg cum s-au întâmplat toate astea. De parcă m-am atins de ceva tabu despre care nici nu ştiam că există… Nu ştiu cum să spun, am o senzaţie foarte stranie.

— Hai să vedem ce simţi, încearcă să pui degetul pe ce simţi…

— Frică şi durere, dar nu mi-e clar ce mă doare, de ce.

— Lasă-te aşa, lucrurile astea îţi vin şi după, tolerează-le, o să înţelegi, nu te grăbi. Mai avem o inversiune, mai poţi duce?

Vru să spună nu, însă se auzi zicând că da. Bogdana puse păpuşa deoparte, iar ea se duse în locul ei.

— Bună, Alexa din tablou. Ce faci, cum te simţi?

— Nu ştiu, sunt confuză, m-am trezit în câmpul ăsta, vine furtuna şi nu am unde să mă duc, în faţă sunt marea şi o plajă pustie, în spate nu ştiu ce e, doar câmp peste tot.

— Încearcă să te gândeşti: cum ai ajuns aici, de ce eşti singură?

Alexa începu din nou să plângă.

— Fiindcă aşa sunt eu, singură, nu are cine să fie, decât eu.

— Cine ai fi vrut să fie, dacă ai putea alege, pe cine ai chema?

— Nu am pe cine chema… Dar aş fi vrut să fie mama, dacă aş putea alege.

— Unde e mama ta acum, Alexa din tablou?

— Nu există. Nu am mamă. Nici tată, nici prieteni, nici soţ, nimic şi pe nimeni. Sunt doar eu şi trebuie să mă descurc singură, nu are cine mă ajuta… Sunt singură pe lume.

Izbucni din nou în plâns.

— Cum te simţi, Alexa din tablou, singură pe lume?

— Mă doare. Aş vrea să fie cineva pe care să-l pot striga, care să mă ajute, la care să mă duc, dar nu e. Şi e copleşitor să ştiu asta…

— De ce crezi că a ales Alexa cea reală să te pună singură în tabloul ăsta, pe vreme de furtună, fără adăpost?

— Nu ştiu. Poate fiindcă aşa se simte ea?

*

Era tot o seară de noiembrie rece, una dintre ultimele. Plouase şi oraşul dârdâia din toate încheieturile lui ude şi îngheţate. Era sâmbătă şi Alexa se lăsase convinsă de prietena ei – aceeaşi care urmărise de la început cu destulă dezaprobare povestea ei de dragoste cu Călin şi care acum era îngrijorată de starea ei – să iasă la un ceai, să mai scoată nasul din casă; nu mai fusese în oraş din octombrie, de la proteste. Nu ar fi ştiut să spună dacă era deprimată. Se simţea, în orice caz, foarte tristă şi fără chef. Mergea la muncă din inerţie, când ieşea era deja noapte, căci ziua se împuţina încontinuu. Ajungea acasă abătută, se băga în pat şi se uita la seriale sau citea până adormea. Nu ieşea, nu vorbea niciodată cu nimeni, iar dacă prietena ei nu ar fi sunat-o sau nu i-ar fi scris din când în când, ea nu ar fi găsit resurse să o facă. Nu-şi dădea prea mult voie să se gândească la cum e, la cum se simte, la ce ar fi putut face să fie mai bine. I-ar fi plăcut să alerge, asta mereu o remonta, îi era dor de vară şi de poteca înfrunzită din pădure cu izvorul care o aştepta la sfârşitul alergării, ca o recompensă, cu şuvoiul lui îngheţat şi bun, trecuse atâta vreme de când alergase ultima oară, citise chiar un articol pe tema asta, cât de bun e exerciţiul fizic în astfel de situaţii, dar era prea rece afară, şi ea o friguroasă. Aşa că nu făcea

nimic, doar zăcea şi îşi ocupa mintea cu filme şi cărţi, care o ajutau să uite de propria viaţă.

În seara aia se lăsase târâtă afară din bârlog, mai mult de jenă faţă de prietena ei decât că ardea de dorinţa de a ieşi. Îşi parcase maşina în centru, lângă Primărie, pe o latură care dădea în parc. Nu i-a trecut prin cap să o roage pe Miha să vină cu ea până la maşină. Când a băgat cheia în portieră, a auzit un zgomot din tufişul de lângă şi portiera din dreapta deschizându-se brusc. A simţit că îi sare inima din piept, a dat să fugă, dar a oprit-o glasul ştiut, tulbure de alcool.

— Unde fugi, iubito, te-am aşteptat, am să îţi zic ceva…

A făcut rapid sinapsele: carevasăzică i-a căutat maşina, a găsit-o, a aşteptat ascuns în tufiş şi i-a sărit pe scaunul din dreapta înainte ca ea să îşi dea seama ce se întâmplă şi să poată reacţiona. Simţi un val de furie cum o îneacă.

— Mă, Călине, eşti dement, îmi sari din tufişuri, ce Dumnezeii mamii mele mai vrei de la mine, mă? Nu mai avem nimic de discutat noi doi, suntem divorţaţi de luni bune, dă-te jos din maşină, că chem poliţia, dă-te jos acum!

Simţea că o sufocă furia. Nu îi venea să creadă că iarăşi căzuse în capcana lui, că iarăşi se trezise într-una dintre situaţiile alea în care nu putea scăpa de el, îl simţea cum duhneşte a alcool, halena aceea nenorocită pe care nu avusese vreme să o uite încă, ar fi vrut să aibă putere să-l bată de să-l lase lat pe şoseaua udă, toată agresivitatea refulată creştea în ea în preajma lui ca laptele când dă în foc, oricât s-ar fi păzit, deja era prea târziu, mirosea a lapte ars. Iar Călin era singurul om din viaţa ei care îi apăsa butonul ăla şi isca în ea un adevărat tsunami de violenţă şi ură. Mai târziu, în terapie, avea să înţeleagă că, în clipele alea, sistemul ei limbic, animalic, prelua complet controlul, în timp ce partea raţională a creierului ei, cortexul prefrontal, adică, se retrăgea. În

momentele alea, Alexa nu mai era o femeie de 30 de ani, educată, ci un copil speriat, în faţa agresorului-tată. Regresia se făcea în câteva milisecunde, Călin nu mai era bărbatul de care divorţase, ci tatăl ei, violent, puternic, iar ea micuţa abuzată care îşi ura abuzatorul, pe care l-ar fi şters cu o singură lovitură de pe faţa pământului, dacă ar fi putut. De câte ori îl lovise pe Călin, cu vorbe sau chiar cu pumnul de două ori, în timpul scurtei şi nefericitei lor căsnicii, Alexa îşi lovise, pedepsise şi se apărase de tatăl ei, de fapt. Însă în clipa aia, cortexul nu funcţiona, nici dacă ar fi ştiut toate astea.

— Iubito, nu te enerva aşa, nu vreau decât să vorbim… Uite, promit că mă dau jos imediat, de fapt, ia-o spre casă şi, când ajungem, eu iau un taxi să mă întorc în oraş, că mă aşteaptă gagică-mea şi gaşca, suntem în Triangle, o să fie un super party în seara asta.

— Mă doare fix în cur de party-uri, de gaşcă sau de gagicile tale, te rog din suflet, coboară şi dă-mi pace! ţipă din nou, Alexa.

Dar ştia că nu o scoate la capăt cu el. Se simţi, deodată, foarte obosită şi incapabilă să mai reziste nebuniei lui. Până la urmă, putea să se ducă acasă, dacă era cu femeia aia şi cu cine ştie ce prieteni dubioşi de-ai lui, va trebui să se ducă, doar nu era să-şi petreacă noaptea păzindu-i maşina, când dincolo era bere…

Porni motorul şi o luă repede spre casă. Porni şi cd-playerul, iar în maşină ţâşni vocea lui Tom Waits. *That woman will break you, that woman will…* îl auzi pe Călin cântând, cu subînţeles, şi îl stinse înainte să termine fraza.

— De ce l-ai închis, că mie îmi plăcea, văd că ţie nu… Normal, nici nu te uiţi la mine, deşi m-ai distrus, varză m-ai făcut, nu mai sunt om din cauza ta, nu ai fost în stare să mă ţii lângă tine, iubito, şi cât te iubesc, dar tu nu ştii să te laşi iubită, ţi-am zis că eşti un monstru sub pielea aia pistruiată.

Şi o apucă de bărbie, iar Alexa îşi simţi, iar, tot conţinutul stomacului în gură.

— Nu mă atinge, că nu ştiu ce fac… îi scuipă cu atâta ură, că el îşi retrase imediat mâna.

— Gata, gata, doar nu îţi făceam nimic, sunt fostul tău soţ, remember? Acum câteva luni mă minţeai că mă iubeşti şi îmi dădeai fofo, iar acum nu pot să mai pun mâna pe tine?!

Se abţinu cu greu să nu vomite, atât de fizic resimţea totul. Acceleră şi, într-un final, se găsiră în parcarea din faţa blocului. Coborî repede, însă Călin nu avea nici cea mai mică intenţie să facă la fel. Alexa aştepta cu cheia în portieră, dar el râse batjocoritor:

— Adică m-ai adus până în gaura asta şi mă laşi ca pe prost aici?

Alexei îi luă o secundă să proceseze. Când înţelese, îşi ieşi din minţi.

— Incredibil, nu ai zis că vii cu mine acasă şi apoi iei taxi, să te las să vii cu mine, băi, Căline, îţi mai baţi ioc mult de mine? Te las în maşină şi chem poliţia, dă-te jos imediat!

— Calmează-te, uşurel, iubito, ce e mare lucru să mă duci şi pe mine înapoi în centru, doar nu consumi benzină de un drum la Bucureşti, nu asta ţi-am cerut… Mă aşteaptă şi oamenii ăia… Doar nu sunt un căcat să mă laşi în drum aşa, Alexa…

Ea respiră adânc. Îi trecu prin cap că, acolo, sigur avea să dea de cei cu care venise şi că şansele să îl scoată din maşină erau mult mai mari, aşa că se sui fără o vorbă la volan şi o luă înapoi, spre centru. Nu scoase niciun cuvânt tot drumul, iar tensiunea din maşină era atât de densă şi fizică, încât ai fi putut-o tăia julien. Triangle era barul unui amic de-al lui Călin, un loc unde putea lejer să bea pe datorie, era vârât într-unul din gangurile pitoreşti din centru care îi plăceau atât de mult Alexei, chiar în apropierea Pieţei Sfatului. Intră cu maşina pe gangul strâmt şi opri în faţa localului, unde se aflau adunaţi o mână de beţivi cunoscuţi,

tovarăşi de pahar de-ai lui Călin. Şi o fată pe care Alexa o vedea prima oară, dar despre care deduse că ar fi gagică-sa. Halal proastă, se gândi ea, să vii cu unul şi el să te lase în crâşmă ca să-şi stalkerească fosta nevastă, şi coborî nervoasă din maşină. Când se apropie, îl văzu şi pe frati-su, şi el destul de afumat. Se duse la el şi le zise că nu îl poate da jos din maşina ei pe Călin, să facă ceva şi să îl scoată de acolo, că altfel cheamă poliţia.

Se duseră pe rând la el frati-su, un amic, patronul barului şi un body-guard, şi-l rugară să coboare, să nu le facă probleme, că, uite, nebuna era gata să sune la poliţie, doar nu era prima oară, o ştiau toţi în stare. Degeaba, Călin nu reacţiona la nimic. În disperare, Alexa o abordă şi pe femeie, sperând că va dori să-şi apere teritoriul şi îl va determina să coboare, dar aia îi acordă o grimasă dispreţuitoare, îi întoarse fundul şi coborî în bar fără să spună o vorbă.

Călin continua să stea pe scaunul din dreapta, cu un rânjet tălâmb şi victorios pe faţă. Alexa cedă nervos. Începu să plângă lângă maşină, în frig, formă 112 şi aşteptă să i se răspundă. Posibil ca ceva din mimica ei să-i fi transmis, prin parbrizul aburit, că nu se joacă, căci el sări ca ars şi veni spre ea, iar când se apropie, o luă în braţe cu forţa. Când simţi că o înconjoară cu braţele, îi luă foc mintea şi se apără lovind cu mâna în care ţinea mănunchiul greu de chei cu toate cheile de la casă, birou şi maşină prinse pe aceeaşi verigă. Din buza lui Călin ţâşni sânge care-i pătă instantaneu bluza. Se uită năucit, dar, până să se dezmeticească şi să înţeleagă ce i se întâmplase, Alexa profitase de secunda aia de confuzie, fugise către maşină şi acum se pregătea să sară şi să se încuie pe dinăuntru. Lăsă sângele şi alergă, însă ajunse prea târziu; ea era deja blocată înăuntru, iar el rămăsese afară, în frigul umed, doar în bluza pătată de sânge, fără posibilitatea să mai ajungă la ea. Când văzu că a pornit motorul şi a început să dea cu

spatele în gang, să iasă către stradă, înnebuni, pur şi simplu. Sângele îi curgea şuvoi din buza spartă, însă nu îi păsa, trebuia să o oprească pe femeia care îi scăpa printre degete, aşa că se prinse cu o mână de oglinda retrovizoare din dreapta şi se lăsă târât de maşină în gang. Cu celălalt pumn, plin de sânge, începu să lovească nebuneşte în geamul portierei, în speranţa că o să-l spargă şi o să poată sări la loc, înăuntru. Alexa accelera în marşarier, târându-l după maşină, auzi un cârâit şi se temu că era geamul, însă cedase oglinda. Era momentul ei, era în sfârşit singură în maşină şi înapoi în control, nebunul atârna de oglindă, periculos de aproape de gang, lovind fără oprire în geamul năclăit de sânge, ar fi fost ilar dacă nu ar fi fost de-a dreptul dramatic şi ea atât de furioasă. Când ajunse în stradă, văzu pe ceasul Turnului Sfatului că era aproape miezul nopţii. Şoseaua era goală. Întoarse cu o manevră bruscă şi, în timp ce se pregătea să demareze, văzu chipul desfigurat şi plin de sânge al lui Călin şi citi în ochii lui decizia să se arunce în faţa maşinii ca să o oprească. Şi atunci ştiu, fără niciun dubiu, că ar fi trecut peste el cu maşina indiferent de consecinţe. Ştiu că aşa trebuie să se întâmple crimele alea, că aşa arată momentul de nebunie temporară de care se tot pomenea în filme. Trebuie că şi el văzuse acelaşi lucru în ochii ei, că deodată se aruncă într-o parte, iar ea plecă scârţâit de pe loc.

*

— Ce trece prin tine acum, ce simţi despre asta, cum te face să te simţi? o întreba mereu Bogdana.

La început, dădea răspunsuri de analfabetism emoţional, fiindcă niciodată, nimeni nu o întrebase aşa ceva. Încet, ghidată de ea, începu să descopere cum se simte atunci când vorbeşte despre un anume lucru, ce trece prin ea atunci când îşi aminteşte o scenă din căsnicia ei cu Călin sau din

copilărie, iar scotocirea asta în emoţiile ei o ajuta mult să înţeleagă de ce luase deciziile pe care le luase. Fiindcă alegem emoţional, întotdeauna, îi explicase Bogdana, raţionalul îl folosim doar ca să ne justificăm alegerile emoţionale.

Nimeni nu o întrebase vreodată ce trece prin ea, cum o face să se simtă o situaţie dată, iar acum i se părea că era cea mai importantă întrebare care i se pusese vreodată. Oamenii o întrebau ce faci din simplă complezenţă, fără să le pese cu adevărat, Călin o întreba acelaşi lucru cu scopul clar de a afla unde e şi cu ce se ocupă în momentul ăla, dacă era bolnavă, mama ei o mai întreba cum se simte, dar tot aşa, ca să afle dacă starea i se mai ameliorase. Niciodată, nimănui nu-i pasase cum se simte cu adevărat. Dacă simte ruşine sau teamă, curiozitate sau nelinişte, dacă e în confort sau, dimpotrivă, resimte o stare puternică de disconfort în legătură cu un anume lucru. În psihodramă, Bogdana îi punea de multe ori întrebările astea, iar ea trebuia să verbalizeze ce simte. Era un exerciţiu pe care la început îl făcea greu, căci mereu îi venea să spună ce gândeşte, raţionaliza la nesfârşit, nu era deloc obişnuită să se sondeze în profunzime, dar mai apoi învăţă să vadă înăuntru, să scoată la suprafaţă emoţii de care nu avea habar, să elibereze din presiunea aflată în straturile ei cele mai adânci şi ascunse.

Uneori, îi venea să iasă pe stradă şi să întrebe oamenii, la întâmplare, cum se simt în momentul ăla? Ce trece prin ei? Sunt trişti sau furioşi? Frustraţi? Anxiosi? Să îi înveţe să caute în ei şi apoi să se ducă acasă şi să îi întrebe pe cei dragi cum se simt astăzi. Să înveţe soţia care nu a mai vorbit de ani buni cu soţul ei altceva decât nimicuri să îl întrebe cum îl face să se simtă asta. Să înveţe mama mereu obosită şi frustrată să-şi întrebe copilaşul cum se simte, ce emoţii trec prin el, să o înveţe să-l asculte.

Pe ea o întreba şi asculta Bogdana, dar ea nu avea pe cine întreba. Nu era nimeni acasă, numai pereţii care încă purtau urmele discuţiilor aprinse cu Călin. Şi-ar fi dorit să fi ştiut să-l întrebe pe el, însă era prea târziu pentru asta şi, probabil, nici nu ar fi fost omul potrivit. Ar fi putut să o întrebe pe maică-sa, însă între ele se instalase o răceală politicoasă de prea mult amar de vreme ca să mai ştie cum ar putea să o dezgheţe acum.

Era convinsă că să întrebi pe cineva cum se simte la momentul oportun şi să ai bunăvoinţa şi curiozitatea să îl asculţi cu adevărat putea fi ceva esenţial, care ar fi putut salva vieţi şi, de ce nu?, lumea. O lume superficială în care toată lumea mima binele (*bine* era un răspuns interzis în terapie, ce e aia bine, cum defineşti binele ăla? o întreba mereu Bogdana) şi ascundea bine de tot adevărul, într-o lume care expunea pe Facebook, dar şi în viaţa reală numai pozele reuşite, din vacanţe exotice, numai diplomele şi notele bune ale plozilor, numai selfie-urile de familie în care toţi zâmbeau fericiţi. Nimeni nu spunea niciodată adevărul, iar ea, Alexa, făcea la fel. Într-o zi, îşi luă la puricat peretele de Facebook, curioasă să vadă cât de mult disimula. Găsi doar articole motivaţionale foarte bine scrise pe care nu le urma niciodată, poze în care era mereu aranjată şi frumoasă, câteva panseuri ironice despre lumea înconjurătoare din care nu puteai înţelege mare lucru despre cine era omul din spatele tastelor, ba, culmea, găsi şi poze de cuplu, de la cununie sau din vreo excursie cu Călin în care zâmbeau şi se pupau de mama focului, de zici că erau cel mai fericit cuplu din Univers. Îşi aminti că le posta în scurtele lor momente de linişte şi apoi îi părea rău imediat, căci de la bine la rău drumul lor era neaşteptat de scurt. Însă sutele de like-uri, comentariile admirative, toate reacţiile alea o validau pe moment. O făceau să se simtă mai puţin inadecvată, mai puţin nefericită şi singură în drama

ei. Dacă oamenii ăia ziceau că sunt frumoşi şi se potrivesc, poate că era chiar aşa, fie şi pentru o secundă. Dacă ei vedeau fericire pe chipul ei, poate că era chiar mai fericită decât se simţea. Le şterse, făcu curat în spate, cu senzaţia că şterge o mică parte din viaţa ei, însă nu le mai voia acolo. Lăsase însă la status căsătorită, nu era deloc pregătită să facă publică povestea cu divorţul, în plus era mai safe aşa, nu se mai îmbiau atâţia să-i scrie, era o strategie bună. Nici în viaţa reală nu avusese mai mult curaj să se expună. Colegii de redacţie ştiau că ceva nu e în regulă pentru că îl tot văzuseră păzindu-i maşina şi pe ea mereu plânsă, însă nu le spusese că divorţase. Nici măcar maicăsii nu îi zisese. Mihaela era singura cu care vorbea, însă şi ei îi spunea doar anumite lucruri, o ferea sau se ferea pe ea de poveştile grele, care ieşeau din sfera a ceea ce numea ea normalitate.

În timp ce ştergea de zor urmele relaţiei cu Călin pe internet, se întrebă dacă nu cumva toată lumea e în aceeaşi situaţie. Dacă nu cumva toţi oamenii ăia care pozau fericiţi duceau în spate istorii de cuplu la fel de complicate şi dureroase. Şi, la fel ca ea, se amăgeau şi amăgeau decupând momentele de bine relativ şi expunându-l public, ca să primească validare. Poate că nimeni nu era ceea ce părea, tot aşa cum ea însăşi era la ani lumină de imaginea pe care o propaga în exterior.

*

Bogdana o aştepta zâmbind în uşa studioului de psihodramă, ca de fiecare dată. Alexa avea sentimente amestecate legate de terapie, iar pe unele dintre ele ştia că nici măcar nu le poate numi conştient. Era şi bucurie, era şi teamă, şi senzaţia că va descoperi iar ceva insuportabil, care o va durea multe zile înainte, şi determinare să treacă odată prin toate astea şi să scape, ca printr-o centrifugă care te zdruncină, dar te scoate

primenită pe partea cealaltă. Iar Alexa avea mare nevoie să se simtă curată. În mod paradoxal pentru ea, cu cât săpa mai mult în sine, cu cât scotea mai mult gunoi, cu cât ventila mai multe dureri, descoperea şi mai multe, de parcă ar fi fost sacul fără fund din poveste, iar asta o speria îngrozitor. Păşea de fiecare dată pe covorul alb, oval şi moale, pe care Bogdana îl numea scena sau spaţiul psihodramatic, cu spaima că iar va scoate la iveală, fără măcar să vrea, ceva la care nu se gândise niciodată despre ea însăşi. Ce e drept, fusese avertizată: în psihodramă nu e ca în terapia unu la unu, în care poţi disimula, ascunde sau minţi terapeutul din faţa ta. În psihodramă te joci, desenezi, interpretezi, totul e lejer, poate să ţi se pară o glumă, chiar, iar la decelare te lovesc conştientizarea, adevărul, direct în faţă, nu te poţi eschiva, te trezeşti cu ele în braţe şi apoi treaba ta ce faci, cum le porţi mai departe. Iar pe Alexa o cocoşaseră deja câteva astfel de adevăruri, se mişca cu destulă greutate sub ele. Azi se simţea mai pregătită, în orice caz. Înghiţise cu greu găluşca mai mică a co-dependenţei, pe cea mai mare a victimei în căutarea abuzatorului, citise, studiase, cu chiu, cu vai se convinsese să nu-l mai învinovăţească pe Călin, era pe drumul hurducat al acceptării propriilor alegeri, avea o reprezentare destul de corectă, zicea ea, a lucrurilor care se întâmplaseră, a tiparelor în care se afla.

Se descălţă şi se aşeză turceşte pe covorul alb, iar Bogdana o urmă.

— Pe ce vrei să lucrăm azi?

— Nu ştiu, mă tot gândesc de data trecută la tiparele astea. Am citit vreo trei cărţi despre co-dependenţă şi abuz, am tot studiat şi mi se pare că nu sunt chiar de manual… Adică, uite, cazurile din literatura de specialitate spun că o femeie co-dependentă stă şi se chinuie să-l salveze pe ăla, eu am fugit repede de el, nici vorbă să devin salvator, eu am chemat poliţia şi l-am scos din casă. Sunt

confuză, ori sunt în tipar, ori nu sunt, există cazuri aşa ca mine? Fiindcă eu ştiu sigur că nu voiam să îl salvez. Voiam să scap. Şi totuşi stăteam. De ce stăteam?

Şi Alexa o privi pe terapeută plină de speranţă, încă aştepta răspunsuri de la ea, încă spera că Bogdana îi va livra nişte răspunsuri cu care să poată pleca acasă şi să fie împăcată.

— Nu ştiu, hai să vedem, de ce stăteai? Ce sperai?

— Că o să fie bine, ca la început, nu ştiu…

— Era rău cu el doar când bea sau şi când nu bea?

— Şi când nu bea, şi atunci era gelos, mă făcea să mă simt ca o curvă, mereu spunea că trebuie să mă salveze de mine, că nu văd şi nu ştiu ce om de căcat sunt, de fapt. Nu ştiu, mă simţeam oribil, o jegoasă când se purta aşa. Ştii, o dată am vrut să mă sinucid.

— Povesteşte-mi.

— Eram într-unul din episoadele de gelozie, justificată, cumva. Avusesem un cameraman cu care lucram 10–12 ore din 24, un băiat frumos, înalt, deştept, de revistă, aşa. Ne împrieteniserăm tare, îţi dai seama, să stai atâtea ore cu un om, zi şi noapte, weekenduri, povesteam o grămadă de chestii, mâncam, uneori, când aveam câte o ştire la care stăteam cu orele, dormeam în maşină împreună. Îmi plăcea de el, cumva, mai mult ca de un frate, niciodată nu se întâmplase între noi nimic necuviincios. Asta era înainte de măritiş, iar Călin turba la gândul că petrec atâtea ore pe zi cu un bărbat cum era ăsta. După ce ne-am căsătorit şi a început să se înfiinţeze şi el pe unde aveam noi de filmat, să-şi marcheze teritoriul, s-a mai liniştit oarecum, însă nu putea deloc să mă ierte că îi spusesem când m-a întrebat dacă îmi place de el că e un bărbat frumos. Îmi tot dădea cu asta peste nas, că îl doresc, de fapt, că ce bărbat frumos, uite, eu când mă uit la el văd un bărbat frumos, deşi e urât

ca dracu', uneori reuşea să mă enerveze tare de tot, săream de-a naibii să îi iau apărarea ăluia, numai ca să moară Călin de ciudă. Între noi lucrurile se deterioraseră grav şi nu ştiu dacă era din cauză că îmi băgase el în cap chestia asta sau aşa s-a întâmplat, dar deodată am început să mă uit la tipul ăsta altfel. Să am fantezii, când mergeam la ştiri departe, că ne mai trimiteau la dracu-n praznic. Cred că a ţinut vreo trei zile faza asta, cu fanteziile, oricum eu tăcusem mâlc şi mă purtasem normal, când, deodată, omul şi-a dat demisia la zi şi a plecat din redacţie, găsise un job mai bine plătit sau aşa ceva. Oricum, m-am trezit peste noapte fără omul cu care lucram de aproape un an în fiecare zi. Încă nu-l ştiam pe Călin aşa mare hacker, iar în cap mi-a venit să-i scriu cameramanului meu un e-mail de mulţumire, să-i zic ce cred despre el, el îmi spusese de multe ori că mă admiră, era mai mic ca mine cu mulţi ani, că a învăţat multe de la mine, despre cărţi, filme, meseria de ziarist, mi s-a părut un gest mişto din partea mea, care să-i dea aşa, un self-esteem boost. Şi i-am scris. Doar că, la final, i-am făcut într-o propoziţie o mărturisire legată de fanteziile mele, tot aşa, mi-am zis că nu are ce să strice unui bărbat la început de viaţă o chestie ca asta. Numai că, la doar câteva ore după ce am dat send, m-am trezit cu iadul dezlănţuit, Călin îmi spărsese contul şi citise şi o luase razna complet. În primul rând, l-a trimis unor prieteni de-ai lui, apoi a început să vorbească cu tot felul de oameni despre mine, scoţând complet din context ultima frază. În seara aia, mi-a arătat o conversaţie cu o prietenă de-a lui, una dintre cele mai îngrozitoare chestii pe care le-am auzit despre mine… Discutau despre cum mânjesc tot ce ating, caut suflete curate precum al lui Călin sau al cameramanului ca să le umplu de jegul meu, sunt o curvă interesată de sex şi de bani, posibil am fost mereu o prostituată de lux sub acoperire, am sexualitatea şi vulgaritatea unei

carcase de vită de care se freacă măcelarii, m-am măritat cu Călin crezând că o să mă reabilitez, sunt bolnavă psihic şi altele în acelaşi registru. Nasol a fost că, în tot şocul, am început să mă gândesc că poate au dreptate. Că eu nu mă pot vedea pe mine din afară şi îmi caut justificări pentru cine sunt, dar poate că aşa sunt, cu adevărat. Iar gândul ăsta a fost insuportabil. Mă durea atât de tare, fizic mă durea, nu înţelegeam de ce ar fi zis cineva aşa ceva, Călin o încuraja şi plusa, femeia aia mă ştia doar de pe Facebook sau din presă, nu ne întâlniserăm niciodată. Şi am plecat plângând prin pădure şi m-am trezit pe marginea prăpastiei, la carieră, acolo unde se aruncă sinucigaşii. Şi am simţit că aia vreau să fac, să mă arunc, nu vedeam niciun motiv să continui să trăiesc. Am pus piciorul pe stâncă şi m-am uitat dedesubt, la hăul ăla, era diferenţă de un singur gest dacă mai sunt sau nu. Eram catatonică, nu simţeam frică, nu mi-a trecut prin cap că e posibil să mă zdrobesc de stânci şi să nu mor, eram complet fascinată de momentul ăla, în care viaţa mea atârna la propriu de un singur gest pe care puteam să-l fac sau nu.

Alexa se opri şi se duse la măsuţa pe care Bogdana o avea mereu pregătită cu dulciuri, cafele, ceaiuri, pentru clienţii ei. Luă un choco mint şi se întoarse, molfăind. Bogdana zâmbea, iar Alexa ştia ce gândeşte, şi ea se gândea la acelaşi lucru: de ce simţise nevoia să se întrerupă tocmai atunci şi se dusese ca teleghidată spre cutia cu ciocolată?

— Na, aşa mi-a venit, ştiu că e un mecanism de apărare, se justifică ea, în timp ce îşi dădea seama că se justifică. Ok, acum m-am justificat.

Bogdana râse. Foarte rar putea Alexa să-şi dea seama ce simte terapeuta ei. Auzise de psihologi care pun etichete, care se enervează în şedinţele de terapie, care se îndrăgostesc de client, iar poveştile astea o îngrozeau. Trebuie că sunt psihologi care nu se află, la rândul lor, în terapie, şi aduc propriul

gunoi în şedinţele cu clienţii, gândise, însă cu Bogdana nu putea spune niciodată ce simte sau crede cu adevărat. Era tot timpul atât de reţinută, de corectă, spunea mereu numai ce se presupunea că ar trebui să spună, îşi stăpânea propriile emoţii şi judecăţi cu atâta îndemânare, încât uneori o înnebunea pe Alexa, care ar fi avut nevoie să simtă că Bogdana era de partea ei nu doar profesional, ci şi uman. Că o place, că o îndrăgeşte, că o admiră. Că empatizează, că simte compasiune. Că e de partea ei, mai ales că de multe ori o conducea către concluziile alea grozav de disonante pentru ea, care o tulburau profund. Însă asta nu se întâmpla niciodată. Bogdana era mereu profesionistă până la capăt, nu spunea nimic în plus, nu trăda nimic, spre exasperarea ei, indiferent cât de intime şi neliniştitoare erau confesiunile ei. Nici acum terapeuta nu trăda nimic, aştepta doar, liniştită, ca Alexa să reia povestirea.

— Cred că avem nevoie să fac ceva atât de extrem, de aproape de moarte, ca să mă pot linişti, ca să exorcizez toate gândurile de sinucidere care mi-au venit vreodată în cap în trei decenii de existenţă. Şi au fost multe, crede-mă. Acolo, în starea aia combinată, de euforie şi nimic, numb, cum zice englezul, cu un picior pe stâncă, am ales să nu mă arunc. Nu ştiu nici acum de ce, mi-era totuna, de fapt îmi era mai simplu să mor decât să trăiesc. M-am întors acasă şi am stat cu durerea aia chircită în mine încă trei zile până a trecut.

— Te întreb doar, e o simplă supoziţie, poate fi adevărat sau nu: posibil să fi stat cu Călin din nevoia de validare?

Alexa se uită nedumerită.

— Nu înţeleg… Ce validare?

— Uite, zise blând terapeuta, eu am remarcat câteva lucruri în tot ce mi-ai povestit tu de când ne vedem. De exemplu, am senzaţia că eşti foarte rănită atunci când cineva te contestă, iar întâmplarea pe care mi-ai povestit-o azi face clar

parte din categoria aia: cineva a zis lucruri urâte despre tine, iar tu ai simţit că vrei să mori. Te-am văzut justificându-te pe Facebook, ori de câte ori cineva lasă un comentariu care te contestă… Intri în discuţii interminabile, vrei să îi convingi pe toţi că se înşală. Tot aşa, repeţi mereu că soţul tău te făcea, direct sau mai degrabă indirect, curvă, murdară, nedemnă de dragostea lui. Spune-mi, nu sună nimic cunoscut în scenariul ăsta? Unde ai auzit prima oară vorbele astea?

— Incredibil, tata! aproape ţipă Alexa. Tata, tata mi-a zis aşa în adolescenţă, aproape cu aceleaşi vorbe, Dumnezeule… Şi nu era adevărat, eram un copil curat.

Alexa izbucni în plâns. În studio exista un număr impresionant de cutii cu şerveţele, puse la îndemână în toate ungherele camerei, aşa că Bogdana doar întinse mâna până la cea mai apropiată şi i-o împinse aproape.

— Tot nu înţeleg prea bine, se smiorcăi, cu nasul înfundat. OK, văd că se repetă scenariul, dar cum, mi se pare horror că m-am măritat cu un bărbat care face ce am urât mai mult la tata. E tot din scenariul ăla cu victima şi abuzatorul?

Bogdana zâmbi din nou. O lăsă puţin pe Alexa să se liniştească din plâns, apoi vorbi cu blândeţe.

— Nu, ăsta e din scenariul cu validarea, de care îţi ziceam mai devreme. Uite, toţi avem nevoie de validare, nu e nimic rău în asta. Noi, femeile, când suntem fetiţe, avem nevoie de validarea prinţului nostru, care este tatăl. Atunci când nu o primim, aşa cum s-a întâmplat la tine, acolo se iscă un gol foarte mare, care se cere umplut cu validări de peste tot. Probabil că rareori, în anumite momente, şi tatăl tău îţi oferea mici crâmpeie. Însă nu suficient. Aşa că ai recreat o relaţie asemănătoare, unde soţul ia, fictiv, locul tatălui, fiindcă are aceleaşi atribute, stârneşte în tine trăiri, emoţii asemănătoare: te contestă, nu îţi dă ceea ce ai nevoie, aşa că tu îţi pui inconştient, desigur, mintea

cu el, ca să îl convingi de contrariu. Probabil că în momentele intime şi în alte câteva, ajungea să te şi valideze. Pentru alea luptai, pentru momentele alea puţine, dar foarte importante pentru tine, ai rămas lângă el… Ca să îl convingi pe el şi, simbolic, pe tatăl tău, că eşti altfel, că meriţi, că poţi, că eşti curată, demnă de a fi iubită… Şi de aici nevoia asta a ta de a fi validată de toţi, de a fi iubită de toată lumea.

Alexei îi scăpă primul hohot de plâns. Mai plânsese, domol, în cabinetul ei, însă acum nu se mai putea reţine şi nici nu voia. Cuvintele Bogdanei se înfipseseră în ea ca nişte gheare de oţel, simţea că se sufocă, îi venea să urle ca să elibereze, în jerbe, toată suferinţa aia care părea că ţâşneşte din ea ca dintr-un gheizer, habar nu avusese că ea conţine toată durerea aia, dacă fusese tot timpul acolo, cum de putuse trăi?, se întreba printre hohote.

— Dă-i drumul afară, lasă-te, plângi, o îndemnă terapeuta şi veni în spatele ei, îi puse o mână pe umăr şi o ţinu aşa, în timp ce Alexa aproape urla, nu plângea.

*

Vecinul de la patru existase, doar că nu aşa cum credea şi colporta Călin în grupurile lui de prieteni. Alexei i se părea, oricum, de neimaginat cum de se prinsese aşa de uşor; era un adevărat Sherlock Holmes, care se risipea însă în ghiceli amoroase. Cine ştie, dacă ar fi băut mai puţin ar fi putut să aibă o carieră strălucită de detectiv.

Era mai. Luna preferată a Alexei, când primăvara se afla la apogeu. Nu văzuse în luna ce trecuse pomii înflorind, nu se bucurase de bujori sau de salcâmi, uitase să privească măcar pe fereastră, era mereu ocupată să se dezvinovăţească sau să se justifice, să se certe, să plângă.

Erau în una dintre crizele majore ale relaţiei lor. De fapt, întreaga lor relaţie era o criză majoră, însă uneori existau vârfuri extrem de ascuţite şi de dureroase şi atunci fusese unul dintre ele. Alexa se simţea rău, simpla lui prezenţă o irita cumplit şi nu o mai putea ascunde, mirosul lui alcoolizat devenise insuportabil, aceleaşi discuţii care le măcinau zilele şi nopţile, totul era peste pragul ei de toleranţă. Şi-ar fi dorit puţină linişte, să iasă să privească magnoliile, să se plimbe puţin, să se bucure singură de cer. I-a venit atunci ideea să ia o pauză, să se distanţeze puţin unul de celălalt, două săptămâni de linişte, fiecare în viaţa lui, în care să se gândească ce e de făcut mai departe şi dacă are rost să mai continue aşa.

Călin nu voi să audă. Cum adică să nu o caute două săptămâni, să meargă şi să stea ca prostul la Bucureşti, în timp ce ea putea să se dea în bărci cu cine voia, fără ca el să aibă habar? Nici măcar să o sune? Ce planuri mârşave avea Alexa? Îl înşela, avea pe cineva şi căuta să scape de el ca să-l poată aduce pe celălalt? Discutară în contradictoriu zile în şir. Acceptă doar când ea îi spuse că e ori asta, ori despărţirea definitivă, însă tot cu inima îndoită. Îşi aruncă câteva lucruri în rucsacul lui preţios şi plecă la Bucureşti, unde Alexa îl îndemnase să petreacă timp cu fetiţa.

În prima zi, o sună încontinuu şi îi dădu 20 de mesaje, deşi promisese solemn că nu va face asta. Alexa nu răspunse. Se potoli, nu avu încotro, în cele din urmă, deşi ea se temuse că se va întoarce şi va anula înţelegerea lor.

Trecură câteva zile de linişte pe care le savură pe îndelete, minut cu minut. Aproape că nu îi venea să creadă că nu mai aude turuiala ruginită a lui bărba-su, că se terminaseră certurile, iar locul lor fusese luat de muzică şi linişte. Nu se gândea deloc la el, nu simţea dor, nu se preocupa nici măcar de ce va face după ce îi va expira perioada de graţie, refuza să îşi facă orice fel de griji.

Spre sfârşitul primei săptămâni, într-o dimineaţă caldă când plecase la muncă pe bicicletă, o maşină opri brusc lângă ea. Se înfioră, căci îl recunoscu pe unul dintre vecinii pe care îi vedea mereu cu câinii în faţa blocului, un tip care îi amintea cumva de Jason Statham. Genul ei de bărbat, cum ar fi spus Călin, plin de ciudă. Nu vorbiseră niciodată, se salutau doar, Alexei îi era frică de câini şi îl ocolea mereu când îl vedea cu dulăul alergând pe lângă el. Acum o oprise să o roage să-l ajute într-o problemă: voia să stea de vorbă cu un jurnalist despre o situaţie în care se afla, avea nişte informaţii care necesitau, mai departe, a fi investigate de cineva bun. Alexa ştia că, la televiziunea unde lucra ea, astfel de lucruri erau ignorate, mai ales că se legau de numele unui afacerist şi om politic cunoscut, apropiat al patronului, aşa că îi promise că se va gândi la un ziarist care poate duce o astfel de investigaţie până la capăt fără să-i pună nimeni beţe în roate. Schimbară numere de telefon, iar ea făgădui că va reveni în aceeaşi zi cu un răspuns, indiferent care. Reuşi să contacteze un ziarist de şcoală veche, corespondent al unui cotidian naţional, stabiliră o întâlnire toţi trei pentru a doua zi, după-masă.

Nu se mai gândi la el până în momentul întâlnirii. Cei doi discutară, Cosmin, căci aşa îl chema pe vecinul de la 4, venise pregătit cu multe acte, dezbătură problema şi cum să o abordeze. Când ziaristul plecă, înarmat cu un dosar, ei mai rămaseră la o cafea. Îi deveni evident, foarte repede, că o place şi fu flatată. Trecuse foarte multă vreme de când se oglindise în ochii un bărbat şi îi plăcuse ce reflectă aceştia. Trecuse îngrozitor de multă vreme de când se simţise frumoasă, admirată, demnă de interesul unui bărbat. Cosmin nu flirta, vorbea aşezat, într-un fel extrem de plăcut şi moale. Visa să lase totul şi să se mute într-un sat din Grecia, unde să pescuiască şi să înoate. Eventual să crească nişte capre. Doar

că ăla era visul ei, iar coincidenţa o lovi. Pentru o clipă, îşi permise să-şi imagineze cum ar fi arătat viaţa cu un bărbat ca el, frumos, puternic, bronzat, într-un sătuc din vechea Eladă. Să mănânce, precum Zorba, peşte şi pâine neagră şi brânză de capră. Să înoate şi să facă dragoste cât e ziua mediteraneană de lungă. Se scutură repede, când îşi aduse aminte că era măritată cu un bărbat bolnav de gelozie, căruia, iată, tocmai îi servise pe tavă motivaţii pentru un an de scandaluri. Şi Cosmin era într-o relaţie. Tot pe sfârşite, din câte înţelegea ea. Femeia cu care locuia, pe care o văzuse de câteva ori prin lift sau parcare, nu făcea parte din planul cu căsuţa şi livada de măslini, cu barca şi caprele. Decise că discuţia o apucase pe o pantă periculoasă, deşi foarte plăcută. Sau tocmai de aia. Se simţea deja foarte vinovată pentru timpul petrecut în doi, cu un bărbat manierat şi plăcut. Se retrase, cu vinovăţie şi regret.

Însă se surprinse gândindu-se la întâlnirea lor. La cât de fain fusese să se simtă admirată şi plăcută. Un mesaj venit pe seară, foarte politicos şi la locul lui, de altfel, îi confirmă că, trei etaje mai jos, şi el se gândeşte la ea.

A doua zi, îi ceru prietenia pe Facebook şi îi spionă pozele de pe profil. Erau multe împreună cu iubita lui, în vacanţe exotice. Cosmin era un provider bun, nu genul pe care îl întreţine consoarta. Se simţi vinovată şi pentru gândul ăsta răzleţ şi încercă să se convingă că e normal, că face parte din zestrea genetică a genului ei să se uite după masculi care ştiu să se întoarcă în peşteră cu leşul mamutului în spate, nu cu rucsacul Mammut gol. Şi adevărul era că obosise să aibă mereu grijă de tot, i-ar fi plăcut teribil să aibă cineva grijă de ea, să se poată relaxa, să poată avea încredere să se lase complet în mâinile unei alte fiinţe umane. Pentru Alexa, cel mai frumos lucru pe care i-l spusese cineva nu fusese *te iubesc, eşti minunată* sau *nu pot trăi fără tine.* Cel mai frumos

lucru pe care i-l spusese cineva fusese un sms primit demult de la Andrei, în care îi scrisese atât: *mă ocup.* Era prima oară în viaţa ei când cineva se ocupa. Altcineva decât ea. Plânsese tare când îl primise. Plânsese de jalea că trăise 25 de ani fără să fi auzit asta niciodată. Plânsese de bucurie. Plânsese de mila ei, aşa cum o mai apuca pe ea tristeţea, şi plângea de propria milă ca de mila altcuiva. Şi Andrei se ocupase. De fapt, fusese singura dată când cineva se ocupase de ale ei, în rest fusese foarte ocupată să se ocupe ea de ale tuturor. Fugă şi control, avea să îi spună Bogdana. Fugă de durere şi teama de a lăsa controlul.

Au început să-şi scrie. Mai întâi, timid şi rar. Apoi, tot mai des. Chestii inofensive, desigur. Într-o zi, el a invitat-o la o plimbare, iar ea s-a dus. S-au întâlnit la marginea unui câmp, iar ea a cules flori, în timp ce el a privit-o şi i-a vorbit despre problemele lui cu omul de afaceri ilegalist. Uneori, a mai scăpat şi lucruri personale, dar nimic intimidant, nimic care să calce firul invizibil pe care-l trăseseră între ei, limita dintre doi oameni cu statusuri complicate. În seara aia, el i-a scris că o place mult şi de mult. Şi că nu visase să i se afle în preajmă. Iar asta sunase ciudat în mintea ei obişnuită cu insulte şi insinuări. În seara aia, Alexa a ştiut, fără dubiu, că va divorţa curând, că trăia o viaţă pe care nu şi-o dorise. Nu pentru Cosmin, aşa cum urlase Călin atunci când izbucnise scandalul, ci pentru ea.

Nu s-au mai văzut decât întâmplător, o dată chiar s-au întâlnit în lift şi au fost foarte stânjeniţi, ridicoli, chiar. Au mai vorbit pe messenger.

Apoi a venit ziua în care s-a întors Călin. A găsit-o schimbată, şi nasul lui de detectiv amoros i-a zis că acolo e ceva. Şi chiar era, dar nu ce bănuia el. Încercă degeaba să se apropie de ea, Alexa îngheţase, era sloi. Hazardul a făcut ca, la numai o zi după întoarcerea lui, să se petreacă cu Cosmin cu maşinile în parcare, iar vinovăţia şi

emoţia au făcut-o să privească în jos pentru o clipă. Iar lui Călin, care o urmărea cu ochi de uliu întotdeauna, nu i-a scăpat asta. I-a luat o zi să sape în telefon şi Facebook ca să îşi probeze teoria: cei doi se împrieteniseră în perioada în care avusese loc pauza lor de relaţie, ea nu are curaj să-l privească, era evident că vorbiseră, aşa că o confruntă pe Alexa blufând că ştie tot. Ea încercă să-i explice cum stăteau, de fapt, lucrurile, omiţând câte ceva, însă nu făcea decât să se afunde tot mai tare în nisip mişcător. Totul culmină cu un scandal monstru şi fuga ei la naşi. După un weekend de hărţuieli, în care Călin, beat, a sunat la uşa lui Cosmin şi i-a zis femeii că nevastă-sa se culcă cu bărbat-su, Alexa s-a dus la poliţie.

E adevărat, după ce îl dăduse afară, cu Cosmin mai vorbise o vreme, se şi întâlniseră o dată să stea de vorbă, îi spuse că ea divorţează şi că, dacă se va despărţi şi el, aşa cum tot spunea, de femeia cu care locuia, vor vedea atunci dacă e ceva de făcut sau nu. Mirosea că nu se va întâmpla curând asta, iar în situaţia în care se afla era prea mult pentru ea. Se retrase şi din discuţiile prin mesaje. Estimp, Călin era convins că ei începuseră o relaţie şi că e o chestiune de timp să se afle şi să poată dovedi că a avut mereu dreptate. Cosmin dispăru, însă, atât de la etajul 4, cât şi din gândurile ei.

*

— Gelozia de felul ăsta vine pe un teren de nesiguranţă foarte adânc. Se instalează la cei care se simt impostori într-o relaţie. De aici şi controlul. Eu bănuiesc că fostul tău soţ credea că este mult prea puţin pentru tine. Dinamica în genul ăsta de relaţii e următoarea: cred că nu sunt destul de bun pentru tine şi mă tem că vei observa şi tu asta şi mă vei părăsi. Aşa că încerc să te închid într-o cuşcă, pentru ca tu să nu mai ai contact cu alţi

oameni şi să vezi acelaşi lucru pe care îl cred eu despre mine.

Alexa dădu din cap.

— Nu are legătură cu faptul că mă simt proprietar, stăpân de drept al partenerului? Eu aşa credeam.

Bogdana reuşea să îi răstoarne mereu gânduri-le şi percepţiile.

— Mecanismul de abuz e mereu acelaşi, în cazul geloziei, şi de multe ori merge până la împlinirea profeţiilor gelosului. Când suspectezi atât de mult, acuzi, umileşti, pândeşti, celălalt se îndepărtează şi se închide, începe să ascundă tot mai mult, în încercarea de a evita scandalul. Va minţi. Iar minciunile, oricât de mici, atunci când sunt descoperite, vin doar ca să dea apă la moară celui gelos. Nu există scăpare reală din asta. E un cerc vicios căruia nu ai decât o soluţie ca să îi pui capăt: să ieşi din el.

Alexa dădu din cap, gânditoare.

— La ce te gândeşti, zi-mi ce trece prin tine, o îndemnă Bogdana.

— La faptul că nu reuşesc să-mi aduc aminte aproape nimic bun… Trebuie că era şi ceva bun, nu se poate să fi trăit doi ani aşa, sigur a fost şi bine, doar că nu pot eu accesa zona aia, cred. Sau mă mint, ca să pot suporta mai uşor?

Bogdana zâmbi.

— Hai să vedem, hai să încercăm împreună. Ce îţi aduci aminte frumos? Care e cea mai puternică amintire pozitivă la care te poţi duce acum cu mintea?

Alexa o privi fâstâcită.

— E foarte ciudat, tot ce-mi vine în cap plăcut sau pozitiv e legat cumva de sex…

— Bine… E OK, hai să vedem.

— Am în cap o imagine foarte puternică, un weekend în care am fost eu în Bucureşti, era în primul an al relaţiei noastre. Mi-aduc aminte că era frig afară. Stăteam într-un apartament de împrumut

al unui amic de-ai lui, veniserăm din oraş, eu eram foarte obosită, dar odată ajunşi acasă ne-am apucat să facem dragoste. Era un bloc pe un bulevard central, vizavi de magazinul Unirea, Ion Raţiu sau aşa ceva. La etajul 3, poate, nu îmi amintesc prea bine, decât că din casă se vedea într-o parcare supraetajată. În cameră era lumina aprinsă, perdelele rămăseseră netrase, iar la un moment dat ne-am simţit priviţi. Ne-am uitat; într-adevăr, în parcare, în dreptul unui stâlp, stătea un tip care se uita la noi. În loc să tragem perdelele, am continuat, însă cumva altfel decât oricând altcândva. Faptul că cineva se uita schimbase totul. Cred că am făcut sex ore în şir, iar omul ăla nu s-a clintit de acolo. Pentru mine era o experienţă foarte nouă şi cumva perversă, niciodată nu se uitase cineva la mine în timpul unui act sexual, iar faptul că asta mă incitase era bulversant. A doua zi, seara, tot aşa am ajuns târziu de prin oraş, ţin minte doar sexul şi faptul că nu ne-am certat deloc atunci, alte detalii cu ce am făcut nu, omul ăla era acolo, iar asta ne-a făcut să râdem. Însă, când să ne dezbrăcăm, am văzut că era ceva diferit la el, ne-am dus la geam şi, cu lumina stinsă, l-am spionat. Avea o cameră de luat vederi, voia să ne înregistreze. M-am enervat, am aprins lumina, i-am arătat degetul şi apoi am tras perdelele, că prea se întinsese.

Alexa se opri o clipă şi trase aer.

— Asta e cea mai pregnantă amintire pozitivă cu Călin… De fapt, mi-a mai venit una în minte, tot sexuală, cumva. Eram la mine acasă, tot în aceeaşi perioadă de timp cu faza cu voyerul… Venise peste weekend, noi nu eram împreună atunci, el încă locuia cu Marta, cedasem, ca de multe ori. Şi îmi amintesc o dimineaţă de sâmbătă, de fapt o zi întreagă de sâmbătă când, după o noapte în care nu dormiserăm aproape deloc, am continuat să facem sex fără să facem sex cu adevărat, am stat aşa, unul în altul, am vorbit, ne-am strâns în braţe, îmi

amintesc că simţeam că îl iubesc atât de tare, că aş fi putut să mă dezintegrez, iar felul ăla în care stăteam, lipiţi, cu sexul lui în mine, mă făcea să mă simt foarte aproape de el, ca şi cum am fi fost o singură fiinţă. Ştiu, sună aiurea acum, până şi mie îmi sună, dar aşa simţeam atunci.

— Zici că era în perioada în care el nu era, practic, liber să fie cu tine, de atunci ai ambele amintiri.

— Da, practic nu era liber să fie cu mine.

— Ai mai simţit lucrurile astea după ce a zis da şi a venit la Braşov, liber de orice alte constrângeri şi după ce v-aţi căsătorit?

— Acum nu îmi amintesc. Nu ştiu dacă am mai simţit exact, că mă topesc la propriu din amor ca atunci, interveniseră toate dezamăgirile legate de faptul că lucrurile, în loc să se schimbe în bine, s-au înrăutăţit.

— Nu ştiu, întreb, analizăm împreună, nu e musai să am dreptate, dar e posibil ca în momentul în care el a devenit disponibil să se fi schimbat ceva şi în tine? Mă gândesc la relaţia cu Andrei, de exemplu, acolo era un bărbat însurat care a rămas însurat. Călin era şi el într-o relaţie, cu copil, chiar dacă nu căsătorit cu acte, tot indisponibil. Există oameni care nu îşi dau voie, de teamă, să fie niciodată în relaţii reale, posibile. Nu zic că e vorba despre tine, vreau doar să luăm în considerare şi asta, să te gândeşti. Se numeşte frică de intimitate şi apare atunci când nu ai avut o relaţie bună cu părinţii tăi, când există abuzuri în copilărie. Din anxietate, din frică, persoana respectivă nu îşi dă voie, inconştient, desigur, să ajungă să fie vulnerabilă alături de cineva. În cazul relaţiilor cu oameni care sunt departe fizic sau emoţional, căsătoriţi, suferind de o dependenţă etc., ei nu ajung niciodată să fie vulnerabili, se află în control. De obicei, dacă se întâmplă ceva în cazul partenerului indisponibil care să-l facă disponibil, ies repede din relaţie.

Bogdana se uită la ceas. Alexa o privea cu ochi mari, înlăcrimaţi.

— Te rog, gândeşte-te la asta până data viitoare.

*

Până a ajuns acasă, telefonul i-a sunat încontinuu. Apoi, câteva mesaje, care o anunţau că e grav rănit şi a chemat salvarea, sângerează fără oprire. Apoi altul, în care era la spital, pe masa de operaţii, de unde avea să plece direct la medicul legist şi la poliţie, să depună plângere împotriva ei.

Dacă nu ar fi fost aşa de tulburată de tot ce se întâmplase în seara aia, Alexa ar fi râs. Când s-a dat jos, maşina era plină de sânge pe partea dreaptă, de parcă ar fi ucis pe cineva cu un cuţit de măcelar pe portiera ei. A căutat în portbagaj, a găsit o cârpă pe care a înmuiat-o în bălţile formate de ploaie în parcare şi a şters grosul, măcar să nu se sperie vecinii dimineaţă. A urcat în casă, a încuiat de două ori uşa. Şi-a închis telefonul, a pus sub limbă un Sedatif PC de care îi dăduse farmacista pentru momentele de anxietate, apoi a încercat să doarmă.

A ţinut telefonul închis şi a doua zi, noroc că era weekend, nu muncea, nu avea cine să o caute. Nu a intrat nici de pe laptop pe Facebook. A aşteptat, cu inima strânsă, să-i treacă valul de isterie lui Călin, să depăşească momentul cu buza spartă. Luni bănuia că avea să fie înapoi în Bucureşti, doar venise cu prietenii, cel mai probabil pleca tot cu ei.

A aflat întâmplător, de la un amic comun care fusese în Triangle în seara aia, că nu chemase nici ambulanţa şi nici nu se dusese să fie cusut, iar buza i se umflase şi cel mai probabil avea să rămână cu un semn pe viaţă. Ştia că o minţise, că blufa, că se victimiza, nu fu deloc surprinsă. Dar nu plecase la Bucureşti.

Când deschise Facebookul, avea câteva sute de mesaje necitite de la el. Se uită în diagonală, îi săriră câteva în ochi.

Dragostea mea, ce sa fac, spune-mi! Spune-mi si fac!

Te iubesc asa tare!

Nu vreau sa mai suferi!

Nu vreau nici eu sa te mai fac sa suferi!

Spune-mi ca ma iubeşti şi tu, dragoste!

Îmi pare atât de rau! Nu am stiut.

Of, dacă ai sti cum ma doare ce simti tu acum!

Habar nu ai cum te iubesc.

Asa prost cum sunt uneori.

Esti singura, vrei sa vin sa te iau în brate, sa plangem amandoi si sa nu mai facem tampenii?

Iarta-ma.

Spune-mi, te rog, nu pot veni asa, poate nu vrei sa ma vezi. Te iubesc, lasa-ma sa te cuprind, sa nu îti mai dau drumul niciodată

Of!

Chiar nu ma mai iubesti.

Spune-mi, dragostea mea

De ce faci asta???

De ce? Ne faci asta?

Stiam. Stiu tot, iubito. Viata faina.

Te iubesc.

Nu dormi

Nu inchizi

M-a durut seara asta.

O sa intelegi

Nevermind. Me? Fade away.

De ce mi-ai făcut toate asteaa?

Chiar au fost necesare?

O sa le scriu pe rand! Tuturor! Le spun tot!

Te-ai pisat pe mine, ok!!!!

O sa dezgropam toti mortii cu ocazia asta.

Te-am rugat sa nu imi faci asta, te-am rugat!!!

Nu m-ai iubit si în plus m-ai si umilit si te-ai pisat pe mine.

Multumesc!

Si acum taci, lasa, în coltul tau cu laptopul si cu toti aia, pe care in parte ii avertizezi acum, probabil.

Let's play, then.

Ai 51 de minute sa vb despre asta.

sa vorbim, scuze. Dacă te simnti imaculata, imnpecasbilz, fara pata sau minciuna, nu mma suna.

Sorry, tableta face figure

Taci???

Asta e tot ce ai putut face, după tot ce ai facut deja?

Iubito, asa ai ales sa faci asta?

Acu îi scriu lu ăla

Taci? Taci. La ce ti-a folosit?

Te iubeam, de ce a trebuit sa ne aduci aici?

Incredibil, cum ma sfidai la masina, cum triumfai deasupra mizeriilor tale.

Ce spune asta despre tine?

Iubirea mea? Asta e tot ce poti?

Poti mai mult si mai bine. Pariu????

Hai, ca stim amandoi ca esti on.

Ce lasi sunteti toti!

Tu vezi cu ce „barbati" te amusinezi?!?!

Niciunul nu raspunde

Iubirea mea, de ce ai facut asta?

Taci

Stiu. E fain sa te doara in pizda, pula sau cur, dar nu trebuia asa!!!

La ce ti-a folosit????

La ce?

La ce? La ce? La ce?

Ma intreb intins pe asfalt, de ce?

te iubesc, incredibil cum pot, te arunc din mine, incerc sa te vomit, sa te sparcai, sa iesi si sa uit, ca

dupa un efort prelungit, sa respir lin, cald si singur, usor: ca nu mai esti, e doar o pala de parfum, cu un iz vag cumva vinovat si stingher, a spatelui urechii ce trebuia sa miroasa a dragoste. Ce fin e felul cum taci. Se aud asa fain greierii tradarii. Iubito. Scrii mai bine, mai incisiv si abrupt, direct pe om, cu sangele lui.

Erata: al spatelui, nu a.

M-am trezit! Si nu imi revin. Din tot ce mi-ai zis si nu mi-ai zis!

Nu ai pic de suflet! Nici nu mai cum. Nu e vina ta. Fii fericita!

Nu mai ai cum!

Sa nu uiti ce (ne-) ai facut, te rog!

Si te-am rugat, te-am implorat sa nu imi faci rau! Si uita-te la ce mi-ai facut!

Multumesc. Buna dimineata! Te iubeam. M-ai ranit. Din nou. Dincolo de cadavrul meu, mi-e teama ca nu vei intelege niciodata ce-ai facut!

And this is not poetry. It's sadness.

Îi răspunse abia două zile mai târziu, atât:

Există ceva mai sinistru decât senzaţia că te izbesti de un zid de sticlă crescut între tine şi celălalt, precum o pasăre capie? Există singurătate mai dureroasă decât cea din patul conjugal când nu a mai rămas nimic între voi decât ura, vinovăţia şi plapuma? S-a sfârşit, Călin. And this is not poetry, it's for good.

Apoi apăsă butonul „blochează". Aplicaţia o întrebă, băgăcioasă: sigur vrei să îl blochezi pe Călin Piticu? Dădu „confirmă". L-ai blocat pe Călin Piticu. Ne pare rău că ai trecut prin asta. Să vezi mie, răspunse în gând.

*

— Vorbeşte-mi puţin acum şi despre tatăl tău.

— Wow, tata. E greu tare să vorbesc despre tata.

— Hai să încercăm, totuşi. Vrei să încercăm un exerciţiu? Crezi că va fi mai uşor?

Alexa simţi că i se înfioară stomacul. Detesta exerciţiile Bogdanei, care o dădeau cu capul de toţi pereţii ei interiori, le detesta, pur şi simplu. De câte ori nu decisese să nu mai vină, din cauza exerciţiilor ei şi a oglinzilor în care se trezea că se uită în timpul lor şi nu-i plăcea deloc ce vedea acolo. O dureau exerciţiile alea, în carne vie forau. Ştia, de acum, că toate astea se cheamă rezistenţă la terapie. Era rezistentă la terapie fiindcă o durea şi fiindcă o enerva ce descoperea. Dar mai ales o durea. Toţi oamenii sunt rezistenţi la terapie, îi spusese Bogdana. Au atâtea rezistenţe, nici măcar nu-şi dau seama de ele.

Acum voia să îi vorbească de ta-su, iar ea nu vorbea niciodată de ta-su. Respiră adânc.

— Nu vreau exerciţiu, lasă-mă să îţi spun aşa.

— E OK, cum te simţi tu mai confortabil.

— Despre tata nu am prea vorbit cu nimeni. De mică. Mi-era ruşine că era tatăl meu. Asta îmi amintesc că simţeam de când eram foarte mică: ruşine. Nici nu credeam că el e tata, îmi fabricasem o poveste despre cum mama mă făcuse cu altcineva, un bărbat superb, înalt, bun la suflet, care trăia fără să ştie că undeva în lume are o fetiţă pe care altul o bate. Sau mai aveam o fantezie, că niciunul nu era părintele meu, mă încurcaseră la maternitate, dar într-o zi părinţii mei adevăraţi, nişte oameni sufletişti, care mă iubeau, îşi dădeau seama de eroare şi veneau să mă caute şi mă luau din familia aia care nu era a mea.

— A existat vreun moment în care ai simţit că este familia ta, totuşi?

— Nu. Niciunul. Niciodată, nici mică, nici mare. De altfel, am plecat la facultate în alt oraş şi nu m-am mai întors niciodată acasă de atunci. Iar acum relaţiile dintre noi sunt foarte reci. Ne sunăm foarte rar, merg la ei doar de Paşte şi Crăciun, dar şi atunci în a treia zi. Uite, ca să îţi dai seama cât

de reci sunt, eu nu le-am zis că am divorţat de Călin luni în şir. Şi nici azi nu ar fi ştiut dacă nu ar fi sunat el de Crăciun să le spună adevărul, cu scopul de a-mi face rău, căci ştia că nu le-am zis. De fapt, mi-a făcut un bine, căci eu nu mă încumetam, ştiam că aveau să mă judece, pentru ei să fii divorţată e un lucru foarte nasol, le e ruşine cu mine. Până la urmă, au aflat şi nu au avut ce face, nu e ca şi cum au avut vreodată de zis ceva în privinţa vieţii mele. Nu mi-au dat nimic, niciodată, nici iubire, nici material, să fie sănătoşi cu ale lor, să mă lase pe mine în pace că mă descurc foarte bine aşa singură.

— Te descurci?

— Normal.

— Îţi aminteşti de primul exerciţiu psihodramatic, ăla cu câmpul şi furtuna, în care te-ai imaginat singură?

— Fireşte.

— Vezi vreo legătură cu descurcatul ăsta de care vorbeşti acum?

— Nu ştiu. Adică, presupun că are legătură cu faptul că m-am simţit întotdeauna alienată, am decis că eu trebuie să mă descurc singură şi asta am făcut.

— Dar acolo ţi-ai fi dorit să fi fost altfel, nu e aşa? Parcă ai zis că ai fi vrut să fie mama ta, să te protejeze. Cum e, până la urmă?

— Nu ştiu ce vrei să îţi spun… Că aş fi vrut şi în viaţa reală să am o mamă şi un tată care să mă protejeze, nu abuzeze, însă nu îmi amintesc ultima dată când mi-am dorit ceva OK legat de părinţii mei. De foarte mică am încetat să îmi doresc asta, nu auzi ce fantezii aveam?

— Aşa se întâmplă când ne e teamă de durere. Ne protejăm cu nişte scuturi foarte puternice, ca să nu mai fim răniţi. Tu ai fost atât de rănită, încât ai anulat orice dorinţă conştientă de normalitate, de bine. Iar asta cred că s-a transferat şi asupra

bărbaţilor, mai apoi. E un mecanism normal în abuz.

— Adică eu am vrut, dar nu am ştiut?

— Adică nu ţi-ai mai dat voie să vrei. Nu ţi-ai mai dat voie ca să nu cumva să fii rănită. Însă, de obicei, asta ne aduce cel puţin la fel de multă suferinţă, doar că mintea noastră se crede în control. Hai să ne întoarcem la tata.

— Ce să zic despre tata? Era foarte agresiv. Mama zicea că e din cauza mediului stresant în care lucrează, lucra într-o fabrică într-o secţie foarte gălăgioasă, iar mama zicea că acolo s-a îmbolnăvit de nervi. Habar nu am. Ştiu doar că, cu o oră înainte să se facă ora la care să vină acasă, mă durea stomacul de spaimă. Sunt multe lucruri. Bătăi crunte, cu cureaua, cu palma lui grea şi crăpată de muncitor peste cap. Cel mai ciudat era că nu ştiam niciodată de ce urma să mă bată şi că nu mă bătea atunci când m-aş fi aşteptat să o facă, fiindcă făcusem o prostie. La mama doar urla, pe ea nu o bătea, însă întreaga atmosferă din casă era cruntă tot timpul. Şi aşa a fost mereu, de când îmi aduc aminte, eram doar un bebeluş când a început să mă bată. O parte mare din amintiri sunt blurate sau nu le mai am deloc. Odată m-a bătut pentru că am căzut pe scări, mă lovisem şi îmi curgea sânge, el m-a văzut aşa şi şi-a ieşit din minţi, praf m-a făcut. Maică-mea îi mai zicea să mă lase, că mă omoară din bătaie, de câteva ori îmi amintesc că s-a şi băgat, dar vedea negru în faţa ochilor, era de neoprit în momentele alea. L-am urât foarte mult. Nu cred să fi urât cineva mai tare ceva decât l-am urât eu pe tata în copilărie şi adolescenţă. Ţi-am mai zis, speram să moară, să dispară.

— Mă întrebam, cum a fost tatăl tău în adolescenţă cu tine, când ai avut primul iubit, cum a reacţionat?

— Păi, multă vreme, nu a ştiut. Dar oricum nu conta, că pentru el am fost curvă oricum. Mă îmbrăcam ca o curvă, mă machiam ca o curvă, până şi felul în care păşeam era de curvă. Când a aflat de Mihai… a fost horror, deşi eram într-a doişpea, îmi zicea mereu că am luat-o razna de când am dat de… ştii tu, că numai la sex mă gândesc, şi asta, aşa, dintr-o dată, în mijlocul mesei, de exemplu. Pe Mihai îl ura, l-ar fi ucis dacă ar fi putut, probabil.

— Vezi vreo asemănare în zona asta cu relaţia ta cu Călin?

— Când începi cu asta, mi se face părul măciucă, pur şi simplu nu înţeleg de ce eu nu fac niciodată singură legăturile astea, Bogdana! Normal că văd asemănare: tata mă vedea o curvă, Călin mă vedea o curvă. Tata mă păzea şi nu mă lăsa să ies nici măcar până în faţa blocului, Călin mă păzea. M-am măritat cu tata, mi se pare oribil! Tot înţeleg asta şi tot mai îngrozitor mi se pare, fiindcă am crezut mereu că sunt o tipă deşteaptă şi nu aş face niciodată aşa ceva: să mă mărit cu unul care seamănă cu tata, jur că niciodată nu m-aş fi gândit.

— Ia o foaie de hârtie.

Alexa se ridică de pe covor şi se duse la dulapul cu recuzită şi luă o foaie şi o carioca colorată. Apoi se aşeză din nou lângă Bogdana.

— Sper că nu desenăm iar oniric.

— Nu, râse Bogdana. Nu desenăm. Împarte foaia în două. Într-una din părţi, scrie ce anume îi reproşezi tatălui tău, câteva dintre lucrurile cele mai importante. Nu sta să te gândeşti prea mult, scrie primele lucruri care trec prin tine. Apoi, când eşti gata, îţi zic ce să faci mai departe.

Alexa trase o linie şi începu să scrie. După o vreme, se opri.

— Dacă eşti gata, te rog să citeşti cu voce tare.

— Nu mă iubeşti. Mă agresezi. Mă faci să mă simt tot timpul în nesiguranţă. Nu mă protejezi. Nu ai încredere în mine. Mi-e frică mereu de tine. Mă insulţi. Mă umileşti.

— Asta e tot ce ai scris?

— Da, asta mi-a venit în minte.

— Bine. Acum, în cea de-a doua parte, scrie ce îi reproşezi lui Călin.

Alexa rămase cu foaia în aer. Apoi pufni, cu putere. Făcu câteva semne, apoi se opri.

— Gata?

— Normal. E copy-paste, doar că nu am cum să fac, am pus semnul ăla. Nu e niciun lucru pe care l-am scris la tata pe care să nu-l fi scris şi la Călin. E identic. Nu mă iubeşti. Mă agresezi. Mă faci să mă simt tot timpul în nesiguranţă. Nu mă protejezi. Nu ai încredere în mine. Mi-e frică mereu de tine. Mă insulţi. Mă umileşti.

O înecă plânsul. Mereu plângea la terapie.

*

Prin decembrie, mesajele şi telefoanele prin tot felul de mijloace alternative, căci era blocat pe numerele lui, încetară de tot. Se apropia Crăciunul, şi Alexei i se părea că nu se simţise niciodată atât de singură şi de deprimată în viaţa ei.

Ore în şir, zăcea în pat cu ochii în tavan, întrebându-se ce mai era de făcut de acum încolo. Îşi luă concediu, fiindcă până şi simplul fapt că trebuia să interacţioneze cu alte fiinţe era un efort supraomenesc pentru ea. Nu mai mânca, se spăla rar fiindcă obosea prea tare atunci când se dădea jos din pat pentru orice lucru, oricât de mic, nu mai reuşea să ducă un rând până la capăt dacă lua vreo carte în mână, serialele i se păreau de neurmărit. Începuse să se gândească, mai intens decât oricând până atunci, la moarte. Nu mai vedea pentru ce ar fi continuat să trăiască, mintea îi era înecată într-un ocean de tristeţe şi inutilitate. Avea 30 de ani şi greşise tot ce făcuse până atunci. Nu avea de ce să se agaţe, nu avea pe nimeni, nu făcuse copii, ca să aibă pentru ce lupta, părinţii erau ca şi morţi pentru ea, pe prieteni îi evita de multă vreme. Era singură în capul ei, luptându-se cu demonii nu doar ai amiezii, ci mai ales cu cei ai dimineţilor devreme, ai nopţilor târzii, ai serilor care veneau pe neaşteptate. Nu mai găsea nicio motivaţie să se dea jos din pat şi să facă un duş, să se îmbrace şi sa iasă din casă. Spre unde? Ce era dincolo de uşă

pentru care să merite atâta efort? Unde să se ducă, atunci când nimeni nu o aştepta, când nu aştepta pe nimeni, când viaţa ei se dezciocălase complet, cum zicea bunică-sa, când durerea de a fi viu era infinit mai insuportabilă decât aceea de a începe să fii mort?

Alexa nu mai reuşea să înţeleagă de ce anume apăruse pe lume. De ce nu a rămas în limbul acela dintre fiinţă şi nefiinţă al sufletelor indecise. Ai ei nu au vrut-o, avuseseră grijă să i-o spună suficient de multe ori încât să simtă că este doar o povară, o gură în plus de hrănit pentru ei, o grijă perpetuă, motiv de sacrificiu. Poate că nu e nimic mai sus, mai înţelept, poate că nu există scop pentru nimic, suntem doar noi, cei care ne chinuim să dăm sensuri, încercăm la nesfârşit să înţelegem ca să scăpăm de senzaţia că lumea e un loc scăpat de sub control, dezvrăjit, un carusel nesfârşit de durere şi speranţă. Fără pic de sens. Şi nu trăim în cea mai bună dintre lumile posibile, ci pur şi simplu în singura dintre lumile posibile, care funcţionează inerţial, instinctiv, agonizant, îşi spunea, obsesiv, Alexa.

Crezuse cu putere că fiecare întâmplare e o lecţie pe care trebuie să o înveţe, însă acum treaba asta i se părea de o naivitate superbă. Acum se uita cu speranţă doar spre posibilitatea unei morţi cât mai apropiate. Şi vedea doar moartea din toate lucrurile. Doar finaluri. Unele lente, aproape nesimţite, altele bruşte, abrupte, de necrezut. Totul moare, totul e sortit pieirii, mai ales noi, îşi spunea. Lumea e un osuar enorm, infinit, suprapus, supraetajat, oase albe peste oase albe, straturi nesfârşite de lut purtând amintirea ciolanelor pe care le-a topit, până aproape de nucleul pământului. Fiindcă doar oasele durează mai mult decât carnea, aşa cum citise undeva, nu îşi amintea unde. Fiecare pas pe care îl faci apasă peste mormântul cuiva. Peste locul în care ceva s-a stins pentru totdeauna: o iubire, un gest, un început de îmbrăţişare. Lumea

e doar un imens cimitir pe care-l ignorăm până-ntr-o zi, când ni se relevă în toată hidoşenia şi implacabilitatea lui. Din care nu ai cum evada. Cum ai putea să fii în regulă cu asta? Cum ai putea să fii vreodată pregătit? Ea nu fusese pregătită nici să se nască în negura asta. Avusese ea, Alexa, vreodată de ales? Fusese ceva, vreodată, la îndemâna liberului arbitru? A fost ceva din tot ce trăise alegerea ei de când se trezise zvârlită în lume? Alesese ea să se nască în familia aia? Să aibă copilăria pe care o avusese? Nu cumva tot ce se întâmplase atunci, în copilăria mică, îi mutilase creierul definitiv, iar tot ce urmase după era doar consecinţă directă? Amărâte opţiuni, jigărite şanse de a fi bine. Încercase cumva Dumnezeu, Universul sau cum i-or mai spune oamenii, să-i transmită ceva, şi nu fusese în stare să priceapă, iar dacă ar fi priceput totul s-ar fi schimbat şi ar fi ales mai bine, ar fi fost acum într-un alt punct, mai bun? Devenise, cumva, aşa cum susţinea Călin, un monstru care nici măcar nu ştia că e un monstru, deci cu atât mai periculos?

Simţea că totul fusese doar o mare păcăleală. Nu mai ştia pentru ce luptase. Să îţi reprimi zilnic dorinţa de a te sui pe cea mai înaltă clădire din oraş, să te prefaci că ai aripi şi să îţi dai drumul să pluteşti, să reprimi dorinţa aia sperând că există ceva, un scop, un drum, un loc, un om pentru tine, să înduri şi să strângi din dinţi până le sare smalţul, să înfigi adânc unghiile în carne până ţâşneşte sângele ca să fii pregătită atunci când te va găsi acel ceva pentru care ai venit pe lume şi acel ceva să nu vină niciodată. Asta i se părea cea mai mare păcăleală existenţială, iar ea, cea mai mare păcălită. Joker.

O singură variantă nu-i trecea Alexei prin minte, cea mai neaşteptată şi mai puţin suportabilă dintre toate: că era chiar ea cea care se păcălise, că divinitatea, universul, Călin, Andrei erau la rândul lor născociri şi alegeri ale minţii ei, nu instanţe

superioare în mâinile cărora ea era doar un biet pion, o biată victimă.

Într-o seară, reuşi să răsfoiască Demonul amiezii, o anatomie a depresiei, şi se sperie. I se păru îngrozitor ca cineva să îi poată radiografia atât de bine starea pe care o ţinea ascunsă de lume, dar mai ales de ea însăşi. Intră pe internet şi căută un psihiatru bun şi îşi făcu programare chiar pentru a doua zi după-amiază.

Cabinetul era aproape de casa ei, aşa că reuşi să ajungă cu un efort mai mic decât cel pe care îl anticipase. Era a doua săptămână din ianuarie, nu mai ieşise din casă de dinainte de Crăciun. Slăbise mult şi, când se uitase în oglindă înainte să iasă din casă, văzuse o femeie palidă, trasă la faţă, cu privirea rătăcită şi se speriase. Nici în oglindă nu se mai privise de mult.

Psihiatra era o doamnă mai în vârstă, foarte jovială şi prietenoasă, căreia îi plăcea să vorbească mult. Arăta foarte bine, o femeie îngrijită şi încă frumoasă. O ascultă cu atenţie şi decise că Alexa era distimică încă din copilărie, iar acum trecea printr-un episod depresiv major. Alexa nu ştia ce înseamnă distimie, era prima oară când auzea termenul, iar doctoriţa se grăbi să-i spună că este vorba de o formă mai uşoară de depresie, cronică, un fel de stare psihologică ce rulează în fundal, distimicii se bucură mult mai puţin decât oamenii care nu suferă de tulburarea asta, sunt mai anxioşi, în general neurotransmiţătorii însărcinaţi cu starea de bine sunt la un nivel mai scăzut decât normal. Avea sens ce zicea femeia, se gândi Alexa, dar ea crezuse mereu că e doar tristă, că suferă de tristeţe existenţială, iar asta o face vag specială. Uite că era doar o boală. Contabilizabilă şi indexabilă, ca toate bolile.

Îi prescrise Seroxat de 30 mg, îi explică cum să-l introducă treptat, ce efecte secundare pot apărea, greaţă şi ameţeli cel mai frecvent, o învăţă să aibă răbdare că dezechilibrul chimic ce se produsese în

creierul ei se va ameliora, în două săptămâni se va simţi, garantat, mai bine, Seroxatul e un medicament nou, care ei îi place mult cum lucrează pe depresie. Apoi îi spuse, cald, ca unei fiice, tocmai când Alexa se ridica de pe scaun, că îi recomandă din suflet să caute un psiholog bun, căci fără terapie ce făcea ea era apă de ploaie, trata doar simptomele. Or, cauza rămânea acolo, iar ea trebuia tratată. Iar asta se face doar cu ajutorul psihoterapiei. Îi dădu o carte de vizită, pe care Alexa o luă fără să se uite la ea măcar şi promise, mai mult de jenă fiindcă doctoriţa fusese atât de drăguţă, că va merge.

*

Vorbele psihiatrei sădiseră o sămânţă în creierul ei, însă, ocupată să-şi monitorizeze efectele adverse şi pe cele benefice ale tratamentului, alungă pe moment gândul că ar trebui să meargă la psiholog. În primele zile de tratament nu se simţise deloc bine, ameţise, avusese greţuri foarte puternice, i se usca gura şi visa extrem de mult, nişte vise ciudate cum nu mai avusese niciodată. Citi pe prospect că e normal, ba chiar începu să le noteze, ca să le ţină minte. Îi plăcuse unul, mai ales, în care zbura cu un balon deasupra pământului, care îi aducea aminte de visele copilăriei, când visa că se înalţă dintr-o singură opintire, mai întâi deasupra blocului, cartierului, apoi al întregului oraş pe care îl vedea hăăăt, de sus, ca pe o planşă de ipsos. Psihiatra avusese dreptate: simptomele ciudate dispărură în aproximativ două săptămâni şi, încet-încet, începu să se simtă mai bine. Se întoarse la muncă.

Într-o zi, căutând ceva în geantă, dădu de cartea de vizită pe care o primise atunci. O privi mai atent. Pe ea scria *Bogdana Alexandru, psihoterapeut,* un număr de telefon şi adresa cabinetului. O lăsă pe birou, decisă să sune în ziua

aia. Uită, însă, îşi aduse aminte de ea a doua zi, când o găsi iar pe birou. Formă numărul atunci, pe loc. Terapeuta îi respinse apelul şi dădu un mesaj din acelea pre-salvate că va reveni ea cu un telefon. O sună peste câteva ore şi stabiliră o şedinţă în săptămâna ce urma.

Bogdana era mult mai tânără decât se aşteptase, blondă şi foarte feminină, în ciuda unei staturi foarte înalte şi osoase pentru o femeie. Alexa o plăcu imediat. Se oferise să o servească cu ceai sau cafea, apoi ascultase, cu multă atenţie, notându-şi într-un carnet mereu ceva, povestea Alexei. Îi spuse, pe scurt, întreaga istorie a relaţiei şi divorţului de Călin şi stările prin care trecea acum, despre vizita la psihiatru. Apoi aşteptă, căci îşi imagină că va primi nişte sfaturi, cum să facă să se vindece de depresie. Bogdana îi puse însă tot mai multe întrebări şi, până la finalul şedinţei, reuşi doar să fie şi mai confuză, cu atât mai mult cu cât nu se întrevedea nicio intenţie a terapeutei să îi explice ceva legat de viaţa ei. Poate mai are nevoie de timp, să mă cunoască mai bine, îşi spuse la plecare, decisă să îi mai acorde şi a doua şansă Bogdanei.

Nici a doua şedinţă nu decurse mai bine, însă. Bogdana avea tot felul de curiozităţi şi îi punea întrebări la care ei îi venea foarte dificil să răspundă. De exemplu, o întrebase dacă ştiuse sau nu că fostul ei soţ bea şi e foarte gelos înainte de căsătorie, iar dacă da, atunci de ce îşi făcuse proiecţii nerealiste că se va schimba doar pentru că au semnat un act? Pe Alexa o enervau rău astfel de întrebări, i se părea că terapeuta era ori proastă, ori răuvoitoare, doar îi explicase clar cum stătuseră lucrurile. Ce insinua?

— Alexa, la mine nu ai venit ca să te bat pe umăr şi să îţi dau dreptate, să te căinez şi să suferim împreună în privinţa nedreptăţilor pe care ţi le-a făcut viaţa. Dacă asta e ceea ce cauţi, nu eşti în locul potrivit. De acord că ai trecut prin nişte

lucruri grele, ştiu că suferi şi sunt alături de tine, însă nu te ajut dacă te las în băltoaca aia confortabilă a milei de sine, datoria mea e să te scot de acolo, să îţi pun nişte oglinzi. De acord că nu toate sunt dezirabile, nu o să-ţi placă mereu ceea ce vei vedea în tine, însă e singura cale. Nu toată lumea e pregătită să facă asta, rezistenţele sunt uriaşe, în terapie se dărâmă tipare, măşti, construcţii nesănătoase, toate astea dor, gândeşte-te, te rog, bine. Dacă vrei să trecem prin travaliul ăsta împreună, eu sunt aici, la fiecare pas pe care îl vei face. Însă trebuie să-ţi doreşti cu adevărat.

Crezuse că îşi doreşte, dar acum nu mai ştia. Simţea nevoia să se ridice, să plece şi să se ducă undeva unde putea plânge în voie. Dar dacă Bogdana avea dreptate? Era adevărat că ştiuse, poate că se minţise tot timpul, poate că totul era doar o minciună uriaşă, supradimensionată. Trebuia să rămână şi să caute până va afla adevărul.

— În terapie, cel puţin cea pe care o practic eu, nu există adevăr, Alexa. În terapie lucrăm cu adevărul subiectiv. Dacă ar veni acum, aici, Călin, adevărul lui despre exact aceeaşi poveste ar fi cu totul altul. Altfel a simţit tot ce s-a întâmplat, şi-a găsit alte justificări. Şi nimeni nu poate contesta ce simţim, pot eu să vin şi să spun că nu e adevărat că tu te-ai simţit înjosită, de exemplu, fiindcă eu consider că nu aveai motiv? Te-ar face asta să te simţi mai puţin înjosită? Fireşte că nu.

Cinci luni mai târziu, înarmată cu un portbagaj de adevăruri subiective, Alexa renunţă la anti-depresive. Nu şi la terapie, deşi fusese aproape de cel puţin o duzină de ori. Bogdana îi devenise importantă, atât de importantă, încât se raporta la ea ori de câte ori făcea ceva: oare ce ar zice Bogdana despre asta? Bogdana ar fi mândră să vadă cum m-am descurcat! Trebuie să discut despre asta cu Bogdana…

*

Cel mai greu fusese să accepte că era o co-dependentă. Când terapeuta o întrebase dacă îşi asuma faptul că era co-dependentă, Alexa sărise ca arsă că ea nu ştiuse când îl luase de bărbat că era alcoolic, că nu avea cum să fie co-dependentă din moment ce nici măcar nu ştiuse cum se manifesta alcoolismul, căci avusese prea puţine tangenţe cu el. De fapt, nici măcar nu ştia ce înseamnă co-dependentă, însă îi sunase odios, nu, ea nu putea fi aşa ceva. Da, văzuse că bea mai mult, dar Călin era artist şi chiar ea făcea parte dintr-o lume în care se bea cu nonşalantă, în care era o ruşine să fii aşa cum era ea, un nebăutor. Auzise de nenumărate ori că nu poţi avea încredere într-un om care nu bea, gestul de a bea intrase dintotdeauna în registrul gesturilor fireşti, pe care le întâlnise pretutindeni. Făcea, până la urmă, parte dintr-un popor care bea când se năştea cineva, când se boteza, când se cununa sau năşea, când murea, când sărbătorea, când comemora, care bea cu orice prilej pe care-l găsea, niciodată nu se gândise că asta e o boală. Mereu crezuse că oamenii beau fiindcă aşa aleg ei, fiindcă le place, fiindcă e distractiv, deşi ei nu i se părea.

Taică-su nu prea băuse. Sau, cel puţin, nu prea băuse în comparaţie cu frate-su, cu unchiu-su, care era mereu beat, de câte ori se vizitau. Din pricina asta se vedeau rar şi nu se aveau deloc bine, ta-su îl dispreţuia şi mereu avea cuvinte de batjocură pregătite pentru el. I se părea un pămpălău, un alcoolist, un pierde-vară, coate-goale, un ăla, îi era ruşine că împart acelaşi sânge. E drept, şi el bea câte un pahar de ţuică înainte de masă, seara. Sau câteva pahare de vin şi ţuică la ocazii, dar nu cât să se îmbete tare, doar să se abţiguiască, cum spunea el. Obişnuia să-i zică nevesti-sii, când venea vorba de neterminatul de frate-su: ascultă aici, la început omul bea vinul, apoi vinul bea vinul şi, până la

urmă, vinul bea omul, aşa e şi la pămpălăul ăsta, pe el îl bea vinul, aia-i problema! Alexa nu înţelesese niciodată vorba asta a lui, cum adică vinul bea omul, iar când era mică nici nu prea putea să deosebească metaforele de sensul propriu al cuvintelor, aşa că îşi imagina că unchi-su ar fi fost supt în burta sticlei de vin şi ar fi rămas acolo, în lichidul roşiatic, cum stăteau perele în sticla de ţuică a lui taică-su.

Bogdana îi puse în mână câteva cărţi pe care le citi pe nerăsuflate, cărţi despre dependenţe şi despre co-dependenţe. Cel mai mult o impresiona una care se numea Femei care iubesc prea mult, scrisă de o femeie terapeut, din care află că nu e singura femeie care crede că a iubi înseamnă suferinţă şi se îndrăgosteşte de bărbaţi indisponibili emoţional, pe care vrea să îi salveze iubindu-i şi punându-se complet la dispoziţia lor, care se teme de singurătate şi e convinsă că nu e îndeajuns de bună pentru a fi iubită aşa cum e. Tot de acolo înţelese legătura indisolubilă dintre o copilărie nefericită şi o viaţă de adult nefericită şi de ce femeile care au avut un tată sau o mamă dependenţi de alcool sau droguri îşi caută parteneri la fel, pe care să îi îngrijească şi să îi facă bine. Îşi aminti, citind, cât de mult o judecase pe prietena ei din liceu care trăise cu un tată care bea excesiv şi care murise din cauza alcoolului şi apoi se măritase cu un coleg de serviciu care era deja într-un stadiu avansat de alcoolism când l-a luat, avea nevoie să bea de la primele ore ale dimineţii ca să nu mai tremure şi să poată funcţiona. Între timp, trecuse prin câteva pancreatite şi, deşi era tânăr, era în pericol de moarte, însă tot nu se lăsase de băut. Prietenia lor se rupsese de mult, însă se mai întâlneau sporadic, iar el arăta tot mai rău şi era mereu incoerent şi foarte beat. Alexa nu reuşise nicicum să înţeleagă cum cineva care a suferit încă de mic din cauza alcoolului alege să continue viaţa aia şi ca adult, în capul ei cele două nu încăpeau, i

se părea normal să-şi fi învăţat lecţia şi să se ferească ca dracul de tămâie… Tot citind, descoperi că nici ea nu-şi învăţase lecţiile şi, deşi nu la fel de flagrant ca în cazul prietenei ei din liceu, era tot acolo.

Exact atunci, la redacţie sosi o invitaţie la un eveniment al unui adăpost pentru femeile victime ale violenţei domestice. Home of Esther, cum se numea adăpostul, împlinea zece ani de activitate şi îşi deschidea porţile: mai multe femei care fuseseră beneficiarele ajutorului dat de centru îşi spuneau povestea în faţa celor interesaţi de fenomen. Alexa ceru să facă ea ştirea, era prima oară când auzea de centrul respectiv, voia să afle mai multe, voia să audă mai multe, simţise că trebuie să fie acolo.

În ziua cu pricina, avu grijă să nu întârzie, trase de operator să se grăbească şi ajunseră cu câteva minute înainte. Mai întâi făcu cunoştinţă cu directoarea centrului şi cu psihologii care se îngrijeau de beneficiare. Pe una dintre ele o ştia din vedere, iar femeia i se destăinui, copleşită, că, oricât de obişnuită ar fi cu toate cazurile care vin, tot mai apare câte unul care îi răstoarnă încrederea în umanitate: primiseră de curând o femeie care fusese bătută crâncen, fugise de acasă însă numai după ce bărba-su o tunsese zero cu maşina şi apoi o băgase cu capul în WC, în propriul rahat.

— Cel mai trist e că, după ce stau la noi o vreme, reiau legătura cu ei, ei le promit că se schimbă şi ele se întorc în familie… iar noi nu avem ce face. Din fericire, sunt şi cazuri ca cele pe care le vei vedea azi, care s-au rupt şi sunt bine acum.

Alexa se cutremură. Intră în sala unde se ţinea evenimentul, unde câteva zeci de femei stăteau pe nişte scaune aşezate în semicerc. Un singur bărbat între ele. Şi cameramanii.

Pe rând, zece femei timide, cu vocile întretăiată de plâns şi emoţie, ieşiră în faţă şi-şi spuseră

poveştile. Cele mai multe femei erau educate, cu facultate, nu muncitoare din suburbii, cum îşi imaginase Alexa. Prima era chiar o persoană cunoscută în oraş, avocată şi deputată, nevasta unui bărbat foarte influent. Repetară aceeaşi poveste, cu mici variaţiuni, iar Alexei nu îi venea să creadă urechilor: proveneau din familii unde nu fuseseră iubite, fuseseră agresate, aveau taţi alcoolici şi abuzivi, unele fuseseră violate în adolescenţă sau abuzate sexual de rude. Îşi găsiseră un bărbat de care se îndrăgostiseră, de obicei alcoolic, fără serviciu, pe care îl întreţinuseră, făcuseră unul sau doi copii cu el. Nu fuseseră agresate fizic din primii ani, doar li se spusese că nu sunt bune de nimic, că nu sunt în stare de nimic fără ei, fuseseră violate de propriii soţi, apoi se ajunsese la bătăi tot mai dese. Niciuna dintre ele nu plecase de-acasă să se salveze mai devreme, cea mai scurtă relaţie din cele care se perindaseră sub ochii ei era de 7 ani, cele mai lungi depăşeau 17–18. În majoritatea cazurilor, când încercaseră să plece, fuseseră ameninţate, urmărite, hărţuite, prinse şi bătute iar. Toate chemaseră poliţia cel puţin o dată şi, în afara unor sfaturi să divorţeze, nu fuseseră ajutate cu nimic. Abia când ceruseră ajutor la centru şi fuseseră ascunse şi protejate de specialişti reuşiseră să se desprindă. Unele fugiseră doar în papuci de casă cu copiii în braţe, altele plănuiseră minuţios plecarea ca pe o ieşire cu copilul în parc şi ajunseseră la centru cu doar ce aveau pe ele, ca să nu dea de bănuit. Se aflau în terapie şi ele, şi copiii lor şi păşeau, timid, către o nouă viaţă. Cele care făcuseră pasul mai demult erau deja bine, străluceau şi povesteau cu entuziasm despre cât de mult li se schimbase viaţa.

În fiecare femeie care ieşise în faţă să-şi spună povestea, Alexa se vedea pe sine. E drept, ea nu rămăsese 7 ani sau 17, nu ajunsese să ceară ajutorul unui centru (nici măcar nu ştiuse că exista

aşa ceva în oraşul ei, poate ar fi cerut consultanţă juridică sau psihologică în momentele ei de disperare), însă nu era deloc departe de femeile alea. Le luă interviuri cu mâinile tremurând şi lacrimi în glas, în timp ce în minte îi răsuna repetitiv ceva ce îi spusese Bogdana şi care o urmărea de atunci: în viaţă, noi nu căutăm fericirea, cum am crede, ci familiaritatea. I se păru straniu să fie ea cea care le lua femeilor ălora interviuri, simţea că se află de partea greşită a microfonului. Putea fi confundată cu o femeie echilibrată, ce ducea o viaţă sănătoasă emoţional, însă orele pe care petrecuse în centru, auzindu-le pe femeile alea, o pocniseră în moalele capului, o făcuseră să vadă cu o limpezime dureroasă că făcea parte din lumea lor, chiar dacă nimeni nu bănuia asta. Era exact ca ele.

Era o co-dependentă bine camuflată sub aparenţa unei femei independente. Bifa toate simptomele. Iar Călin ar fi avut nevoie de ajutor, suferea de o boală de care nici măcar nu voia să fie conştient. Însă ajutorul ăla, înţelesese ea, în sfârşit, nu i l-ar fi putut da ea. Nu ea era datoare să-l salveze, să-i vadă potenţialul şi să tragă de el să-l valorifice, treaba ei era cu ea însăşi, să se salveze pe ea, să-şi vadă propriul potenţial, să fie bine. Iar Călin trebuia să vrea şi apoi să recunoască, iar după asta urma multă muncă pe care, aşa cum îl cunoştea, nu era dispus să o facă.

— Vezi tu, îi spusese Bogdana, oamenii vin la mine sperând că eu am o pastilă magică pe care să o înghită şi să fie bine peste noapte. Nu sunt dispuşi să facă efort, să aibă răbdare, să îi doară. Terapia nu dă rezultate peste noapte. Din zece oameni care mă sună că vor o programare, vin maximum trei în terapie. Şi din trei care vin, doar unul şi rămâne, ceilalţi renunţă. Cred sau speră ca eu să am soluţii instant pentru ei, să le pot spune ce să facă ca să se repare la băţ de chibrit, or, eu nu am aşa ceva. Nimeni nu are. Călin va cere ajutor

când şi dacă va ajunge să conştientizeze, iar dacă nu, e strict treaba lui, va duce o viaţă de dependent, aşa cum duc sute de mii de oameni, milioane poate, fără să facă nimic pentru a se trata, chinuindu-se şi chinuindu-i pe cei din jur care sunt dispuşi, care aleg să fie chinuiţi. Însă aia nu mai e treaba ta.

În ziua aia, pentru prima oară, Alexa nu mai simţi repulsie şi teamă când se gândi la Călin, ci milă.

*

Carevasăzică, probabil că nu-l iubise pe Călin, deşi fusese atât de îndrăgostită de el. Dar una nu e alta, vedea acum. Nici pe Andrei. Iar despre el crezuse mereu că e dragostea vieţii ei. Se agăţase doar de o iluzie. Nici pe Mihai, primul ei iubit. Nu iubise pe nimeni, nu cu adevărat. Iar iubirea adevărată, i se părea acum, nu era ca-n filme şi cărţi. Să vrei să mori când te părăseşte nu e iubire, e boală. Suntem atât de stricaţi, încât numim iubire toate ataşamentele nesănătoase. Cum să iubeşti pe altcineva când tu nu te iubeşti deloc pe tine? Când ai tăi nu te-au iubit când erai mic?

Atunci? Toată lumea era stricată? Există oameni care se iubesc de-adevăratelea, se respectă, nu vor să se schimbe unul pe altul, discută real, îşi spun ce simt, nu se ascund sub mecanisme de protecţie îndelung rodate, din pruncie? Bogdana nu ştia sau nu voia să îi răspundă la valul de întrebări care îi inunda mintea şi o înnebunea. Carevasăzică, totul nu e decât o încâlcitură îngrozitoare de nevoi nesănătoase şi dependenţe?

— Se poate să fii bine, după toate astea?

— De tine depinde, Alexa. Toate răspunsurile şi toată munca… la tine sunt. Da, am clienţi care sunt bine, în relaţii conştiente, după multe traume şi abuzuri. Dar au lucrat cu sinele mult, nu s-au lăsat doborâţi de frica durerii din terapie. Ca să nu te

mai doară o bubă purulentă, trebuie să drenezi puroiul. Ca să fii bine, e necesar să treci prin rău, să-l cureţi, să închizi rana. Altfel, rămâi cu rănile mereu deschise, dar acoperite de haine frumoase şi scumpe, să nu se vadă. Dacă nu se văd nu înseamnă că nu există. Tu eşti pe drum, e bine. Începi să te descoperi, să te vezi.

— Dar mi se pare oribil tot ce descopăr… E ca şi cum am trăit cu un văl pe ochi şi nu am înţeles nimic. Parcă mă trezesc dintr-un coşmar pe care l-am visat toată viaţa, iar acum sunt trează, văd coşmarul, înţeleg că e al meu şi că acum am ieşit din el, dar nici nu ştiu cum să fac să fie altfel, fiindcă nu m-a învăţat nimeni.

— Învăţăm împreună, dacă îţi doreşti. Repet: numai de tine depinde. Eu nu te pot ajuta dacă tu nu vrei să te ajuţi.

Pleacă de la Bogdana cu mintea pulsându-i, ca de fiecare dată. Porneşte muzica în maşină şi conduce o vreme, fără ţintă, pe străzile oraşului. Se gândeşte că auzise tot timpul, în familie, apoi în tot felul de contexte că poţi trăi cu un om toată viaţa şi să nu îl cunoşti, dar nimeni nu-i spusese că omul ăla eşti chiar tu. Se simte atât de străină de sine, o necunoscută, un om despre care nu ştie mai nimic, realmente. O Alexa care nu avea aproape nicio legătură cu tot ce crezuse despre ea însăşi până atunci. O rudă îndepărtată a sa, pe care acum şi-o apropia, cu teamă şi grijă.

Aşa că se întoarce încontinuu în copilărie, bântuită de întâmplări şi alegeri făcute, pe care nu le poate accepta şi înţelege nici acum, ca să se afle. I se pare straniu cum lentila prin care s-a privit, pe ea şi viaţa ei, până acum, a căpătat altă consistenţă şi limpezime. Vede lucrurile cumva răsturnat, o cutremură adevăruri care i-au stat până acum în faţă, dar nu le-a observat nicicând – aşadar, îşi zice, aveam dreptate, de cele mai multe ori elefantul e însăşi camera. Dar când stai în burta lui

(oare cum au elefanţii stomacul, doar sunt animale ierbivore, la fel ca vaca?) nu ai cum să-l vezi, Iona inconştient şi neasumat. Şi totuşi, am avut mereu, am prins mereu glimpses din adevărurile astea, fără să pot, totuşi, reconstitui aproape niciun adevăr mare în întregime. De teama de a sta dreaptă în faţă-mi şi a accepta cine sunt. De teama de a mă afla pe mine cu adevărat.

Vin peste ea – valuri mari, neliniştite – amintiri reprimate, îngropate, deformate, ciuntite. Ca să poată fi suportate. Vin cu detalii îngrozitoare şi cu senzaţia că treaba asta nu se va opri nicicând, că este prizoniera propriei ei minţi şi a proiecţiilor create de ea ca să poată trăi mai departe. O doare carnea când se uită limpede la copilăria, adolescenţa şi tinereţea ei timpurie. E atâta durere şi traumă acolo, că abia poate suporta şi acum şi ar vrea să se poată desprinde de durerea asta, să se elibereze cumva. Să se accepte şi ierte, să se împace cu sine însăşi.

Fiecare şedinţă de terapie îi revelează o altă faţă a sinelui de care nu ştiuse, alte mecanisme de apărare sau de supravieţuire de care nu avusese habar, tipare, condiţionări, un întreg labirint ascuns în subconştient care o ghida invizibil, ca pe o păpuşă cu sfori. I se pare că ceea ce numise până atunci destin fusese tot timpul acolo, bine pitit în ea, ea era şi păpuşa, tot ea şi păpuşarul, fără să ştie una de cealaltă, cam ca-n Fight Club, aşa. Pfff, şi se izbeşte peste frunte, trebuia să recitească neapărat Fight Club, trebuia să vadă din nou filmul, deodată îşi dă seama că îl înţelesese tot timpul în cheia greşită, Tyler Durden, oh, Tyler Durden era şi acolo, în ea, luase decizii în numele ei, Tyler Durden era ea.

Asfaltul oraşului i se aşază, cuminte şi încins, sub pneuri, în timp ce Alexa conduce fără ţintă. Se trezeşte, la un moment dat, la ieşirea din oraş către Sighişoara şi întoarce la primul giratoriu. Habar nu are cum a ajuns acolo, prinsă în păienjenişul

gândurilor care vin buluc. Cel mai îngrozitor i se pare să nu mai aibă pe seama cui pune tot ce i se întâmplase până atunci, să trebuiască să admită că fusese ea, tot timpul ea, responsabilă de tot ce decisese. O auzea pe Bogdana în cap spunându-i că părinţii ei fuseseră vinovaţi de cum o crescuseră până la un punct, apoi viaţa ei fusese în mâinile ei tot timpul.

La un semafor, simte că este privită insistent. E un bărbat grizonant, într-o maşină sport, oprită în paralel cu a ei. E încă tânăr. Nu are verighetă pe mână. Alexa se gândeşte cât de uşor de păcălit suntem, cât de simplu i-ar fi acum să creadă că e un bărbat mişto, posibil liber, interesant, cu posibilităţi. În clipa asta, undeva în Bucureşti, călare pe bicicleta lui, cu părul vâlvoi, barbă, cu rucsacul lui Mammut în spate, Călin poate părea la fel de interesant unei femei care nu îl cunoaşte. Arată exact ca un tip pe care l-ai lua acasă. Şi ea, Alexa, cu siguranţă îi pare o femeie mişto bărbatului grizonant care o priveşte cu subînţeles, de asta se şi uită aşa la ea. Dacă s-ar întâlni, Alexa ar putea mima o vreme că este aşa cum crede el. Apoi, nesiguranţa ei ar ieşi la iveală, ar deveni manipulatoare, depresivă, speriată, mincinoasă, ca să îşi ascundă defectele care i se par de nesuportat până şi ei, darămite altei persoane. Toţi părem dezirabili de departe, se gândi ea, şi toţi ascundem defecte insuportabile, suntem stricaţi până în măduva oaselor. Te strică de când eşti mic şi apoi ori rămâi aşa stricat şi inconştient, ori lupţi toată viaţa să te repari. Totul e să începi să îţi dai seama de asta. Oare Bogdana ce ascundea, ea care era mereu aşa de profesionistă, de amabilă, de caldă, de corectă? Cum era acasă, cu bărbatul ei, cu copiii ei? Reuşea să aplice tot ce ştia sau eşua lamentabil? Apoi îi vine în minte Marta, acum o femeie cu broboadă, pupătoare de moaşte, cum era la modă în online să le spui fanaticilor religioşi, şi simte o milă profundă, cât de dezechilibrată

trebuie că e de ajunsese acolo. Şi cât de nepregătită pentru a-şi creşte copiii în echilibru. Alexa simte un fior de bucurie, pentru prima oară în mulţi ani, la gândul că ea nu are copii. Abia acum îşi dă seama cât de puţin ştie despre tot, cât de dezechilibrată fusese şi ea, încă e, câte aşteptări nerealiste de la viaţă şi de la sine stivuise, de-a lungul anilor, toate devenite dezamăgiri, căci fuseseră doar amăgiri. Şi abia acum pune primii paşi, precum un copil, pe drumul către sine. Abia acum poate să înceapă să-şi dorească să fie mamă. Şi să aibă o familie, aşa cum crezuse că vrea. Abia acum se simte pregătită să fie femeie, om, imperfectă. Abia acum începe să fie aptă. Nu pentru căsătoria şi convieţuirea cu altcineva, ci cu ea însăşi, cea reală. Nu e târziu, nu crede că e târziu.

Când maşina sport din dreapta ei demarează, Alexa îşi dă seama că, pentru prima oară în viaţa ei, este cu adevărat singură. Fără să flirteze cu nimeni, fără să sufere după nimeni, fără să spere ceva, fără să aştepte pe cineva. Nu o tentează nimic şi nimeni, vrea doar să foreze cât mai adânc. Singurul om pe care vrea să-l cunoască şi să-l iubească, aşa cum o putea, e ea însăşi. Îşi dă seama că orice altceva, adică ceea ce făcuse mereu, să fie ba îndrăgostită de vreun tip indisponibil, ba să sufere după el, fusese doar fugă de sine. Fugise încontinuu de ce simţea, de cine era, de ce o durea cu adevărat, se risipise în dureri mai mici, în dramolete şi drame, doar ca să nu rămână în pielea goală în faţa oglinzii şi să admită cât de rău îi era să fie ea. Pentru prima oară, s-a oprit din fugă. S-a lăsat să doară. A coborât în sine, în pivniţa aia înspăimântătoare, de unde aduce, cu spaimă, grijă şi durere, fiecare pieliţă abandonată acolo din fiecare anotimp al fiecărui an. Unele încă zvâcnesc, altele au putrezit.

Alexa opreşte într-un refugiu de autobuz, întoarce oglinda retrovizoare spre ea şi se priveşte.

E frumoasă. Şi încă tânără. E timp suficient şi pentru ea. Făcuse ce ştiuse mai bine, ce putuse, în condiţiile date. Ca toată lumea, de altfel. Acum a început să ştie, să se ştie, chiar dacă încă bâjbâie în bezna pivniţei, printre exuvii. Îşi zâmbeşte, apoi aranjează la loc oglinda.

În timp ce demarează, aude pentru prima oară, ca prin vis, vocea lui Beth Hart pe finalul piesei care rulase în maşină până atunci şi dă mai tare.

I'm setting me free
Blood, sweat and tears
I've been so desperate all these years…

„Nu știu ce-nseamnă să nu vezi cu ochii, dar știu ce-nseamnă să-ți orbești inima, cu tot sângele ei, să-i dai peste gură instinctului care urlă «Nu!», să-ți înveți mintea să-ți justifice drumul în jos. Această carte mi-a spart în față o oglindă și m-am văzut bucăți în toate cioburile ei. Pare ciudat, însă eram întreagă în fiecare ascuțitură. Pentru că totul omului cu sufletul orbit este un tot mai mic. Ca să te-ntorci la tine, că altă cale nu e, iubește-te-n fărâmă, deschide pleoapa ei, cum zice Petronela în cartea asta pulsândă, răvășitor de necesară." (Ana Barton)

„Mărturisesc că am citit cartea Petronelei Rotar de două ori. Prima dată am citit-o încercând să înțeleg fuga, un fel de du-te vino amețitor. Plecări, veniri, localități, toată lumea fuge aparent pe undeva și constant de propria persoană. Personajul principal stă locului doar vreo câteva săptămâni și numai când are depresie acută.
A două oară am citit volumul ca să îmi delimitez mai clar portretele: nu numai portretul Alexei sau cel al lui Călin, cele două personaje principale, ci și portretul personajului psihodramă, portretul părinte-feminin, portretul părinte-masculin, portretul personajului «societate românească». Fiecare dintre ele devine pe rând personaj principal, chiar și numai pentru câteva secunde, și apoi decor, obiect de recuzită în caruselul unui roman care poate fi citit pe foarte multe planuri. Ceea ce unește toate aceste planuri este sinceritatea. Onestitatea dusă până la extrem a unei femei sfâșiate între inerția de a se minți prinsă în construcțiile sociale care i-au fost inoculate și incapacitatea de a trăi așa.
Ca o disecție făcută pe viu, cartea Petronelei este construită în jurul revelației dureroase că, deși ne ascundem sub un munte de mecanisme de apărare cotidiene, de noi înșine nu avem unde să fugim." (Anca Mizumschi)

„Șarmul imediat al scrisului Petronelei Rotar vine din faptul că ea tratează literatura ca pe o problemă personală. Una directă, intensă și presantă, care nu suferă amânare. Ea vine în literatură așa cum vii la confesor, la psiholog: aducând cu tine complicațiile cele mai intime și mai chinuitoare ale vieții tale personale, lucrând direct în materia lor dureroasă pentru a ajunge la vindecare. E deopotrivă o formă de curaj literar – și una de generozitate. O astfel de carte curajoasă și generoasă, vorbind despre abuz și violență și rezistența în fața lor, e și cea de față. Sunt sigur că va însemna ceva important – pentru victimele abuzurilor și cele ale literaturii, deopotrivă." (Radu Vancu)

www.hergbenet.ro

ISBN 978-606-763-148-7

LIBRIS 3275